

ဝိသုဒ္ဓိ
အောင်မြင်စာပေ

BURMESE
CLASSIC
COM

ဒေဝတာ

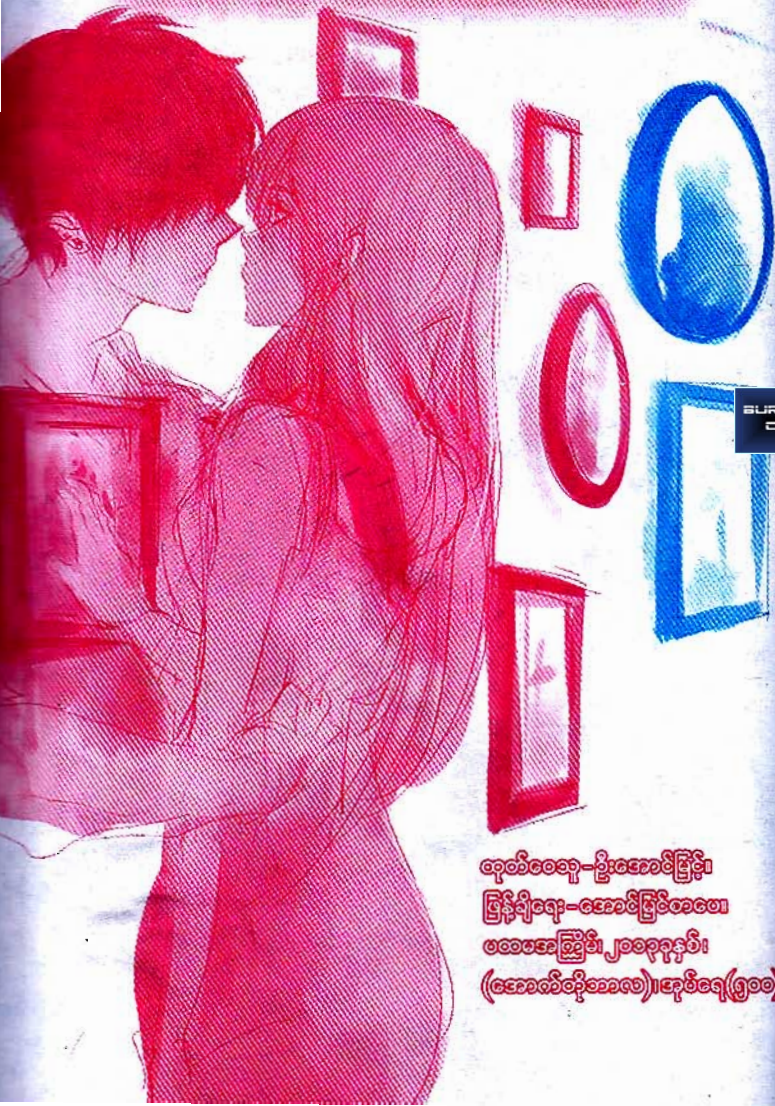
ဇေယျ-ရတနာ

ပိညာဉ်ခေါင်းတလား/ဒေဝတာ - ရန်ကုန်၊

အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၃။

၁၄၀ - စာ၊ ၁၃.၅ x ၂၁ စင်တီ၊

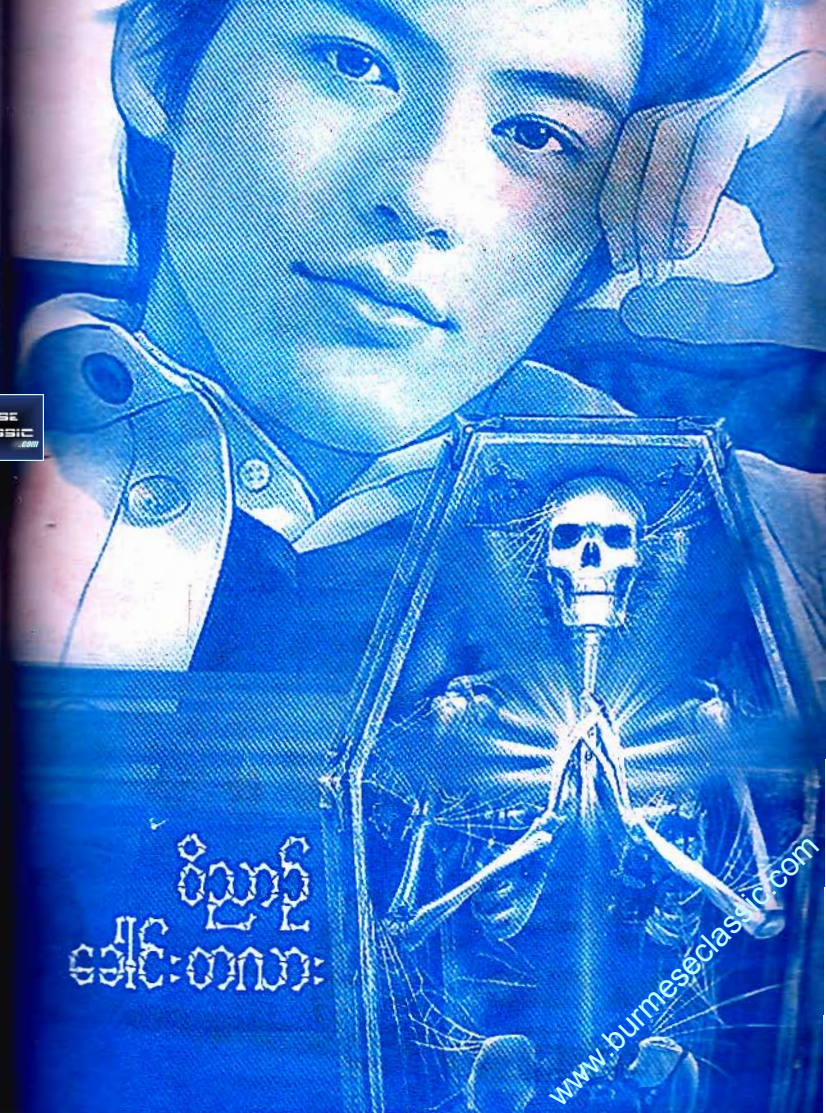
(၁) ဒေဝတာ

BURMESE
CLASSIC

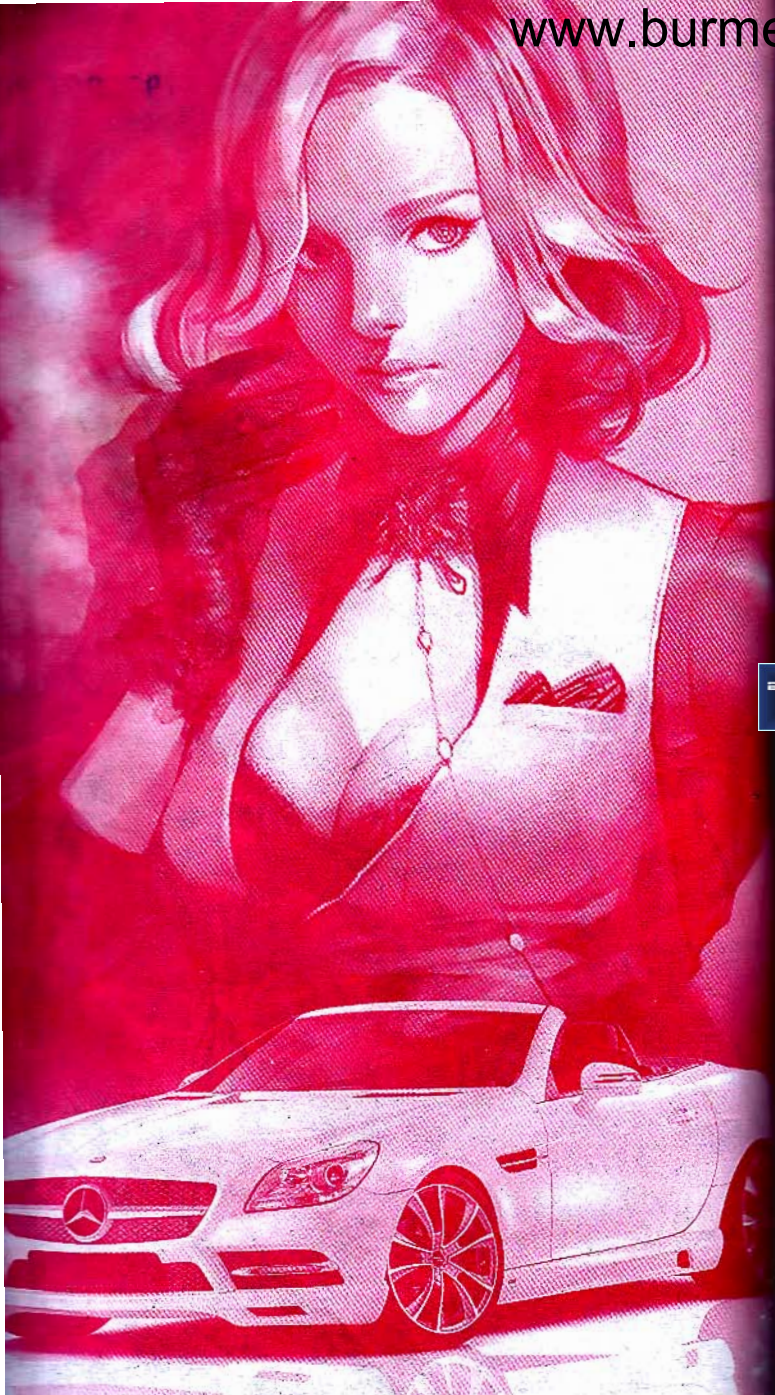
ထုတ်ဝေသူ-ဦးအောင်မြင့်၊
ဖြန့်ချိရေး-အောင်မြင်စာပေ၊
ဖေဖေအောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၃ခုနှစ်၊
(အောင်မြင်စာပေ)၊ အုပ်စု(၅၀၀)။

ဒေဝတာ

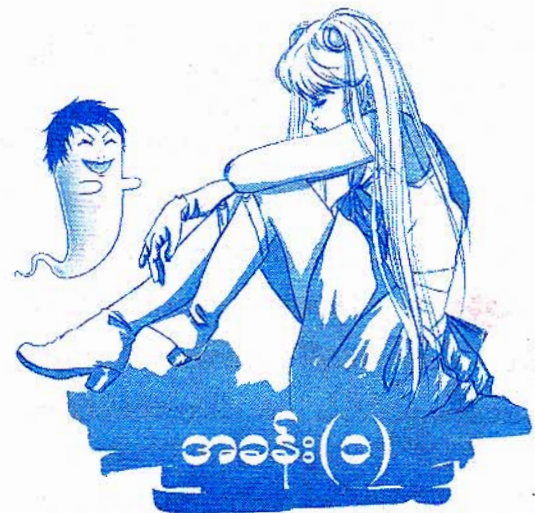

ပိညာဉ်
ခေါင်းတလား

www.burmeseclassic.com

BURMESE
CLASSIC
.com

ပိ.ကြီးပြကြီးဖြစ်သော ရန်ကုန်မြို့၏ အလွန်စည်ကားလှသည့် ကမာရွတ်၊ လှည်းတန်းလမ်းမလို နေရာမျိုးမှ... အထပ်မြင့်အဆောက်အအုံကြီးများ၊ (Super Market) ကြီးများ၊ အဆင့်မြင့် လူသုံးတူနပ်စွည်း အရောင်းဆိုင်ကြီးများကြားမှာ တစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ဟောင်းလေးတစ်လုံး တည်ရှိနေပုံက စိတ်ဝင်စားဖွယ်မြင်ကွင်း ဖြစ်လို့နေသည်။

သို့သော်. . ထိုအိမ်လေးထဲတွင်ရောင်းသော ပစ္စည်းများကို တော့ လူစိတ်ဝင်စားမှု နည်းပါးလှသည်။

ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများဖြင့် ပြည့်နှက်နေသော ထိုအိမ်ထဲရှိ စားပွဲခုံတစ်လုံးပေါ်တွင် မီးအိမ်လေးထွန်းကာ. . ရဲမိုးတစ်ယောက် ရှေးဟောင်းပေစာ၊ ပုရပိုက်စာများကို ဖတ်ရှုလေ့လာနေလေ၏။

ထိုအခိုက်. . . Mercedes အဖြူရောင်အမိုးပွင့်ကားလေး ဆိုင်ရှေ့သို့ လာရပ်၏။ ကားပေါ်မှဆင်းလာသော ရွှေအိုရောင်ဆံပင် ပိုင်ရှင် မိန်းကလေးအား လမ်းသွားလမ်းလာများ ငေးကြည့်သွားကြ သည်။

သူမ ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာကာ ခင်းကျင်းထားသော ပစ္စည်းများ ထဲမှ သဲနာရီတစ်လုံးကို ကောက်ယူ၍. . စားပွဲခုံတွင် ထိုင်နေသော ရဲမိုးဆီသို့ လျှောက်လာပြီး. . .

“ဒါ. . ဘယ်လောက်လဲ!..”

ရဲမိုး ပေစာများကို မှန်ဘီလူးဖြင့် ပြူးပြဲကြည့်နေရာမှ မော့ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ!.. နှင်း. . ပါလား၊ ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ” နှင်းပန်းအိမ်က စတိုင်ကျလှပသော (LV) နေကာမျက်မှန် ကို ချွတ်၍. . ရဲမိုးရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူမကိုင်လာသော (Valentino) လက်ကိုင်အိတ်ကို စားပွဲခုံပေါ် တင်လိုက်ပြီးမှ. . .

“ကိုယ့်ရည်းစားလာတာတောင် စိတ်တွေက ဘယ်ရောက် နေတာလဲ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးရဲ့. . .”

“မဟုတ်ပါဘူး နှင်းရယ်၊ ကိုယ် အလုပ်ထဲ စိတ်နှစ်သွားလို့ ပါ. . .”

ရဲမိုးနှင့် နှင်းပန်းအိမ်မှာ ဒဂုံတက္ကသိုလ် (English) မေဂျာ တွင် တွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အချောအလှလေးလည်းဖြစ်၊ ပိုက်ဆံက လည်း ချမ်းသာနေတော့ တစ်ကျောင်းလုံးက ပုရိသတွေ စိတ်ဝင်စား တာ မဆန်းပေ. . ။

ထို့အတွက်. . နှင်းပန်းအိမ်၏ အချစ်ကိုရဖို့ ရဲမိုးလိုလူတစ် ယောက်အတွက် မလွယ်ကူလှ. . ။ သို့သော်. . ရဲမိုး နှစ်ရှည်လများ အနွဲ့အတာခံကာ ခဲရာခဲဆစ်ဖြင့် သူမအချစ်ကိုရအောင် ကြိုးစားနိုင် ခဲ့သည်။ နှင်းပန်းအိမ်ကလည်း ရဲမိုးကို အတော်လေးချစ်ရှာသည်။

ထို့ကြောင့်ပင်. . . ကျောင်းပြီးတော့ ရဲမိုးဝါသနာပါသော ရှေးဟောင်းပစ္စည်းဆိုင်လေး ဖြစ်မြောက်အောင် နှင်းပန်းအိမ်ကပဲ ငွေရေးကြေးရေး အားဖြည့်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“နှင်း. . ဈေးဝယ်ရင်းနဲ့ စဉ်းစားမိသေးတယ်၊ ကိုမိုး ဆိုင်အ တွက် ငွေလိုရင် လိုနေလိမ့်မယ်လို့ပေါ့. . .”

အိတ်ဇစ်ကို ဆွဲဖွင့်ပြီး အထဲမှ ကတ်ပြားလေးတစ်ကတ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ရော. . .”

ငွေထုတ်ကတ်. . . (MasterCard) လေးဖြစ်၏။

“ရပါတယ် နှင်းရယ်. . ၊ လောလောဆယ်တော့ မလိုသေး ပါဘူး”

ရဲမိုးက ထိုကတ်လေးကို နှင်းပန်းအိမ်အား ပြန်ပေးရင်း. .
ပြောလိုက်၏။

“ယူထားလိုက်ပါ. . လိုရင်ထုတ်သုံးပေါ့။ မယူရင် စိတ်ဆိုးမှာ
နော် ကိုမိုး. . ”

“ဟာ. . စိတ်မဆိုးနဲ့နော်နှင်း၊ ယူထားပါမယ်ဗျာ. . ”

ရဲမိုး. . ချစ်သူပေးသော ငွေထုတ်ကတ်လေးကို မသုံးရက်
သဖြင့် တယူတယကိုင်ရင်း အံ့ဆွဲထဲထည့်ကာ သော့ခတ်သိမ်းလိုက်
တော့သည်။

“ဆိုင်သိမ်းပြီးရင် အိမ်လေးဘာလေး လာလည်ပါဦး ကိုမိုး
ရယ်၊ ဒီညလာခဲ့. . ညစာ နှင်းစိစဉ်ထားမယ်”

မိဘများက မိုးကုတ်တွင်နေကာ ကျောက်စိမ်းများလုပ်သည်
မို့. . . နှင်းပန်းအိမ် ကျောင်းတက်စဉ်ကနေရန် အင်းလျားလမ်းတွင်
ခြံကျယ်ကြီးတစ်ခြံ ဝယ်ပေးထားသည်။ သူမတစ်ယောက်တည်း အိမ်
ဖော်အကူများနှင့် ရန်ကုန်တွင် တစ်ယောက်တည်းလာနေခြင်းလည်း
ဖြစ်သည်။

“လာချင်ပါတယ်. . နှင်းရယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုရလာတဲ့ ပုရပိုက်
တွေ စီရမှာက တစ်ညလုံးတောင် ပြီးမှာမဟုတ်ဘူး. . ၊ စိတ်မဆိုးနဲ့
နော် နှင်း. . မနက်ဖြန် ကိုမိုးလာခဲ့ပါမယ်”

“ဒါဆိုလည်းပြီးရော. . နှင်းပြန်မယ်”

ရဲမိုးထိုင်နေရာမှထကာ ချစ်သူ၏ နှုတ်ခမ်းလေးအား နှုတ်
ဆက်အနမ်းလေး ပေးလိုက်သည်။

ရှည်လျားလှသော အနမ်းရှည်ကြီးကို ပေးအပြီး. .

“ကဲ. . နှင်း ပြန်တော့နော်. . ”

ရဲမိုး ကားဘေးနားထိလိုက်ပို့ကာ လက်ပြနုတ်ဆက်ပြီး. .
ဆိုင်ထဲပြန်ဝင်လာခဲ့လိုက်သည်။

၆ ၆ ၆ ၆

“တောင်!.. တောင်!.. ”

ညဉ့်နှစ်နာရီပင် ထိုးပြီ။

“ချပ်!.. ချပ်!.. ချပ်!.. ”

ရှေးဟောင်း နံရကပ်နာရီဟောင်းကြီးမှ မြည်သံဖြစ်၏။

နာရီထဲမှ ပင်နယ် ခွေးသွားစိပ်တွေကို မျက်လုံးထဲမြင်
ယောင်လာသည်။ ပေစာများ ခဏချရင်း စဉ်းစားခန်းဝင်မိသည်။

ဒီနာရီတွေကြောင့် အချိန်တွေဖြစ်ပေါ်လာရသည်။

“နာရီကို ဘယ်သူစတီထွင်ခဲ့တာလဲ... အချိန်ဆိုတာကို
ဘယ်သူက စတင်သတ်မှတ်ခဲ့တာလဲ”

ထိုအတွေးက သူ့စိတ်ကိုလွှမ်းမိုးသွားစေသည်။ ထိုအချိန်
တွင် မီးပျက်သွား၏။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းဆိုသလို တံခါးခေါက်သံကို

ပါ ရဲမိုး ကြားလိုက်ရသည်။

“ဒေါက်!.. ဒေါက်!.. ”

“ဟင်း.. ဒုက္ခပါပဲ၊ အချိန်မတော်ကြီး ဘယ်သူများပါလိမ့်”

မီးအိမ်ထားရာနေရာသို့ စမ်းတဝါးဝါးသွားပြီး မီးထွန်းလိုက်

သည်။

“ဘယ်သူလဲဟေ့!.. ”

“ကိုအောင်ဒင် လွတ်လိုက်တာပါ.. ”

ရဲမိုး သဘောပေါက်သွား၏။

ရဲမိုးတံခါး မဖွင့်ပေးဘဲ အထဲမှ အသံအနေတော်လောက်

ဖြင့်..

“ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ!.. ”

“မင်းခန့် အကြွေးယူသွားတဲ့ဆေးဖိုး ထည့်ပေးလိုက်ပါတဲ့”

ကြည်နေသော စိတ်ကလေးပင် အဝေးသို့ လွင့်ထွက်သွား

၏။

“ငါတောင်သုံးဖို့မရှိတာ မင်းကိုဘယ်လုပ်ပေးလို့ရမှာလဲ..
ကိုအောင်ဒင်ကို အချိန်ထပ်စောင့်ပေးပါလို့ ပြောပေးပါကွာ”

ရဲမိုး တောင်းတောင်းပန်ပန်ဖြင့် အပြင်ဘက်မှလူကို လှမ်း
အော်ပြောလိုက်သည်။

“မရဘူး.. ကိုအောင်ဒင်က အခုညတွင်းချင်းပဲ ထည့်ပေး
လိုက်ပါလို့ မှာလိုက်တယ်၊ နောက်ပြီး မှာလိုက်သေးတယ်.. ဆေး
ဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားကောင်မလေးအိမ်မှာ သွားတောင်းမယ်ဟဲ့... ”

ရဲမိုးပျာပျာသလဲ တံခါးဖွင့်ရတော့သည်။
 ဖွင့်ကြည့်တော့ အောင်ဒုတ်တပည့် သဲမောင်ဖြစ်နေသည်။
 “ဟာကွာ.. အဲလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ”
 “ဟား.. ဟား.. နောက်တာပါကွာ၊ တစ်ပတ်ပဲစောင့်နိုင်
 မယ်တဲ့..”

ပြောပြီးထွက်သွားသော သဲမောင်ကျောပြင်ကို ကြည့်ရင်း
 ရဲမိုး စိတ်ညစ်ညူးစွာ ကျန်ခဲ့လေသည်။

မင်းခန့်က သူ့အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း..။

ကားအက်ဆီးဒင့်(န်)ဖြစ်၍ အောက်ပိုင်းသေသွားသည်မို့
 ဦးချဲ့နှင့် သွားလာလှုပ်ရှားနေရသူဖြစ်သည်။ မွေးရာပါ မဟုတ်သလို
 ဗိုလီယိုလည်း မဟုတ်၍ ပြန်ကောင်းနိုင်သည်ဟု ဆိုသော်လည်း..
 ခုချိန်ထိ ဦးချဲ့ဖြင့်သာ နေ၊နေရ၏။

အောက်ပိုင်းသေပြီးကတည်းက ဆရာဝန်ညွှန်ကြားမှုဖြင့်
 မော်ဖိန်း၊ ဒိုင်ယာစီပင်တို့ကို တရားဝင်သောက်သုံးနေရသူ ဖြစ်သည်။

နာကျင်တိုင်း ထိုဆေးများကိုသောက်သုံးနေရာမှ အိုဗာဒြို(စ်)
 ဖြစ်လာသည်။ သုံးစွဲရသည့် အကြိမ်အရေအတွက် များလာသောအ
 ခါ တရားဝင်ဝယ်ခွင့်ရသည့်ဆေးနှင့် မလုံလောက်တော့...။

ထိုအခါ တရားမဝင်ဆေးမျိုးစုံ သုံးစွဲခဲ့ရာမှ ဆေးစွဲပြီး ဆေး
 သမားဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာခဲ့၏။ ထိုဆေးများကို ရဲမိုး အမြဲမပြတ်
 ဝယ်ပေးနေရသည်။ မကြာမကြာ သူ့ဆီလာ၍ မင်းခန့် ဒုက္ခပေးမြဲ
 ဖြစ်၏။

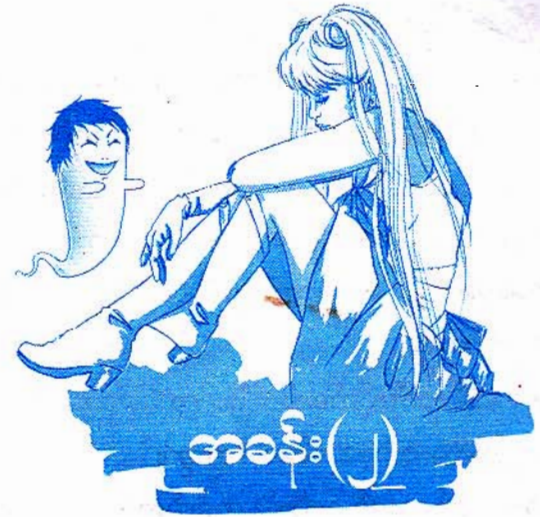
ထို့နောက်.. ပုရပိုက်ပုံကြီးရှေ့ ပြန်ထိုင်ရင်း လုပ်လက်
 အလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေလိုက်သည်။

အလုပ်ထဲဈာန်ဝင်သွား၍ အချိန်ကို သတိမပြုမိတော့..
 ခေါင်းထောင်လို့မရအောင် အိပ်ချင်လာတော့မှ ရဲမိုး အိပ်ရာဝင်ခဲ့
 လိုက်တော့သည်။

ဝိညာဉ် ခေါင်းတလား

“ကလင်! . . ကလင်! . . ကလင်! . .”

ဆိုင်ဖုန်းက အဆက်မပြတ် မြည်နေ၏။ ထိုဖုန်းသံကြောင့်
ရဲမိုး မထချင်ထချင်ဖြင့် နီးလာရသည်။ လူးလဲထကာ ဖုန်းရှိရာသို့
လျှောက်လာလိုက်ပြီး . . .

“ဟလို . . အမိန့်ရှိပါ”

“ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတစ်ခု ပြချင်လို့ပါ သားရယ်”

တစ်ဖက်မှပြောနေသံက အသက်အရွယ်ခပ်ကြီးပြီး အ

ဘွားအိုတစ်ယောက်၏ အသံမျိုးဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့.. ပြောပါ။ ဘယ်မှာလာကြည့်ရမလဲ အဘွား”

ပြောမယ့်သာပြောရသော်လည်း လက်ထဲတွင်ပိုက်ဆံက သိပ်မရှိ။ ကြိုက်လျှင်တော့ ချစ်သူနှင့်ပန်းအိမ် ပိုက်ဆံကိုသာ ခဏ ထုတ်သုံးရမည်ဟု စဉ်းစားမိသည်။

“သံလျှင်ကျောက်တန်းဘတ်မှာပါ (xxx)ရပ်ကွက်၊ (xxx) လမ်း၊ ခြံအမှတ်(xxx)”

ရဲမိုး လိပ်စာကိုလိုက်မှတ်အပြီး..

“ကျွန်တော် လာခဲ့လိုက်မယ် အဘွား”

သို့နှင့် မျက်နှာသစ် ရဲမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲကာ ဆိုင်ကို သော့ခတ်ပြီး သူ၏ (LiteAce) ပစ်ကပ်ကားလေးဖြင့် မောင်းထွက် လာခဲ့သည်။

အိပ်ရေးမဝသည့်ကြားထဲ နိုးနိုးချင်း ကားမောင်းထွက်လာ ရသည်မို့ ရဲမိုး သမ်းဝေနေမိသည်။

သံလျှင်တံတားကြီးကို ဖြတ်ရသည်က စိတ်မရှည်တော့.. ခုလိုအချိန်မှာ သူ့အတွက်တော့ ရှည်လျားလွန်းလို့နေ၏။

ထို့နောက်... အဘွားပေးသော လိပ်စာအတိုင်း ကားကို မောင်းလာခဲ့သည်။ မြို့စွန်ဘက်ကျပြီး သစ်ပင်အိုကြီးများနှင့် ပြည့် နှက်နေသော ခြံကြီးတစ်ခြံရှေ့အရောက်တွင် ရဲမိုး ကားကိုရပ်လိုက် ၏။

ခြံတံခါးမှ လူဝင်ပေါက်ပွင့်နေပြီး... ပေတစ်ရာလောက်

လျှောက်ဝင်လာမှ ရှေးခေတ်လက်ရာများဖြင့် အိမ်အိုကြီးတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ရဲမိုး အိမ်တံခါးတွင် ချိတ်ထားသော ခေါင်းလောင်းလေးကို လှုပ်ယမ်းလိုက်၏။

“ကလောင်!.. ကလောင်!.. ”

တံခါးက မှန်ကွက်အကြည်လေးများ တပ်ထား၍ အိမ်ထဲကို ရဲမိုး လှမ်းမြင်နေရသည်။

အိမ်ထဲမှာ.. လှုပ်ယမ်းနေသော လှုပ်ကုလားထိုင်လေးတစ် လုံးကို တံခါးဝမှ သူမြင်တွေ့နေရ၏။ ထိုကုလားထိုင်လေး ငြိမ်သွား သည်အထိ ဘယ်သူမှ ထွက်မလာ၍.. ရဲမိုး နောက်တစ်ကြိမ် မှန် တံခါးကို ထပ်ခေါက်လိုက်သည်။

“ဒေါက်!.. ဒေါက်!.. ”

ဘာမှမထူးခြား၍ မှန်တံခါးနားကပ်ကာ အထဲသို့ ပြုပြင် ကြည့်မိပြန်သည်။ ထိုစဉ်..

“အမလေးဗျ!.. ”

အိမ်ထဲမှ မှန်တံခါးနားကပ်ကာ အနီးကပ်ပေါ်လာသော မျက်နှာကြီးတစ်ခုကြောင့် ရဲမိုးလန့်သွားပြီး နောက်ခုန်ဆုတ်လိုက်ရ သည်။

အထဲမှ သူ့ကိုကြည့်နေသော အဘွားကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့၍ အိတ်ကပ်ထဲမှ သူ၏ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေး လိပ်စာကတ်ကို တံခါးနားကပ်၍ ထောင်ပြလိုက်သည်။

အဘွားကြီးက ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ. . အိမ်
ဘေးတို့ လက်ညှိုးထိုးပြလေ၏။ အိမ်ဘေး၌ ဂိုထောင်ငယ်တစ်လုံး
ရှိနေပြီး လူရှိပုံမပေါ်. . . ။

ရဲမိုးလည်း ခေါင်းညိတ်ကာ. . . ထိုဂိုထောင်လေးဆီသို့
လျှောက်သွားလိုက်သည်။

“ကျွဲ! . .”

ဂိုထောင်တံခါး ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်နှင့် အထဲတွင်ရှုပ်ပွနေ
သော ပစ္စည်းအတိုအစများကိုသာ တွေ့လိုက်ရသည်။

ရဲမိုးစိတ်ထဲ စနိုးစနောင့် ဖြစ်သွားမိပြီး. . .

“ဒီအဘွားကြီးက ငါ့ကိုဘာရောင်းမှာမို့လို့လည်း. . နောက်
များ နောက်နေတာလားမသိဘူး. .”

ဂိုထောင်ထဲလှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း တစ်ယောက်တည်း ညည်း
တွားလိုက်သည်။

ဂိုထောင်၏ ထောင့်တစ်နေရာတွင် တာလပတ်စကြီးအုပ်
ထားသော ပုံးရှည်ကြီးတစ်ခုကိုတွေ့၍ အနားသို့သွားကာ ထိုတာလ
ပတ်စကြီးကို ဆွဲဖယ်လိုက်သည်။

ကျွန်းသားဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ကနုတ်ပန်းလက်ရာအပြည့်
ရှေးဟောင်းခေါင်းတလားကြီးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့်. . ရဲမိုးသဘော
ကျသွားသည်။ အခေါင်းကြီးကို လှည့်ပတ်ကြည့်နေမိသည်။ လူသေ
ထည့်ရန် ပြုလုပ်ထားသည်နှင့်မတူဘဲ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများထည့်ရန်
ပြုလုပ်ထားခဲ့သည်နှင့်ပင် တူနေတော့သည်။

“ကောင်းလိုက်တဲ့ အခေါင်းကြီးပါလား. .”

“ဘယ်အရာမှ မကောင်းဘူး မောင်ရင်. . ၊ ဖြစ်ပြီးရင် ယူတ်
မှာပဲ. . ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်တော့ပျက်မလဲဆိုတာ သတိနဲ့ စောင့်
ကြည့်ရမှာ. .”

တိတ်ဆိတ်နေရာမှ ရုတ်တရက် သူ့နောက်မှထွက်ပေါ်လာ
သော အဘွားကြီးအသံကို ကြားလိုက်ရ၍ ရဲမိုးအနည်းငယ်တော့
ကြက်သီးထသွားရသည်။ အဘွားကြီးက ရဲမိုးစိတ်ဝင်စားနေသော
ခေါင်းတလားကြီးကို လက်ညှိုးထိုးရင်း. . .

“ဒါ. . အဘွားယောက်ျားပိုင်တဲ့အခေါင်းလေ၊ သူ အရမ်း
နှစ်သက်ခဲ့တဲ့အရာပေါ့. . ၊ သူ့အဘိုးလက်ထက်ကတည်းက ရှိခဲ့တာ
တွယ်. . ၊ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက် မသေခင်က ပေးခဲ့တာလို့
ပြောတာပဲ. .”

“ဟုတ်လား. . ရှေးဟောင်းပစ္စည်းကြီးပေါ့၊ စိတ်ဝင်စားစရာ
ပဲ အဘွား. .”

“မောင်ရင် သဘောကျရင် ယူသွားလေ. .”

“အဘွား. . ဒါကြီးကျတော့. . ကျွန်တော်ဘယ်လို တန်ဖိုး
ဖြတ်ရမှန်းမသိဘူး. . အဘွားဘယ်လောက်လို့ချင်တာလဲ”

“ပိုက်ဆံပေးစရာမလိုပါဘူး မောင်ရင်၊ အလကားယူသွားပါ
အဘွားက မင်းအတွက် စေတနာနဲ့ လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးတာပါ”

ရဲမိုးမျက်နှာကြီး ပြုံးပြီးသွား၏။ ရှေးဟောင်းလက်ရာများ
ဖြင့် ပုံဖော်ထားသော. . ခေါင်းတလားကြီးက အတန်အသင့်တော့

တန်ဖိုးနို့လိမ့်မည်။ ဒါကို အဘွားက အလကားပေးနေလေပြီ။
“ဒီအခေါင်းကြီးကို မင်းယူသွားပြီး ကြိုက်သလိုလုပ်နိုင်ပါ
တယ်။ ဒါပေမယ့် ကတိတစ်ခုတော့ပေးရမယ်။ မောင်ရင် ဒီခေါင်းတ
လားကြီးတိုအကြောင်းကိုသိဖို့ မကြိုးစားဖို့နဲ့၊ တစ်ကယ်လို့များ...
သိလာခဲ့ရင်တောင် စမ်းသပ်ဖို့စိတ်မကူးဘဲ ချက်ချင်းဖျက်ဆီးပစ်
လိုက်ဖို့ပါပဲ...”

“ဗျာ... ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ... အဘွား”
အလကားရသည်မို့ ရဲမိုးလွယ်လွယ်ပင် ကတိပေးလိုက်၏။
အခေါင်းကြီးကိုသယ်ပြီး အဘွားကြီးအိမ်မှ အမြန်ထွက်သွားချင်မိ
သည်။ အဘွားကြီး စိတ်ပြောင်းပြီး မပေးတော့ဘူးဆိုလျှင် သူလာရ
ကိစ္စနပ်တော့မည်မဟုတ်...။

သို့သော် ခေါင်းတလားကြီးကို မ,ရန်အတွက် အခက်တွေ့
နေသေး၏။

“မောင်ရင်... အခေါင်းသယ်ဖို့ တွေးနေတာလား၊ ဘာမှ
မပူပါနဲ့ အဘွားကောင်လေးတွေကို တင်ခိုင်းလိုက်မယ်၊ ကားပေါ်မှာ
ပဲ သွားစောင့်နေလိုက်...”

ရဲမိုးလည်းခေါင်းညိတ်ကာ အဘွားကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ကားဆီ
ပြန်လာပြီး ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။ အခေါင်းသယ်သော ကောင်
လေးများကို လက်ဖက်ရည်ဖိုးပေးမည်ဟု တွေးကာ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ
ငါးရာတန်တစ်ရွက်ကို ကားခေါင်းခန်းထဲတွင် သဲကြီးမဲကြီးရှာနေ
ခဲ့က်...

“ဒုန်း!..”

ကားတစ်စီးလုံးတုန်ခါသွားပြီး ရဲမိုးလက်ထဲမှ ပိုက်ဆံအိတ်
ပင် လွတ်ကျသွားရသည်။ နောက်လှည့်ကြည့်တော့ အခေါင်းကြီးက
ကားပေါ်ပင် ရောက်နေလေပြီ...။

ပိုက်ဆံအိတ်ပြန်ကောက်ကာ ကားထဲမှထွက်ရင်း နောက်
ခန်းသို့ လျှောက်လာလိုက်သည်။ အခေါင်းကြီး ကားပေါ်ရောက်နေ
သည်မှလွဲ၍ အခြားဘယ်သူမှမရှိ...။

ရဲမိုးလည်း ငါးရာတန်ကို ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ပြီး...
ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ပိုက်ဆံအိတ်ခါးကြားထိုးကာ ခေါင်းတ
လားကို နောက်ခန်းတွင် သေချာချည်နှောင်လိုက်သည်။

သူလက်ဆောင်ရလိုက်သောအခေါင်းကို သုံးချက်မျှပုတ်
ကာ ပျော်ပျော်ကြီး ကားမောင်းထွက်လာခဲ့တော့သည်။ သူလုပ်နေသ
မျှကို အိမ်ကြီးပေါ်မှ မမှိတ်မသုန်လှမ်းကြည့်နေသူမှာ အဘွားကြီးသာ
ဖြစ်လေတော့သည်။

ဝိညာဉ် ခေါင်းတလား ၂၃

ဇိနဲ့ သူ့ဆိုင်မဖွင့်တော့၊ ခေါင်းတလားကြီးကို အခန်းနံရံတွင်ထောင်ထားပြီး ကင်မရာတစ်လုံးဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေတော့၏။

“စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ..။ ကျွန်တော့်ကိုယ့်ကြည်ပြီး ယေလိုက်တဲ့အတွက်ပေါ့၊ ဟား.. ဟား.. ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ အဖိုးတန်ရတနာကြီး ရလိုက်သလိုပါပဲဗျာ”

ပေါလစ်ဖြင့် ပြောင်လက်သွားအောင် တိုက်လိုက်ပြီးမှ ခုန့်

၂၄ ဒေဝတာ

ခေါင်းတလားကို ဓာတ်ပုံအထပ်ထပ် ရိုက်ယူလိုက်သည်။ အခေါင်း၏ ခေါင်းခင်းဘက်၌ အထဲကိုကြည့်နိုင်ရန် မှန်ပေါက်တစ်ခုပါရှိ၏။

ဓာတ်ပုံရိုက်အပြီး ကွန်ပျူတာထဲထည့်ကာ သူ၏ (Web-page)ပေါ် တင်လိုက်သည်။ ပုံဘေးတွင် (For Sale) ဟု ရိုက်လိုက်လေသည်။

ရဲမိုး အခေါင်းကြီးကို ကြည့်နေပြီး သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ထို့နောက် အခေါင်းဆီသို့ လျှောက်လာကာ ထောင်လျက် သားမှ မနိုင်တနိုင်ဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ် လှဲချလိုက်၏။

အခေါင်းမပျက်စီးအောင်... အခေါင်းဖုံးမှ ပတ်တာကို ဝက်အူလှည့်ဖြင့် လှည့်ဖြုတ်လိုက်သည်။ ပတ်တာနှစ်ခုလုံး ပြုတ်သွားမှ အခေါင်းဖုံးကို နံရံတွင်ထောင်ထားလိုက်သည်။

အထဲတွင် သစ်ရွက်ခြောက်အများအပြားကို တွေ့ရ၏။ ရဲမိုး ဖုန်စုပ်စက် အသေးလေးဖြင့် အကုန်လုံးကိုစုပ်ယူလိုက်သည်။

အခေါင်းထဲတွင် အနီရောင် မွေ့ရာပါးတစ်ခု ခင်းထား၏။

“ဟား... ငါထင်ထားတာထက်တောင် ပိုမိုက်နေပါလား။”

သစ်လွင်ဆန်းသစ်သော အခေါင်းကြီးကို သူမြင်နေရပြီမို့

ရဲမိုး လွန်စွာမှသဘောကျနေ၏။ ထိပ်ဘက်နားရှိ အခေါင်းနံရံနှင့် မွေ့ရာကြားထဲသို့ သစ်ရွက်ခြောက်တစ်ခု ကျသွားသဖြင့် ရဲမိုး လက်နှိုက်ကာ ကောက်ယူလိုက်သည်။

“ဂျောက်!...”

ထိုအသံနှင့်အတူ မွေ့ရာလေး လန်တက်လာသဖြင့် ရဲမိုး

ပိညာဉ် ခေါင်းတလား ၂၅

အလိုက်သင့်လေး ဆွဲခွာလိုက်သည်။ မွေ့ရာအောက်တွင် တွေ့လိုက်ရသည်က ပင်နယ်တွေ၊ ခွေးသွားစိပ်တွေများစွာဖြင့်... နာရီကြီးတစ်ခု၏ အတွင်းကလီစာများကဲ့သို့ စက်ယန္တရား (Machine) တစ်ခု ဖြစ်လေသည်။ သေချာပြီ... ဒါဟာ ရိုးရိုးတန်းတန်း ခေါင်းတလား မဖြစ်နိုင်တော့၊ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုဖြင့် အသေအချာ တည်ဆောက်ထားသော ထူးဆန်းသည့် ခေါင်းတလားတစ်ခု ဖြစ်ရမည်။

ထိုစဉ်... .

“ဒေါက်!... ဒေါက်!...”

ဆိုင်တံခါးကို ခဲလုံးနှင့် ပစ်ပေါက်နေသော အသံဖြစ်၏။

ရဲမိုး ဒေါသထွက်သွားကာ ကလေးတွေ လာဆော့နေသည်အထင်နှင့် တံခါးဆီပြေးသွားလိုက်သည်။ ပါးစပ်မှလည်း မာန်ပါပါဖြင့် အော်လိုက်ရင်း...

“ဟေ့ကောင်တွေ ဘယ်သူလဲကွ လက်ဆော့နေတာ”

ရဲမိုးတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်နှင့် သူတွေ့လိုက်ရသည်က ဂိုးချဲ့ပေါ်ထိုင်နေသော သူ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သည်။ ထိုလူလက်ထဲတွင် ခဲလုံးတစ်လုံးကို ကိုင်မြှောက်ထားပြီး...

“အစ်ကိုရေ... အစ်ကို့ဆိုင်မှာ မင်းတုန်းမင်းကြီး သုံးခဲ့တဲ့ ရှေးဟောင်းကွန်ဌုံး ဝယ်ချင်လို့ပါ”

“ဟား... ဟေ့ကောင် မင်းခန့်... ဘာလာလုပ်တာလဲ!”

“အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာတာကွ၊ အဖေနဲ့ ရန်ဖြစ်ပြီး မနေချင်လို့ ဆင်းလာတာ၊ တောက်!... ကွာ... လမ်းမှာလည်း သောက်နေမ

ဝါတဲ့ Taxi သမားတွေ ငါ့ကိုတင်ဖို့ ဂျီးကြောင်များနေသေးတယ်”

သူ့ပေါင်ပေါ်တွင်လည်း အိတ်တစ်လုံးနှင့်မို့ ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ. . ဦးချဲ့ကို နောက်မှတွန်းပေးရင်း ဆိုင်ထဲခေါ်လာခဲ့လိုက်သည်။ ဆိုင်ထဲရောက်တော့ ရဲမိုး တံခါးပြန်ပိတ်နေသည်မို့ မင်းခန့် ဦးချဲ့အား ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်လှိမ့်ကာ အထဲဝင်သွား၏။

“ဟ! . . ဘာကြီးလဲကွ၊ မင်းကလဲကွာ ဝယ်စရာရှားလို့”

မင်းခန့် အခေါင်းထဲသို့ ငုံ့ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ငါလည်း မသိဘူးကွ. . ”

အခေါင်းထဲကြည့်ရန် မီးအိမ်လေး ယူလာရင်း ရဲမိုးပြောလိုက်၏။ မီးအိမ်အလင်းရောင်ဖြင့် မင်းခန့် အခေါင်းထဲမှ ပစ္စည်းတစ်ခုကိုတွေ့သွားပြီး လှမ်းနှိုက်လိုက်သည်။

“ဒါ ဘာလေးလဲမသိဘူး”

ထိုအရာကို မီးအလင်းရောင်တွင် ထောင်ကြည့်လိုက်သည်။

“သော့လေးပဲကွ ရဲမိုး”

ရဲမိုး မင်းခန့်လက်ထဲမှသော့ကို လှမ်းယူပြီး စားပွဲခုံပေါ်မှ မှန်ဘီလူးဖြင့် အသေအချာသွားကြည့်သည်။

“သော့က. . ရှေးဟောင်းသော့လေးပဲ”

“ရဲမိုး အဲဒီသော့ ပြန်ယူလာဦး၊ ဒီမှာ သော့ပေါက်တွေပြီ”

မီးအိမ်လေးဖြင့် အခေါင်းထဲလိုက်ကြည့်နေသော မင်းခန့်က လှမ်းခေါ်လေသည်။

ထို့နောက် ရဲမိုးဆီမှသော့ကိုယူ၍. . အခေါင်းထဲမှ သော့

ပေါက်ဟုထင်ရသော အပေါက်ထဲသို့ ထိုးထည့်ပြီး လှည့်လိုက်သည်။ သော့တံကလေး လှည့်လိုက်တာ. . တစ်ပတ်ပြည့်အောင် လည်သွားသော်လည်း ဘာမှမထူးခြား၍ သော့ကိုင်ထားသောလက်ကို မင်းခန့် လွှတ်လိုက်သည်။

ထိုအခါမှ အခေါင်းထဲမှ သံစဉ်လေးတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာပြီး. . စက်ယန္တရားလည်ပတ်သံနှင့်အတူ ပင်နယံများ လည်ပတ်နေသည်ကို တွေ့နေရသည်။ သော့တံဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်လည်လာမှ သံပတ်ပေးတာမှန်း သူတို့ရိပ်မိသွားကြသည်။

“ဟ. . တော်တော်ဆန်းတဲ့ အခေါင်းပါလား”

သော့ချောင်းကလေး သူတို့စလှည့်ခဲ့သည့်နေရာသို့ ပြန်ရောက်သွားမှ လည်ပတ်နေသောအရာအားလုံး ရပ်တန့်သွား၏။

“ဘာအတွက်လုပ်ထားတာလဲ. . ရဲမိုး”

“အေးကွာ. . ငါလည်းစဉ်းစားနေတာ၊ ဒီအခေါင်းထဲက သီချင်းသံထွက်လာအောင် ဘယ်လိုများလုပ်ထားသလဲ ဆိုတာကို ပေါ့. . . ”

“ငါတော့ ဘာမှထပ်မံသိချင်တော့ဘူးကွာ. . ၊ လောလောဆယ် နားချင်နေတာပဲသိတယ်. . ၊ အဖေ့အိမ်မှာ နားငြီးခဲ့ရတဲ့ကြားထဲ. . အခု ခေါင်းပါစားသွားပြီ. . ”

မင်းခန့် ဦးချဲ့ကိုလှည့်ပြီး သူ့ဒီလာရင် အိပ်နေကျအခန်းသို့ လှိမ့်သွားသည်။ အခန်းဝအရောက် ရဲမိုးဘက်လှည့်ကာ. .

“ရဲမိုး. . ငါ့အတွက်ဆေးရော ဝယ်ပေးထားလား”

“ငါ့ကို အကြွေးလာတောင်းနေပြီကွ၊ အကြွေးပေးဖို့လည်း လုပ်ဦး မင်းခန့်ရေ . မင်းဟာတွေ ငါ့အခန်းထဲက ခုတင်အောက် မှာထည့်ထားတယ်”

ရဲမိုးပြောပြီး မီးအိမ်လေးကိုဝင်ကာ သူ့အလကားရခဲ့သော ခေါင်းတံလားကြီးကို ဆက်လေ့လာနေ၏။

အဘွားကြီးကို ပေးခဲ့သောကတိအား ချိုးဖောက်နေမိပြီဆိုတာ သတိထားမိပုံ မပေါ်တော့ . . . ။

၆ ၆ ၆ ၆

3) ခေါင်းကြီးမှာ ဆိုင်ထဲ လူမြင်မကောင်းဖြစ်နေ၍ အိမ်နောက်ဘက်ရှိအခန်းလွတ်ထဲ . . ရဲမိုးတစ်ယောက်တည်း မ,ရွှေရသည်။ အခေါင်းဖုံးကို ဖြုတ်ထားသည်မို့ ရဲမိုးသယ်ရတာ ပေါ်သွား၏။

အခေါင်းသယ်လိုက်ရ၍ လားမသိ ရဲမိုးပင်ပန်းပြီး အိပ်ပျော်သွားခဲ့ရာ ညနေစောင်းမှ နိုးလေသည်။ အခန်းထဲမှ ထွက်လာတော့ မင်းခန့်လဲ နိုးနေလေပြီ . . ။

ဆိုင်တံခါးဖွင့်၍ အရက်ပုလင်းလေး ရှေ့ချကာ နှစ်ယောက်သား ဆိုင်ရှေ့ထွက်ထိုင်ရင်း စကားစမြည် ပြောဖြစ်ကြသည်။

“ငါ့ငယ်ငယ်တုန်းက အင်္ဂလိပ်စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထုတွေအကြောင်းကို အဖေပြောပြလို့ နားထောင်ခဲ့ရဖူးတယ်၊ မိုင်ထောင်ချီဝေးတဲ့ အရပ်ကလူတွေ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်၊ မျက်နှာချင်း

ဆိုင်ကြည့်ပြီး စကားပြောလိုရတဲ့ ဖုန်းအကြောင်း ပါတယ်ကွာ၊ ကဲ . .
လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းများစွာက အဲဒီစိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထုထဲကဟာတွေ
အခုတတယ်ဖြစ်လာပြီမဟုတ်လား”

ရဲမိုးအပြောကို မင်းခန့်ထောက်ခံရင်း. .

“အေး. . ဟုတ်တယ်နော်၊ သူတို့က ခေတ်လွန်အနေနဲ့ ရေး
ခဲ့တာ. . အခုကျတော့ တကယ်ဖြစ်နေရော”

အရက်ကို ခွက်ထဲသို့ အနေတော်လောင်းထည့်လိုက်ပြီး
ရဲမိုး မော့သောက်လိုက်၏။ ပြီးမှ. . .

“ဟိုတစ်လောက အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှာ ဖြစ်ပျက်သွားတဲ့ အ
ကြောင်းလေး ငါဖတ်လိုက်ရတယ်၊ အင်္ဂလန်မှာ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးခြောက်
လွန်ခဲ့နေရတဲ့ အိမ်တစ်အိမ်ရှိတယ်၊ သူတို့က ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်
တွေဖြစ်တဲ့အတွက်. . ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးတွေကို ခေါ်ပြီး သရဲနှင့်ဖို့
ကြိုးစားကြတယ်. . ဒါပေမယ့် မအောင်မြင်ဘူးပေါ့ကွာ. . ၊

နောက်ဆုံး ဘယ်သူမှ မလုပ်နိုင်တဲ့အတွက် ကူညီမယ့်သူကို
လိုက်ရှာကြတယ်၊ အဲဒီမှာ မြန်မာပြည်ကရောက်နေတဲ့ အမျိုးသမီး
တစ်ယောက်နဲ့ ဆုံမိပြီး သံဃာငါးပါးကို သူတို့ အကုန်အကျခံပြီး
အင်္ဂလန်ကို ပင့်ဖိတ်ခဲ့တယ်၊ သံဃာတွေက အဲဒီအိမ်မှာပဲ ကမ္မဝါဖတ်၊
ပရိတ်ရွတ်ပေးလိုက်တော့ အခြောက်အလှန့်တွေ ကင်းသွားတယ်ဆို
ပဲ. . .”

မင်းခန့် နားမလည်သလို အမူအရာဖြင့်. .

“ဘာသာမတူတဲ့ သရဲက သံဃာတွေ ရွတ်ဖတ်နေတဲ့ ပရိတ်

တရားတော်ကို နားလည်ပါ့မလားကွ”

“ဪ. . နားလည်လို့ပဲ ကျွတ်လွတ်သွားပြီး အခြောက်အ
လန့်တွေ ကင်းသွားတာပေါ့၊ နောက်ပြီး အဲဒီခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်
မိသားစုလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ ဖြစ်လာကြတယ်တဲ့. . .”

ရဲမိုးပြောတာကို မင်းခန့် သဘောပေါက်သွားဟန်နှင့်. .

“အင်း. . အဲဒါဆို အင်္ဂလန်သရဲလောကမှာ စကားပြန် ရှိ
ချင်ရှိ၊ မရှိလို့ကတော့. . အဲဒီအိမ်မှာ ခြောက်တဲ့သရဲက မြန်မာပြည်
ကသွားတဲ့သရဲပဲ ဖြစ်ရလိမ့်မယ်”

“ဟား. . ဟား. . မင်းခန့် မင်းကတော့ ရယ်စရာအတော်
ပြောတဲ့ကောင်ပဲ”

ရဲမိုး သဘောကျကာ ရယ်မောလိုက်၏။ ထိုစဉ် ဆိုင်ထဲသို့
ဂိုက်တစ်ယောက်နှင့် တိုးရစ်နှစ်ယောက် ဝင်လာ၍ စကားပြတ်သွား
သည်။ ရှားရှားပါးပါးလာသော ဝယ်သူမို့. . ဆိုင်ပိတ်ထားသည်ဟု
မပြောတော့ဘဲ ဘာအလိုရှိပါသလဲဟုသာ မေးလိုက်တော့သည်။

အဆင့်ဆင့်ဆွဲထုတ်ရသော ကြေးဝါမှန်ပြောင်းရှည်တစ်ခု
အား ဒေါ်လာတစ်ရာနှင့် ရောင်းလိုက်ရသည်။ မင်းခန့် လှမ်းကြည့်ပြီး
မေးပွတ်နေလေ၏။

သူတို့ အရောင်းအဝယ်လုပ်သော ရှေးဟောင်းပစ္စည်းဆို
တာက နေ့စဉ်ရောင်းချနေရသည့် အရောင်းသွက်ပစ္စည်းမျိုးမဟုတ်။
တစ်ခါတလေ တစ်ပတ်ဆယ်ရက်လောက် ဈေးဦးမပေါက်သည့်နေ့
များပင်ရှိ၏။

သို့သော် ရောင်းချရသည့်အခါမှာလည်း မြိုးမြီးမြက်မြက် အမြတ်ရလေ့ရှိသည်။ အစိုးရသစ်လက်ထက် . . ပွင့်လင်းလူ့ဘောင် တည်ဆောက်နေသောကာလတွင် နိုင်ငံခြားသားခရီးသည် အဝင် အထွက်များလာသဖြင့် အရင်ကထက်စာလျှင် အရောင်းအဝယ် တောင်းလာတာတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် . . သူတို့သူငယ်ချင်း လူမော်တစ်ယောက် ရှည်မျော မျောအထုပ်တစ်ထုပ်ထမ်းကာ ဆိုင်ထဲဝင်လာ၏။ လူမော်က ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်စာကြည့်တိုက်မှ လက်ထောက်စာကြည့်တိုက်မှူး ဖြစ် သည်။ စာအကြည့်များ၍ မျက်မှန်အထူကြီးပါ တပ်ထားရသည်။

သူက ဈေးကွက်ဝင်ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများ အရှာအဖွေ တောင်းသူတစ်ယောက်လည်းဖြစ်၍ . . လုပ်ငန်းချင်းပါ ဆက်စပ်နေ သည့် ပါတနာတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပေသည်။

“ငါ ဘာပစ္စည်းရလာသလဲ တွေးကြည့်လိုက်ကြစမ်း”

“ငါသိတယ် လူမော်၊ မင်းရလာတာ မင်းတုန်းမင်းရဲ့ မပုပ် မသိုးသေးတဲ့ ခူးတော်ကြီး ရလာတယ်မဟုတ်လား”

ပေါက်ကရတွေပြောလိုက်သော မင်းခန့်လက်မောင်းကို ဆွဲ ထိုးလိုက်ပြီး လူမော်က ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားစွာဖြင့် သူ့အထုပ်ကို ဖြည့်လိုက် သည်။

အဝတ်စပတ်ထားသော အထုပ်ထဲမှ ကင်ဒိုဓားနှစ်ချောင်း ထွက်လာ၏။

“ဘာလဲ! . . ဝက်သားခုတ်ဖို့လား”

“သမိုင်းကြောင်းတန်ဖိုးကို သိလိုက်ရရင် . . မင်းတို့ မျက်ဖြူ ဆိုက်သွားမယ်”

“ပြောစမ်းပါဦး ပေါက်ကရတွေ . . ”

“ဒါ သံဖြူရုပ် သေမင်းတမံလမ်းနားက တူးဖော်တွေ့ရှိခဲ့ တာ . . ဂျပန်အစိုးရသုံးခုနဲ့အတူပေါ့”

“တော်စမ်းပါ လူမော်ရာ ကင်ဒိုတွေအင်ထုတာ ရိုးနေပြီ”

မင်းခန့်က စီးကရက်တစ်လိပ်ဖွာရင်း လူမော်ကို စကားစစ် ထိုးနေ၏။

“ဟား . . မင်းတော်တော်ဝေးတဲ့ကောင်ကွာ”

လူမော် ဘာမျှဆက်မပြောတော့ဘဲ ကင်ဒိုဓားတစ်ချောင်း ကို ရွမ်းခနဲ ဆွဲထုတ်၍ မင်းခန့်လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်၏။

မင်းခန့် ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန်ကြည့်နေခိုက် ရဲမီးကလည်း တျန် ဓားတစ်ချောင်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း အသုံးပြုခဲ့သော ဂျပန်ကင်ဒိုဓား တွေက သံချေးတက်မနေဘဲ ပြောင်လက်တောက်ပနေသည်။

ထို့ပြင် ဓားသွားအရင်းနားတွင် ဂျပန်စာ သုံးလေးလုံးနှင့် အင်္ဂလိပ်ခနှစ်သက္ကရာဇ် (1930) ဟုရေးထွင်းထားသည်။

“ဟား . . ဒါအစစ်ကြီးပဲ”

ရဲမီးက ဓားကိုသေချာကြည့်ကာ ပြောလိုက်၏။

“အဲဒါပြောတာပေါ့ ဟိုကောင်က ငါ့ကို အချဉ်မှတ်နေတာ”

“မမှတ်တော့ပါဘူးကွာ ထူးခြားချက်ကို မြင်ပါပြီ၊ မင်းတော်

တယ်. . လူမော်၊ ဘယ်မျှေးနဲ့ ဖြတ်ထားလဲ”

“ဓားတစ်လက် သုံးပုံး”

“ဟား. . မများဘူးလား”

“သက်တမ်းက ရှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ရှိပြီလေ သုံးပုံးနဲ့တောင် ရှိခဲ့တောင်းပန်ပြီး ဝယ်ခဲ့ရတာ”

“အေးပါကွာ မင်းအတွက် တစ်ပုံးပေးမယ် အိုကေနော်”

“ဒါနဲ့. . မင်း (Webpage) မှာတင်ထားတဲ့. . ရောင်းမယ်ဆိုတဲ့. . ဟို (Antique) အခေါင်းကြီးက ဘယ်ကရထားတာလဲ. . ”

“လက်ဆောင်ရခဲ့တာ လူမော်ရဲ့. . သံပတ်ပေးရင် သိချင်းနားထောင်လို့ရတဲ့ အခေါင်းကြီးလား မသိပါဘူးကွာ. . ”

“မဟုတ်နိုင်ဘူးကွာ. . ”

လူမော် အိတ်ထဲမှစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲထုတ်၍ ရဲမိုးကို ထောင်ပြလိုက်သည်။

“ဒီစာအုပ်ထဲမှာ မင်း ရထားတဲ့ အခေါင်းကြီးပုံနဲ့ အချက်အလက်တွေပါတယ်ကွ”

စာအုပ်ကို စားပွဲခုံပေါ်တင်ကာ လှန်လှောကြည့်ရင်း. . . အားလုံး ခေါင်းချင်းဆိုင်သွားကြသည်။

“နှစ်ဆယ်ရာစုအတွင်း ပျောက်ဆုံးနေသော အမှောင်ကမ္ဘာမှအရာများ. . . ”

စာအုပ်၏ ခေါင်းစီးစာသားဖြစ်ပြီး ရေးသူမှာ. . (Tristan) တရစ်စတန်ဆိုသူ ဖြစ်သည်။

“ဒီစာအုပ်က စာကြည့်တိုက်ရောက်နေတာတော့ အတော်ကြာပြီ. . ၊ ရဲမိုး (Webpage) မှာတင်ထားတဲ့ အခေါင်းကြီးလည်းတွေ့ရော. . ငါဒီစာအုပ်ကို အတော်ရှာလိုက်ရတယ်၊

နောက်ပြီး. . ဒီအင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာက မကောင်းဆိုးဝါးတစ္ဆေသရဲတွေအကြောင်း ရေးရတာ အတော်စိတ်အားထက်သန်တဲ့ပုံပဲ. . ”

စာမျက်နှာများကို လှန်လှောကြည့်ရင်း. .

“ဒီမှာတွေ့ပြီ. . ဒီပုံပဲ”

စာအုပ်ထဲမှ ခေါင်းတလားပုံကြီးက ရဲမိုးအိမ်တွင် ရောက်နေသော အခေါင်းပုံနှင့် တစ်ပုံစံတည်းဖြစ်နေ၍ ရဲမိုးရော မင်းခန့်ပါအံ့သြသွားရသည်။

“ပုံအောက်ကစာတွေက ဘာရေးထားတာတုန်း. . ”

ရဲမိုးက စာသားကို သေချာစွာဖတ်ပြီး ဤသို့ရှင်းပြ၏။

“သေခြင်းတရားနဲ့အတူ ကမ္ဘာကိုပတ်မယ်ဆိုပါလား. . . ၊

ဒီ ခေါင်းတလားကို တီထွင်ခဲ့တဲ့ (Jon David) ဂျွန်ဒေးဗစ် ဆိုသူဟာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းမှာ အခေါင်းကြီးနဲ့အတူ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့တယ်. . တဲ့၊

သူဟာ စစ်ထဲဝင်လာပြီး အရာခံဗိုလ်ရာထူးဖြင့် အင်္ဂလိပ်တော်ဝင်ထောက်လှမ်းရေး ခြေမြန်တပ်ရင်းတွင် နာမည်ကျော်ကြားသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ သူသွားလေရာနေရာတိုင်းမှာ ခေါင်းတလားကြီးကို အမြဲယူသွားလေ့ရှိတယ်. . တဲ့၊

(Jon David) ဂျွန်ဒေးဗစ်ဟာ မြန်မာနိုင်ငံထဲ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ် ဝင်ရောက်စဉ်မှာ လိုက်ပါသွားခဲ့သူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်တယ်။ ။ ဒါဟာ သူ့အတွက် နောက်ဆုံးခရီးစဉ်လည်း ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာတော့ ခေါင်းတလားနဲ့အတူ ဂျွန်ဒေးဗစ် ပျောက်သွားခဲ့တယ်။ ။ တဲ့။

သူစစ်တပ်ထဲ မဝင်ခင်က နာရီပြင်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ခဲ့တယ်။ ။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ထိုအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ပြီး ခေါင်းတလားကြီးတစ်လုံး တည်ဆောက်ခဲ့တယ်။ ဒီခေါင်းတလားကြီးကတော့ ထူးခြားဆန်းပြားတဲ့ စက်ယန္တရားအခေါင်းကြီးတစ်လုံး ဖြစ်လာခဲ့သလို စစ်ပွဲအတွင်း အရေးပါလှတဲ့ ထောက်လှမ်းရေးစက်ယန္တရားကြီးဆိုလဲ မမှားပါဘူး။ ။ တဲ့။

ဂျွန်ဒေးဗစ်က ဒီခေါင်းတလားကြီးကို နာမည်ပေးခဲ့တယ် အဲဒါကတော့ ‘ဝိညာဉ် ခေါင်းတလား’ ဆိုတဲ့ အမည်ပါပဲ။ ။ တဲ့”

ရဲမှီးက ဖတ်နေရင်းက ထိုစာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး။ ။

“လူမော်။ ။ ဒီအခေါင်းကြီး ဘယ်လောက်တန်မယ်လို့ မင်းထင်သလဲ”

လူမော်က သူ့မေးစေ့ပွတ်ကာ ပြုံးရင်း။ ။

“ဒေါ်လာနဲ့ဆိုရင်။ ။ မိလျံပေါင်းများစွာ တန်မလားတော့ မသိဘူး။ လိုချင်တာကို ပြောတာပါ။ ။”

“ဟုတ်ပြီ။ ။ ဒါဆို ဒီစာအုပ်ကို ငါဝယ်လိုက်ပြီ”

လူမော် ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားကာ။ ။

“ဟာ။ ။ မလုပ်ပါနဲ့ ရဲမှီးရာ၊ ငါ အလုပ်ပြုတ်နေပါမယ်။ ။ စာကြည့်တိုက်မှာက စာရင်းဇယားနဲ့ထားတာကွ”

စာအုပ်ကို အံ့ဆွဲထဲထည့်ကာ သော့ခတ်သိမ်းလိုက်ပြီး။ ။ ရောင်းရငွေထဲမှ ပိုက်ဆံငါးသောင်းထုတ်၍ လူမော်ကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

“မင်း။ ။ စာရင်းဖျောက်လိုက်ရင် ရပါတယ်ကွာ၊ ဒီစာအုပ်အတွက်။ ။ ရော့။ ။”

လူမော်လည်း မထူးတော့ပြီမို့ ရဲမှီးလက်ထဲမှ ပိုက်ဆံကို လှမ်းယူပြီး။ ။

“အေးကွာ သေချာလည်းသိမ်းထားဦး။ ။ တခြားလူတွေ မြင်သွားရင် ငါအလုပ်ပြုတ်နေဦးမယ်”

“အဲဒီအတွက်တော့ ဘာမှမပူနဲ့ လူမော်၊ ဒီမှာသော့တောင် ခတ်ပြီးသွားပြီ။ ။”

သို့နှင့် လူမော်ပြန်သွားတော့မှ ဆိုင်တံခါးပိတ်ပြီး စာအုပ်ကို ယူကာ ခေါင်းတလားထားရာအခန်းသို့ သူတို့ပြန်သွားကြလေတော့သည်။

အခန်းထဲအရောက် စာအုပ်ကိုကိုင်ကာ နှစ်ယောက်သား ဆက်ဖတ်တော့၏။

“ဒီခေါင်းတလားဟာ စက်ပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်တယ်၊ သူ့မှာ ထူးဆန်းတဲ့ စွမ်းအင်တွေရှိတယ်၊ ထိုအရာကတော့။ ။ လူ့ခန္ဓာကိုယ်မှ ဝိညာဉ်ကို အပြင်သို့ ထုတ်လွှတ်နိုင်ခြင်းပဲဖြစ်တယ်၊ အလားတူစွာပဲ

ဝိညာဉ်ထွက်ခွာချိန်အတွင်း ခန္ဓာကိုယ်ဟာ အချိန်ကာလတစ်ခုအထိ
သေဆုံးနေလိမ့်မယ်. . . တဲ့”

“ဟ. . . အတော်စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ အခေါင်းကြီးပါ
လား”

မင်းခန့် ခေါင်းတလားကြီးကိုတစ်ချက်ကြည့်ရင်း ရဲမိုးဖတ်
နေသည်ကို ဆက်နားထောင်၏။

“ဂျွန်ဒေးဗစ်ဟာ သဘာဝလွန်အရာတွေကိုပါ ထည့်သွင်း
တည်ဆောက်ခဲ့တယ်၊ ထိုအရာတွေက ဘာတွေလဲဆိုတာကိုတော့
အခုထက်ထိ ဘယ်သူမှမသိကြသေးပါဘူး. . . တဲ့”

ရဲမိုး စာဖတ်ကို ခဏချထားခဲ့ပြီး အခေါင်းဆီသို့ လျှောက်
လာလိုက်သည်။ အခေါင်းကြီးအကြောင်းကို သူသိလိုက်ရပြီဆိုတော့
အဘွားကိုပေးခဲ့သော ကတိအရဆိုလျှင် ဖျက်ဆီးပစ်ရတော့မည်။

ဒါတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်. . . ဒီလောက်တန်ဖိုးရှိတာကြီးကို
သူဘယ်လိုမှ မဖျက်ဆီးနိုင်. . . ။

ထို့နောက်. . . ခေါင်းတလားထဲမှ သော့ကိုဖြုတ်လိုက်ကာ
မင်းခန့်ကို ထောင်ပြရင်း. . .

“ကဲ. . . ငါတို့စမ်းသပ်ကြည့်ရအောင်. . .”

“ငါတော့. . . ဝင်မစမ်းရဲပါဘူး”

မင်းခန့်က ကြောက်ကြောက်နှင့် ပြန်ပြော၏။

“တိရစ္ဆာန်နဲ့ စမ်းကြည့်မယ်လေကွာ. . . တစ်အိမ်ကျော်က
ကြောင်ဝါကြီးတစ်ကောင်. . . ငါတို့ဆိုင်ကို လာလည်တတ်တယ်၊ အဲဒီ

ဆောင်ကို စောင့်မင်းပြီး စမ်းကြတာပေါ့”

“ဟုတ်မှလဲလုပ်ပါဦး ရဲမိုးရာ”

“အသာနေ. . . ငါ ကြည့်စိစဉ်လိုက်မယ်”

သို့နှင့် ကြောင်ကြိုက်တတ် သော ပုစွန်ခြောက်တစ်ထုပ်ကို
ဝယ်ကာ ကြောင်အလာကိုစောင့်ရသည်။ ကြောင်ဝါကြီး ပေါ်မလာ
သဖြင့်. . . ရဲမိုး ထိုအိမ်ရှေ့နားသွားကာ ပုစွန်ခြောက်နှင့် မျှားရသေး
သည်။

အစားသရမ်းသော ကြောင်ဝါကြီးမှာ အမြီးတယမ်းယမ်းနှင့်
ရဲမိုးနောက် လိုက်လာ၏။ ယခင်က ရဲမိုးဆိုင်ထဲ စားပွဲပေါ်တင်ထား
သောဟင်းများ ခိုးစားသဖြင့် ရိုက်ထုတ်ခဲ့ရသေးသည်။

ဆိုင်ထဲရောက်လာသော ကြောင်ဝါကြီးကို ကုပ်မှဆွဲကာ
ရဲမိုးခေါ်သွားတော့သည်။

“ညောင်! . . ညောင်! . .”

ကြောက်နေသော ကြောင်ဝါကြီးမှာ. . . ရဲမိုးတို့အား ငြိ
ကြောင်ကြောင် မျက်ဝန်းလေးနှင့် ကြည့်နေလေ၏။ အခေါင်းထဲ
ထည့်ကာ ပုစွန်ခြောက်ထုတ်ပါ ထည့်ပေးထားလိုက်သဖြင့် ကြောင်ဝါ
ကြီး ငြိမ်သွားတော့၏။

“အချိန် ဘယ်လောက်ပေးမလဲ. . . ရဲမိုး”

“(Timer) မပါတော့ နာရီနဲ့ပဲ မှတ်ရမှာပေါ့”

ရဲမိုးက သော့ထည့်လိုက်ပြီး ခန့်မှန်းကာ သံပတ်ပေးလိုက်
သည်။ သံစဉ်လေးထွက်ပေါ်လာပြီး. . . အခေါင်းအတွင်း လျှင်လျင်

ကြောင်းတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်ကို မြင်နေရ၏။

ထိုလျှပ်စီးကြောင်းက ကြောင်ဝါကြီးကို ဖြတ်စီးသွားသည် နှင့် ကြောင်ဝါကြီးလည်း ဘိုင်းခနဲ လဲကျသွားတော့သည်။

“ဟ!.. ကြောင်သေပြီလား မသိဘူး၊ ဘာတွေလဲကွ အစွမ်းတော့ပြနေပြီ ရဲမိုးရေ”

ရဲမိုးကတော့ စာအုပ်ကိုလှန်ကာ ဆက်လေ့လာနေ၏။

ခဏနေမှ မင်းခန့်ဘက်လှည့်ပြီး..

“အခြေအနေဘယ်လိုလဲ.. မင်းခန့်”

“ဘာမှမထူးခြားသေးဘူး..”

မင်းခန့် စိုးရိမ်စွာဖြင့်.. အခေါင်းထဲမှ ကြောင်ဝါကြီးကို ထိကြည့်မည်အပြု..

“နေဦး.. နေဦး သွားမထိနဲ့ဦး မင်းခန့်”

ထိုစဉ်..

“ဒုန်း!.. ဝုန်း!.. ခလွမ်း!”

နောက်ဖေးမှ ပစ္စည်းတစ်ခုခု ပြုတ်ကျသံကို ကျယ်လောင်စွာ အတိုင်းသားကြားလိုက်ကြရသည်။

ရဲမိုးထသွားကာ နောက်ဖေးသို့ သွားကြည့်၏။ ထမင်းအုပ်ဆောင်းက ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျနေပြီး ဟင်းပန်းကန်များက ပိုးလိုးပက်လက်နှင့် ကြောင်ဝင်စားသွားသလိုမျိုး ဖြစ်နေသည်။

ရဲမိုး.. ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျနေသော ပန်းကန်ကွဲစများကို ကောက်ယူပြီး အမှိုက်ပုံးထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက်

ထမင်းအုပ်ဆောင်းကို ပြန်အုပ်လိုက်စဉ်..

“ညောင်!.. ခွီး!..”

“အား!.. အမလေး”

ရဲမိုးလက်တွင် ကြောင်ကုတ်ရာ အစင်းကြီး ပေါ်သွားသည်။ ဘာသံမှ မကြားလိုက်ရဘဲ ဒဏ်ရာရသွားသည့် ထူးဆန်းသည့် ဖြစ်ရပ်ကြောင့် နောက်ဖေးခန်းတွင် မနေရဲတော့ဘဲ အခေါင်းဆီပြေးရတော့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ.. မင်းခန့်”

“အခုထိ သတိမရသေးဘူးကွ.. (၁၀)မိနစ်တောင်ရှိနေပြီ”

ရဲမိုးက စိတ်အားထက်သန်မှုများနှင့် ထူးခြားသည့်အဖြစ်ကို မျှော်လင့်နေသလို.. မင်းခန့်က သတ္တဝါတစ်ကောင် အချိန်မတိုင်မီ အသက်ဆုံးရပြီဟု တွေးနေလေသည်။

စိတ်လောနေ၍လားမသိ အချိန်က ကုန်ခဲလှသည်ဟု ထင်ရသည်။ မလှုပ်မယှက် ကြောင်လေးက ငြိမ်သက်နေဆဲ..။ နာရီကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေသော မင်းခန့်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားလွန်း၍ နားသယ်စပ်မှ ချွေးများတတောက်တောက် စီးကျလာလေသည်။

မင်းခန့်နာရီမှ စက္ကန့်တံလေး.. နာရီစက်ဝန်းတစ်ပြီးတစ်ပတ် ခရီးဆန်မီသည့်အချိန်တွင် သော့လေးမှာလည်း သူ့နေရာသူ ပြန်ရောက်သွား၏။

သံစဉ်လေးရပ်သွားပြီး အခေါင်းထဲမှ စက်ယန္တရား လည်ပတ်သံမှာလည်း ရပ်တန့်သွားသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ကြောင်ဝါကြီးကို မျှော်လင့်မျက်ဝန်းများနှင့် စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

ထိုသို့ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဆန့်ဆန့်ကြုံဖြစ်နေသော ကြောင်ဝါကြီး၏အမြီးက သိသိသာသာ ကွေးညွတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် မမှိတ်မသုန် ဆက်ကြည့်နေကြ၏။

အမြီးလေး ကွေးချည်ဆန့်ချည်နှင့် ခပ်သွက်သွက် လှုပ်ရှားလာပြီးနောက် ကြောင်ဝါကြီး လဲနေရာမှ ပြန်ထလာတော့သည်။

“ခွီး! . .”

အခေါင်းထဲမှ ကြောင်ဝါကြီးက ရဲမိုးကိုကြည့်ပြီး ခွီးခနဲလုပ်လိုက်သေးသည်။ ပြီးတော့ အခေါင်းထဲမှ ပုစွန်ခြောက်ထုပ်ကို ကိုက်ချီကာ ခုန်ထွက်သွားလေသည်။

အံ့သြဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် ရဲမိုးတို့ စကားမပြောနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြရသည်။

“မယုံနိုင်စရာပဲ မင်းခန့်ရေ”

ထိုစဉ် . .

“တိ! . . တိ! . . တိ! . .”

ဆိုင်ရှေ့မှ ကားဟွန်းတီးသံကြားသဖြင့် နှစ်ယောက်သား အကြည့်ချင်းဆုံသွားကြသည်။

“နှင်း လာပြီနဲ့တူတယ်”

ရဲမိုးဆိုင်တံခါးဖွင့်လိုက်မှ . . ပုစွန်ခြောက်ထုပ် ကိုက်ကာ ကြောင်ဝါကြီး ထွက်သွားလေ၏။ ရဲမိုး ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာ

ထိတ်ပြီး နှင်းပန်းအိမ်၏ ကားလေးဆီ လျှောက်လာလိုက်သည်။

“ဘာတွေအရေးကြီးနေလို့ . . ဟွန်းတွေ ဒီလောက်တီးနေရတာလဲ နှင်းရဲ့”

အချိန်က လမ်းပေါ်တွင် လူသွားလူလာ အနည်းငယ် ရှင်းနေပြီမို့ ကားထဲမှထွက်လာသော နှင်းပန်းအိမ်ကို နှုတ်ဆက်အနမ်းလေးဖြင့် ရဲမိုးနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“မနက်က လာမယ်ဆိုပြီး ဘာလို့မလာတာလဲ . . . ဒီည ထူလနတို့အိမ်မှာ ပါတီပွဲရှိတယ်လေ . . အဲဒါ ကိုမိုးလိုက်ခဲ့၊ ဒီညတော့ နှင်းရဲ့အိမ်မှာပဲ အိပ်ရမယ်နော်”

ရဲမိုးပြုံးကာ ချစ်သူနှင်းပန်းအိမ်၏ ခေါင်းလေးကို ပွတ်သပ်လိုက်အပြီး . .

“ကောင်းပါပြီတဲ့ဗျာ . . လောလောဆယ်တော့ ရေမိုးချိုးအဝတ်အစားလဲလိုက်ဦးမယ်”

ဆိုင်ထဲအရောက် . . ဦးချဲ့ပေါ်မှ သူမကိုလှမ်းကြည့်နေသော ခင်းခန့်ကို တွေ့သွား၍ . . .

“ကိုမင်းခန့်လည်း ဒီမှာရောက်နေတာကိုး . . ဘာလဲ လာယဉ်တာလား”

“ဟုတ်တယ် နှင်းပန်းရေ အမေနဲ့ရန်ဖြစ်ပြီး ဆင်းလာတာ၊ နှင်းပန်းကတော့ ကျောင်းတုန်းကထက် ပိုချောလာတယ်နော်”

နှင်းပန်းအိမ်က ရယ်လျက် . . .

“လူတိုင်းပြောကြတာပဲ . . ဒီလောက်လဲ မဟုတ်သေးပါဘူး

ကိုမင်းခန့်ရယ်. . ဟင်းဟင်း. . ”

ရဲမိုးအင်္ကျီချွတ်ကာ သူ့အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွား၏။

“နှင်းရေ. . ခဏစောင့်ဦးနော်”

အခန်းထဲမှ လှမ်းအော်လိုက်သော အသံကိုကြား၍ နှင်းပန်းအိမ် ပြန်အော်ပြောလိုက်သည်။

“ရတယ် ကိုမိုး အေးဆေးလုပ်. . ”

နှင်းပန်းအိမ် ဆိုင်ထဲမှပစ္စည်းများကို လှည့်ပတ်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ပါတီပွဲသွားရန် ဝတ်ဆင်လာသည့် ပေါင်လယ်လောက်သာရှိသော နှင်းပန်းအိမ်၏ ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီဝမ်းဆက်လေးက သူမခန္ဓာကိုယ် ကောက်ကြောင်းအလှကို ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေစေ၏။

နှင်းပန်းအိမ် ဘယ်လိုဝတ်ဝတ် လှနေတာပဲဟု မင်းခန့် ခိုးကြည့်ကာ တွေးနေမိသည်။

နှင်းပန်းအိမ်သည် သူတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်လုံးနှင့် ခင်ခဲ့သလို. . နှစ်ယောက်လုံးက နှင်းပန်းအိမ်အား မေတ္တာရှိခဲ့ကြသည်။ သို့သော်လည်း ကံကြမ္မာက မင်းခန့်အား မျက်နှာသာမပေးခဲ့။

မင်းခန့် သူမေတ္တာကို ဖွင့်ဟခြင်းမပြုရသေးခင်မှာပင် ကားအက်ဆီးဒင့်(န်)ဖြစ်ကာ ဒုက္ခိတဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ထို့နောက်မှာတော့ ရဲမိုးနှင့်နှင်းပန်းအိမ်တို့ ချစ်သူစုံတွဲတွေ ဖြစ်သွားကြသည်။ ဒီတော့. . မင်းခန့်တစ်ယောက် သူ့ချစ်စိတ်တွေကို ကြိတ်မှိတ်မျိုသိပ် ချုပ်တည်းထားခဲ့ရတော့၏။

မင်းခန့် ဆိုင်ပေါက်ဝတွင် အတိတ်ကိုပြန်တွေးရင်း. . .
ဇာတိရက်တစ်လိပ်ကို ဖွာရှိုက်နေ၏။

ခဏနေတော့ ရဲမိုးအဝတ်အစားလဲပြီး ထွက်လာကာ. .
ချစ်သူစုံတွဲ ကြည်နူးပျော်မြူးစွာဖြင့် ရွှေလက်တွဲ၍ ထွက်သွားကြလေတော့သည်။

မင်းခန့်တစ်ယောက် ဆိုင်စောင့်တာဝန်ယူကာ. . ထွက်ခွာသွားသော တစ်ဖက်သက်စွဲလမ်းခဲ့ရသည့် နှင်းပန်းအိမ်အား မျှော်ငေးရင်း ကျန်ခဲ့ရရှာတော့သည်။

ဝိညာဉ် ခေါင်းတလား ၄၇

ယနေ့၏ ပါတီပွဲကလည်း အလှပဂေးများနှင့် စည်ကားနေ၍ ရင်သပ်ရှုမောဖွယ်ရှိလှသည်။ သူ့အဖေက ဘာလုပ်ငန်းလုပ်သည်တော့မသိ ပါတီပွဲကို မြရိပ်ညိုတွင်လုပ်ကာ အရက်များကို ကြိုက်တာယူသောက်ခွင့် ပေးထားသည်။ ရဲမှီးကိုယ်တိုင်က ဒီလိုလိုက်ဆံ့ရှိ အသိုင်းအဝိုင်းနှင့် ပတ်သက်နေရသည်ကို မသိစိတ်က ဂုဏ်ယူနေမိသည်။

“ဟား ညီလေးရေ . (Black Lable) တစ်လုံးလောက်ကွာ”
တစ်ချို့ဆို ပုလင်းလိုက်တောင်းကြသည်။ ယူဇနကတော့
ထိုပွဲပြီးလျှင် ဘယ်လောက်ရှင်းရမည်မသိ။ အလကားရတိုင်း မျိုဆို့
နေသူတွေက အတော်များ၏။

“ဪ . . ပိုက်ဆံရှိတဲ့ သူတွေကျတော့လည်း . . ဒါတွေက
အသေးအမွှားပါပဲ”

ရဲမိုးဘားကောင်တာတွင် (Blue Lable) တစ်ပက်ကို ငဲ့ခိုင်း
ရင်း စဉ်းစားနေ၏။

“ကိုမိုး ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

အရက်ခွက်ကို မော့သောက်အပြီး . .

“ယူဇနကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ကြရအောင်နော် . . နှင်း”

“အင်း . . ကောင်းသားပဲ”

နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့ကြရာ . . နှင်းပန်းအိမ် မောင်းလာ
သောကားလေးသည် အင်းလျားလမ်းမှ သူမ၏ခြံသို့ ဦးတည်နေ၏။
ခြံဝအရောက် ခမ်းနားကြီးကျယ်သော ခြံကြီးက သူတို့ကိုဆီးကြိုနေ
သည်။ ရဲမိုး တစ်ခဏတော့ သိမ်ငယ်သွား၏။ သူ့ကို တစ်ချိန်ကျလျှင်
နှင်းပန်းအိမ်၏ မိဘများက သဘောတူပါ့မလားဟု တွေးမိ၍ဖြစ်
သည်။

ဟွန်းတီးလိုက်သည်နှင့် ခြံစောင့်မာလီက အပြေးလေးနှင့်
တံခါးလာဖွင့်လေသည်။ ခြံထဲအရောက် ကားပေါ်မှဆင်းအပြီးတွင်
ရဲမိုး လက်ကိုဆွဲကာ သူမအိမ်ထဲသို့ အပြေးလေး ဆွဲခေါ်လာ၏။

“ကိုမိုး ရေကူးကန်ကစောင့်နေလိုက် . . နှင်းလာခဲ့မယ်”

“ဪ . . ဒေါ်ထား ကော်ဖီနှစ်ခွက် ဖျော်ပြီး ရေကူးကန်ကို
သာပို့ပေးနော်”

နောက်မှလိုက်ပါလာသော အိမ်ဖော်ဒေါ်ထား ခေါင်းညိတ်
ပြီး ထွက်သွား၏။ ရဲမိုးတစ်ယောက်တည်း အိမ်နောက်ဘက်ရှိ ရေကူး
ကန်သို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှလည်း မင်းခန့် အခေါင်း
ထို့ ကလိနေပြီလားဟု တွေးမိသေးသည်။

မီးများလင်းထိန်နေသော ရေကူးကန်အရောက် လှဲအိပ်၍ရ
သောခုံလေးပေါ်တွင် ခြေဆန့်ကာလှဲနေမိသည်။ မကြာမီ ဒေါ်ထား
ကော်ဖီနှစ်ခွက် လာပို့၏။ ရဲမိုး ခဏတော့ မွေးခနဲ အိပ်ပျော်သွား
သည်။

“ဗွမ်း! . . ”

ထိုအသံကြောင့် ရဲမိုး မျက်လုံးမှေးလေးဖြင့် လှမ်းကြည့်
လိုက်သည်။ ရေကန်ထဲ ဒိုင်ငင်ထိုးကာ ရေကူးဝတ်စုံလေးဖြင့် လှပ
ကြော့ရှင်းနေသော နှင်းပန်းအိမ်ကို ရဲမိုးအပေါ်စီးမှ တွေ့နေရသည်။

သူမ ရေကူးလို့ဝမှ အပေါ်သို့ပြန်တက်လာသည်။ တဘက်
ပင် မပတ်တော့ဘဲ ရေစိုနေသော ရေကူးဝတ်စုံလေးနှင့်ပင် ရဲမိုးဆီ
တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာနေသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ရဲမိုးမျက်တောင်မခတ်တော့ဘဲ ချစ်သူကို
တစ်စိမ့်စိမ့် ကြည့်နေမိ၏။

“ကြည့်လှချည်လား . . ကိုမိုးရဲ့ နက်ဖြန်ညကျရင် Pioneer

ကလပ်သွားရအောင်၊ မရောက်တာလည်းကြာပြီလေ..”

“အင်း... ”

“ဒါပဲနော်.. ကိုမိုးကို မှာထားပြီးပြီ မမေ့ရဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ”

အနားရောက်လာသော နှင်းပန်းအိမ်ကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲယူပွေ့ဖက်၍ ရဲမိုးမနေနိုင်တော့ကာ အနမ်းမိုးများရွာသွန်းတော့၏။

ထိုအချိန်တွင် ရဲမိုးအိတ်ကပ်ထဲမှ ဖုန်းမြည်လာသဖြင့် စိတ်နောက်သွားပြီး ဖုန်းထုတ်ကြည့်လိုက်သည်။ မင်းခန့် ဖုန်းခေါ်တာဖြစ်၍ ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ အတွေးဖြင့်..

“အေး.. မင်းခန့်ပြော.. ”

“ရဲမိုး.. ငါရေခွေးအိုးတည်ဖို့ လုပ်နေတာ၊ အဲဒါ (Gas)ကုန်နေလို့ မင်းကိုလှမ်းအသိပေးတာ”

ဇာတ်ရှိန်တက်နေမှ ဖုန်းခေါ်သဖြင့် ရဲမိုးဒေါသထွက်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင်.. အဲဒါမနက်ဖြန်မှ လုပ်လို့ရမယ့်ကိစ္စကွ.. ”

ဖုန်းပါဝါပိတ်လိုက်သည်။

ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ကြည်နူးနေမှုကိုတော့ အိမ်ထဲမှလူအားလုံးမှာ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်ကြသည်။

၂၅. ၂၅. ၂၅. ၂၅

မိုးလင်းမှပြန်ရောက်လာသော ရဲမိုးကို မင်းခန့်တံခါးဖွင့်ပေးရင်း..

“စောစောကပဲ လူမော်ဆီက ဖုန်းလာတယ်၊ ည (၇)နာရီလောက် ညူလာခဲ့မယ်တဲ့.. ငါတို့အခေါင်းကို ကြည့်ချင်လို့တဲ့”

“အေးကွာ.. လာတော့လည်း အဖော်ရတာပေါ့”

ရဲမိုးနောက်ဖေးဝင်သွားကာ (Gas)အိုးဖြည့်ရန် သတိရသွား၍ ဖွင့်ကြည့်မိသည်။ သို့သော် (Gas)ကမကုန်သေး..

မင်းခန့် မနေ့ညက သက်သက်နှောင့်မှန်း သူသိလိုက်သည်။

ဒီနေ့လည်း ဘာပစ္စည်းမှမရောင်းရ၍ ရဲမိုး ပျင်းပျင်းနှင့် ဇွတ်အိပ်နေမိသည်။ မင်းခန့်ကတော့ ဆေးမှိန်းနေသည်ထင်၏။

“ဒုန်း!.. ဒုန်း!.. ”

ကျယ်လောင်သော တံခါးခေါက်သံကြားမှ ရဲမိုးနိုးလာတော့သည်။

နာရီကြည့်တော့ ည(၇)နာရီတောင် ရှိနေလေပြီ။

ခေါင်းထဲမှူးနောက်နေသည်မို့. . မင်းခန့်ကို အော်ပြောလိုက်ရသည်။

“မင်းခန့်ရေ အိမ်ရှေ့မှာတံခါးခေါက်နေတယ်. . ဘယ်သူလဲမသိဘူး”

မင်းခန့်လည်း မှိန်းနေရာမှ တံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက်၏။

“ဟာ. . လူမော်ပဲ”

လူမော်က လက်ထဲမှ ဘီယာဘူးများကို ခုံပေါ်တင်ရင်း. .

“ဟိုနေ့က လောလောနဲ့ပြန်သွားတာ ကြည့်တောင်မသွားရဘူး၊ ဘယ်မှာလဲ မင်းအခေါင်းကြီး. . .”

မင်းခန့်က တံခါးပြန်ပိတ်ရင်းပြောလိုက်သည်။

“ဟာ မင်းကလည်း မဦးမချွတ်၊ ငါ့အခေါင်းမဟုတ်ဘူးကွ၊ အဲဒါ ရဲမိုးအခေါင်း. . ဟား. . ဟား”

မင်းခန့် ဦးချဲ့ကိုလှိုင့်ရင်း ဦးဆောင်ကာ အခေါင်းထားရာအခန်းသို့ ခေါ်သွား၏။

လူမော် အခေါင်းကြီးကိုမြင်သည်နှင့် စိတ်ဝင်တစား လှည့်ပတ်ကြည့်နေတော့သည်။ မင်းခန့်က သူတို့ ကြောင်နှင့်စမ်းသပ်ခဲ့သည့်အကြောင်းကို လူမော်အားရှင်းပြနေ၏။

ထိုစဉ် ရဲမိုး နောက်ကရောက်လာပြီး. . သူငယ်ချင်းနှစ်

ယောက်ကို သတ္တိစမ်းသောအနေဖြင့်. .

“ကြောင်ဝါကြီးနဲ့တော့ စမ်းသပ်ပြီးသွားပြီ၊ ကြောင်ကတော့ ဓမ္မသား ပြန်ရှင်လာတယ်၊ လူဆိုရင်တော့ ဘယ်လိုဖြစ်မယ်မသိဘူး၊ တဲ. . ဘယ်သူ အခေါင်းထဲဝင်ပြီး စမ်းရဲသလဲ”

“ငါအရင်စမ်းမယ်. .”

တကယ့်အာဂသတ္တိက လူမော်ပဲဖြစ်နေသည်။

“မင်းမကြောက်ဘူးလား လူမော်”

ရဲမိုး ခေါင်းတလားအဖုံးကိုမကာ နံရံတွင် ထောင်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်၏။

“မကြောက်ပါဘူး ရဲမိုးရာ. . ကြောင်တောင်စမ်းသပ်လို့ ရသေးတာပဲ. . ငါတို့လို လူသားတွေလည်း စမ်းကြည့်လို့ရ၊ ရမှာပေါ့”

“ဟဲ. . ဟဲ. . ငါပဲအရင်ဆုံးစမ်းမှာပါကွာ”

နောက်ဆုံးတော့လည်း ရဲမိုးကဦးအောင် အခေါင်းထဲ ဝင်အိပ်လိုက်တော့သည်။

“ကဲ. . ဝိညာဉ်လွှင့်မယ်၊ သံပတ်ပေးလို့ရပြီ. . အဲ. . အဲ”

ရဲမိုးပြောပြီးမှ လန့်သွားသည့်ပုံစံဖြင့် မင်းခန့်နှင့် လူမော်ကို သတိပေးနေရသေးသည်။

“အင်း. . ငါသတိပြန်မရလာရင်. . အရေးပေါ်ကို အချိန်မီ ပို့ဖို့ မမေ့ကြနဲ့နော်”

“အေးပါ သတ္တိခဲကြီးရာ. . မင်းသေရင် ငါတို့က ကောင်းကောင်းသဂြိုဟ်ပေးမှာပါ”

မင်းခန့် နောက်လိုက်သည်ကို အခေါင်းထဲမှ ရဲမိုး လက်သီး ထောင်ပြရင်း လှမ်းဆဲလေ၏။

“ခွေးထီးသား.. ငါ..”

ထို့နောက်တွင်တော့ မင်းခန့် သော့ကိုယူပြီး သံပတ်ပေး လိုက်၏။ အခေါင်းထဲမှ ယန္တရားများ လည်ပတ်သွားပြီး သံစဉ်လေး တစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။ အခေါင်းအတွင်း လျှပ်စီးကြောင်းလေး များ ဖြစ်ပေါ်လာကာ.. လျှပ်ကူးခံရသူမှာ ရဲမိုးဖြစ်သွား၏။

ရဲမိုးကို စောင့်ကြည့်နေသော လူမော်နှင့် မင်းခန့်တို့ မျက် ဝန်းများတွင်လည်း စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေ စွန်းထင်းနေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရဲမိုး၏မျက်လုံးထဲ၌ မြင်နေရသော မြင်ကွင်း မှာလည်း တဖြည်းဖြည်း ကျဉ်းမြောင်းလာနေ၏။ မြင်ကွင်းထဲ လှိုဏ် ခေါင်းတစ်ခုထဲသို့ အရှိန်နှင့်သွားနေရသလို ခံစားနေရသည်။

သူတို့ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ရဲမိုး မေးတစ်ချက်ထိုးကာ ခေါင်း လည်ကျသွား၏။

“ဟာ.. ရဲမိုး ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဓာတ်လိုက်ပြီး သေပြီလား”

ကြောင်စမ်းသပ်တာကို မမြင်ဖူးသော လူမော်မှာ အထူးအ ဆန်း ဖြစ်နေသည်။

“ဘာတွေဖြစ်နေလဲဆိုတာ.. ငါလည်းသေချာတော့ မသိ ဘူး.. လူမော်ရ”

ရဲမိုးကို ခေါ်မရတော့.. ။ လူမော်ကလည်း ရဲမိုးလက် ကောက်ဝတ်ကို ဆွဲယူကာ သွေးခုန်နှုန်း စမ်းကြည့်သည်။

လုံးဝသွေးမလျှောက်တော့သဖြင့်..

“ရဲမိုး နောက်နေတာလို့ ငါမထင်ဘူး၊ သူတကယ်သေသွား ပြီလားမသိဘူး”

လူမော် စိုးရိမ်သွားကာ ရဲမိုး၏နှလုံးအား စမ်းသပ်ကြည့် သည်။

“ဟာ.. ဒီကောင် နှလုံးလည်း မခုန်တော့ဘူး.. ရဲမိုး ထပါ ဦးကွ.. ရဲမိုးကိုလုပ်ပါဦး”

ထိုစဉ်.. လူမော်လက်ကို မင်းခန့်ဖမ်းကိုင်လိုက်ပြီး..

“သွားမထိပါနဲ့.. စိတ်အေးအေးထားပါကွာ၊ သံပတ်ကုန် အောင်တော့ တစ်ချက်စောင့်ကြည့်လိုက်ပါဦး၊ ကြောင်တောင် ပြန် ရှင်လာသေးတာပဲ”

ထိုအချိန်တွင် ရဲမိုးခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ ဝိညာဉ်မှာလည်း ကုန်း ထလာတော့သည်။ လူမော်နှင့် မင်းခန့်မှာ သူ့ကိုမြင်ဟန်မပေါ်ပေ။

အခေါင်းထဲမှ သူ၏သက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကိုသာ စိုးရိမ်တကြီး စောင့်ကြည့်နေကြသော မင်းခန့်နှင့် လူမော်ကိုကြည့်ပြီး.. ရဲမိုး သ တောကျသွား၏။

ဒီကောင်တွေကို လှန့်လိုက်ဦးမည်ဟု တွေးကာ မင်းခန့်ပခုံး ကို လှမ်းဖက်လိုက်သည်။

ပခုံးပေါ်သို့ အေးစက်သော အထိအတွေ့တစ်ခု ကျရောက် လာသဖြင့် မင်းခန့် ကြက်သီးထသွားရသည်။

“အမလေး.. ချမ်းလိုက်တာ၊ ဘယ်သူလဲ.. ရဲမိုးလား”

မင်းခန့် အသံတုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် လှမ်းခေါ်မိသည်။

“မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒီကောင့်ကို နှိုးဖို့လိုပြီနော်. . .

မဟုတ်ရင် သေသွားလိမ့်မယ်”

လူမော်ပြောတာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ လက်ကာပြရင်း မင်းခန့် က. .

“မင်း ဘာလို့လောနေတာလဲ၊ သီချင်းသံဆုံးအောင် ခဏ စောင့်လိုက်ပါဦး”

ရန်ဖြစ်နေသော သူတို့နှစ်ယောက်အား ကြည့်နေစဉ်. . . သူ့အား တစ်စုံတစ်ရာက ဆောင့်ဆွဲကာ ခေါ်ယူသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ အခေါင်းတွင်းမှ သူ၏သက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ပြန်ဝင်သွားတာကို သိလိုက်ရ၏။

“ဟာ. . မဖြစ်ဖူး လှုပ်နှိုးတော့ကွာ”

နှစ်ယောက်သား ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေချိန်တွင် ရဲမိုးခန္ဓာကိုယ်ကြီး အခေါင်းထဲမှ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လာလေသောအခါ. . လူမော်ရော၊ မင်းခန့်ပါ ရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်သွားကြသည်။

“အောင်မလေးဗျ! . . ”

ပြီးမှ. .

“မင်းက ငါတို့နှစ်ယောက်ကို လာနောက်နေတာပဲ၊ ပြောပါဦးကွ. . ဘယ်တွေ့ရောက်ခဲ့သလဲ၊ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာ. . ”

“အချိန်ကနည်းတော့ ဘယ်မှမရောက်ခဲ့ဘူး ဒီအခန်းထဲမှာပဲ. . ငါ မင်းခန့်ကို လှမ်းဖက်လိုက်သေးတယ်၊ မင်းခံစားလို့ရတယ်

တောက်လား”

“အေးကွာ. . ပခုံးတစ်လျှောက်လုံး ချမ်းစိမ့်စိမ့်ကြီး ဖြစ်သွားတယ်”

“ကဲ. . ကဲ. . ဒါဆို ငါစမ်းမယ်၊ မင်းတောင် ပြန်ရှင်လာတာပဲ ငါ့ကို နည်းနည်းအချိန်တိုးပေး. . သော့ကိုပိုလှည့်လိုက်”

“မင်းမျက်မှန်ကြီး ချွတ်ထားဦးကွ. . လူမော်ရ”

လူမော် မျက်မှန်ကို ဘေးစားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီး ခေါင်းတလားကြီးထဲ လှုပ်ဝင်အိပ်လိုက်သည်။ ရဲမိုးက လက်မှန်ရီကိုကြည့်၍ သံပတ်ပေးလိုက်သည်။ စောင့်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် လူမော် ဆတ်ခနဲ တစ်ချက်တွန့်ကာ ငြိမ်သက်သွားသည်။ ရဲမိုးက လူမော် နှာခံအား လက်နှင့်ကပ်၍ စမ်းသပ်ကြည့်သည်။ လေဝင်လေထွက်မရှိတော့. .

“အဲဒီအချိန်မှာ ဘယ်လိုခံစားရလဲ ရဲမိုး. . ပြောပြစမ်းပါဦး”

“ငါဟာ လေဟာနယ်ထဲမှာ လွင့်မျောနေသလိုပဲ၊ ကြမ်းပြင်နဲ့ မထိဘဲ အပေါ်ကိုမြှောက်တက်လို့လဲ ရတယ်၊ ပြီးတော့ ငါ ဒီနေရာမှာ ရပ်နေခဲ့တာ. . တကယ်တော့ ငါမဟုတ်သလို ခံစားနေရတယ် မလှုပ်မယှက်နဲ့ ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြန်မြင်နေရလို့ပဲ”

“ဒီ ခေါင်တလားက ရုပ်နဲ့နာမ်ကို အချိန်ကာလတစ်ခုအထိ ခွဲထုတ်ပေးနိုင်တဲ့သဘောပဲ၊ မင်းလည်း ဘယ်လိုခံစားရသလဲဆိုတာ သိချင်ရင် ကိုယ့်ဘာသာစမ်းကြည့်ပေါ့. . မင်းခန့်ရာ”

ထိုအချိန်တွင် လူမော်၏ဝိညာဉ်မှာ ဆိုင်နံရံကို မှောက်ထွက်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ကြည့်မိ

သလို ဝန်းကျင်တို့လည်း အကဲခတ်မိ၏။ အားလုံးသည် လူ့ဘဝက အတိုင်း ဘာမှမပြောင်းလဲ. .

ထိုအခိုက်မှာပင် မိန်းမဝဝကြီးတစ်ယောက် သူ့ကိုမမြင်ဘဲ လျှောက်လာတာတွေ့၍ ကမန်းကတန်း ရှောင်လိုက်ရ၏။ လူတွေက သူ့ကိုမမြင်ဘဲ သူက အားလုံးကို မြင်တွေ့နေရသည့်အဖြစ်အား. . လူမော် သဘောကျနှစ်ခြိုက်သွားသည်။

လူမော် မျက်လုံးမှိတ်ကာ ရွှေတိဂုံဘုရားကို အာရုံပြုလိုက်သည်။ လူမော် လျှပ်တစ်ပြက် အတွင်းမှာပင် ဘုရားတောင်ဘက်မုခ်သို့ ရောက်သွား၏။ ထိုမုခ်ဦးအပေါက်ဝတွင် သန်လျက်ထမ်းထားသော ဘီလူးရုပ်နှစ်ရုပ်မှာ ယခင်ကနှင့်မတူဘဲ တကယ့်သက်ရှိအလား ထင်မှတ်ရ၏။

ထိုနေရာတွင် ပွဲတော်ရက်မဟုတ်ဘဲ အတော်စည်ကားနေသည်။ ဘုရားပေါ်သို့ လူများအလျှိုအလျှိုတက်သွားကြသော်လည်း လူအများစုက ဘုရားပေါ်မတက်ဘဲ ကားလမ်းမပေါ်မှ ဘုရားဝတ်ပြုနေကြသည်။ ကားများဖြတ်မောင်းသွားသော်လည်း. . ထိုလူများဘာမှမဖြစ်ဘဲ ဝတ်ပြုမြဲ ဝတ်ပြုနေလေ၏။ ထိုအခါမှ လမ်းပေါ်မှလူများမှာ ဝိညာဉ်များဖြစ်ကြောင်း လူမော် သဘောပေါက်သွားသည်။

သို့နှင့် လူမော် နောက်တစ်နေရာသို့ အာရုံပြုလိုက်၏။ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တော့ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးရှေ့ ရောက်နေလေသည်။

ဆက်လျှောက်လာစဉ် ရုတ်တရက် သူ့လက်အား ဖမ်းဆွဲ

ခြင်းခံလိုက်ရသဖြင့် အံ့သြကြောက်လန့်သွားကာ လှည့်ကြည့်မိသည်။ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်. . သူ့လက်ကိုဆွဲထားတာ တွေ့ရသည်။ ရုန်းကန်ရင်း လူမော်ပြေးဖို့ ကြံသည်။

“မကြောက်ပါနဲ့ကွာ ကိုတွေက ဘဝတူတွေပဲမဟုတ်လား” ဝိညာဉ်မမြင်ဖူးသော လူမော်တစ်ယောက် သွေးပျက်မတတ် ကြောက်လန့်သွားပြီး အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြင့်. . .

“ခင်. . ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ. . ကျုပ်က မသေသေးဘူးဗျ။ ဝိညာဉ်လောကကို ခဏအလည်လာတာ. . ”

အဘိုးကြီးက သဘောကျကာ မင်းခန့်ကိုကြည့်ပြီး အားပါးစာရ ရယ်လျက်. .

“ဟား. . ဟား. . မောင်ရင်က သေလို့သေမှန်း မသိသေးပဲ ကို. . ဒါက အရင်ဘဝနဲ့မတူတော့ဘူး. . မောင်ရင်ရောက်နေတာတောဝသစ်ကိုလေ. . ”

မင်းခန့်လည်း ထိုအဘိုးကြီး၏ ဥပဓိရုပ်ကိုကြည့်ပြီး နည်းနည်းတော့ အကြောက်ပြေသွားသည်။

“အဘိုးက ဒီမှာဘာလာလုပ်နေတာလဲ”

“အဘိုးတူမလေးကို စောင့်နေတာ သူလည်းမကြာခင် ဘဝသစ်ကို ရောက်လာတော့မယ်လေ”

ဆေးရုံပေါ်လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သော ထိုအဘိုးစကားကြောင့် မင်းခန့် သဘောပေါက်သွား၏။

“အဘိုးတူမလေးက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နှလုံးရောဂါပါ. . တူမလေး လာတော့မယ်၊ သူ့အမော
ဖောက်နေပြီလေ”

အဘိုးကြီးနှင့် စကားပြောကောင်းနေရင်း. . ဆက်သွားရဦး
မည်မို့ အဘိုးကိုနှုတ်ဆက်ပြီး တစ်ဖက်ကားလမ်းသို့ ဖြတ်ကူးလာခဲ့
လိုက်သည်။ ထိုစဉ်. . ကျယ်လောင်လှသော ကားစက်သံကြီး ကြား
လိုက်ရမှ အလန့်တကြားလှည့်ကြည့်မိရာ ကားတစ်စီး သူ့ထံ တစ်
ဟုန်ထိုးမောင်းဝင်လာတာ တွေ့လိုက်ရ၏။

လူမော် အသက်လူပြီး ခုန်ရှောင်လိုက်သော်လည်း အချိန်မ
မီတော့. . ကားမှာ သူ့ကိုဝင်တိုက်သွားလေသည်။

“အား!. . ”

သူ့ကိုဖြတ်တိုက်သွားသော်လည်း. . နာကျင်မှုနှင့် အထိအ
တွေ့တို့ လုံးဝမခံစားလိုက်ရ. . ။

ထိုအချိန်တွင် သူ့ကို စွမ်းအင်တစ်ခုက စုပ်ယူဆွဲခေါ်သွား
သလိုမျိုး ခံစားလိုက်ရပြီး ခေါင်းတလားအတွင်းမှ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့
လူမော်ပြန်ရောက်သွားတော့သည်။

“ဟာ. . လူမော်. . နီးလာပြီ”

လူမော် အားပါးတရပြုံးကာ လက်မထောင်ပြလိုက်လေ၏။
ရဲမိုးက လူမော်လက်ကို လှမ်းဆုပ်ပြီး ဆွဲထူပေးလိုက်သည်။ လူမော်
သူ၏ မျက်မှန်ထူကြီးကို ပြန်တပ်ရင်း. . .

“တကယ့်ကို မက်မောစရာကောင်းတဲ့ ရသပဲကွာ၊ လွတ်
လပ်ပေါ့ပါးပြီး အရာရာကိုဖောက်ထွက်နိုင်တာကွာ၊ မိုက်သလားမမေး

နဲ့. . ငါတို့သေတဲ့အခါ ဒီအတိုင်းပဲလားမသိဘူး”

အားပါးတရ ဖောက်သည်ချနေသော လူမော်စကားအဆုံး
မင်းခန့် ဦးချဲ့ကိုတွန်းရင်း ခေါင်းတလားနားတွင် ကပ်ရပ်လိုက်သည်။

“ကဲ. . ငါ့ကို အခေါင်းထဲထည့်ပေးကွာ”

“ဟာ. . မင်းသေတော့မလို့လား. . မင်းခန့်၊ မင်းပြောလိမ့်
မယ်လို့ ငါထင်သားပဲ. . ဟား. . ဟား”

ရဲမိုး သဘောကျစွာပြုံးလိုက်ပြီး လူမော်နှင့်အတူ မင်းခန့်၏
ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို မနိုင်မနင်း၊မရှုံ့. . အခေါင်းထဲလှုံ့အိပ်လို့ရအောင်
ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“မင်း ဝိညာဉ်ဘဝ ရောက်သွားရင်တောင် လမ်းလျှောက်လို့
ကော ရနိုင်ပျံမလား”

ရဲမိုးက စာရွက်တစ်ရွက်ကိုယူပြီး စာတစ်ကြောင်းရေးလိုက်
၏။ စာရွက်ပေါ်တွင် ‘မင်းခန့် ဆေးသမား’ ဟု ရေးလိုက်ခြင်းဖြစ်
သည်။ ပြီးမှ. . .

“ဒီစာရွက်ပေါ်မှာ ဘာရေးထားလဲဆိုတာ မင်းသေရွာတ
ပြန်လာတဲ့အချိန်ကျရင် ငါတို့ကို ပြောပြရမယ်နော်. . ”

ထိုစာရွက်အား အခေါင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း စားပွဲပေါ်တွင်
တင်ထားလိုက်သည်။ ရဲမိုး စိတ်တွင်လည်း ဝိညာဉ်ဘဝ၌ မင်းခန့်
လမ်းလျှောက်နိုင်မည်မဟုတ်ဟု တွက်ထားမိသည်။

ထို့နောက် ရဲမိုး သံပတ်ပေးလိုက်၏။ မင်းခန့် စိတ်လှုပ်ရှား
နေပြီး မျက်လုံးလေး ပေကလပ်ပေကလပ် ဖြစ်နေသည်။ မင်းခန့်

လည်း ရင်ဘတ်ပေါ်တင်ထားသော လက်တစ်ဖက်ပြုတ်ကျသွားမှ
ငြိမ်သွားတော့သည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ ဝိညာဉ်က သက်သောင့်
သက်သာပင် ထွက်လာခဲ့သည်။ မလှုပ်မယှက် သက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို
ပြန်ငုံကြည့်ရင်း မင်းခန့် သဘောတွေကျနေ၏။

“တိ! . . တိ! . . တိ! . . ”

ထိုအချိန်တွင် . . ဆိုင်ရှေ့မှ ဟွန်းသံ တတိတိ ပေးနေတာ
ကြားလိုက်ရသည်။ ရဲမိုး ခန်းဆီးစ အသာဟကာ ဆိုင်ရှေ့သို့ ချောင်း
ကြည့်လိုက်၏။ နှင်းပန်းအိမ် ကားကို တွေ့လိုက်ရ၍ ရဲမိုးရင်တုန်သွား
ရသည်။

“ဟား . . ကွိုင်ပဲ၊ နှင်း . . လာပြီ၊ သူ့ကို အထဲပေးဝင်လို့မဖြစ်
ဘူး၊ လူမော် . . မင်း ဒီကောင်ကို သေချာကြည့်ထားလိုက်ဦး”

ရဲမိုး ဆိုင်ပြင်သို့ ခပ်သွက်သွက်ပြေးထွက်သွား၏။

ကားနားရောက်တော့ နှင်းပန်းအိမ်မျက်နှာ ဆူပုပ်နေပြီ။

“ကိုမိုး အထဲမှာ ဘာတွေလုပ်နေတာလည်း၊ ဒီလောက်ဟွန်း
တီးနေတာကို . . မကြားဘူးလား”

“ရေချိုးနေလို့ပါ နှင်းရဲ့ . . ဘယ်လဲ”

“ဒီည Pioneer ကလပ် သွားမယ်ပြောထားတယ်လေ”

ရဲမိုးအခုကျမှ နှင်းပန်းအိမ်လာရင်းအကြောင်းကို သိသွားပြီး
ခေါင်းကုပ်မိတော့သည်။

ထိုစဉ် မင်းခန့်ဝိညာဉ်မှာလည်း ပိတ်ထားသောဆိုင်မျက်နှာ
စာကို ဖောက်ထွက်ကာ အပြင်သို့ ရောက်လာ၏။ အတားအဆီးမရှိ

ဩဇာသန်းလာနိုင်သည့်အဖြစ်ကို မယုံကြည်နိုင်ဟန်ဖြင့် မင်းခန့် ဆိုင်
မျက်နှာစာမှ သံတံခါးကို မှီကြည့်လိုက်သေးသည်။

သူ့ကိုယ်ကြီး အထဲသို့ကျသွားသဖြင့်လန့်ပြီး မင်းခန့် ကမန်း
တတန်း ပြန်ဆုတ်လိုက်ရသည်။

“အင်း . . လူမော်လည်းရောက်နေလို့ပါ နှင်းရယ် . . ကိုမိုး
မလိုက်တော့ဘူးနော် . . ဖြစ်လား”

အရင်ကဆို . . နှင်း လာခေါ်လျှင် ရဲမိုး ဘယ်တော့မှမငြင်း၊
အခုတော့ အချိုးပြောင်းချင်လာသော ရဲမိုးကို စိတ်ထဲမှဒေါသထွက်မိ
သော်လည်း . . သူမကလည်း ချစ်နေရသည်မို့ . .

“ဖြစ်ပါတယ် . . ယူဇနပဲ လှမ်းခေါ်လိုက်တော့မယ်”

“ဒါဆို . . တာတာ . . ကိုမိုး ကိုစိတ်မဆိုးရဘူးနော်”

လက်ပြပြီး ရဲမိုး ဆိုင်ထဲပြန်ဝင်သွားသည်။

နှင်းပန်းအိမ် စိတ်တိုတိုနှင့် ကားမမောင်းနိုင်သေးဘဲ ဖြစ်
နေ၏။ ဒီလိုညအချိန်မျိုးဆို နှင်းပန်းအိမ် ကိုမိုးနဲ့သာ သွားလာချင်
သည်။

ကားဘေးမှ ရပ်ကြည့်နေသော မင်းခန့် သဘောကျသွား
၏။ မင်းခန့် မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် သူ့ခြေထောက်များကို ငုံ့ကြည့်လိုက်
သည်။ သူ့ခြေထောက်များ မြေပြင်ပေါ် မတ်မတ်ရပ်နိုင်သည့်အပြင်
ခြေလှမ်းလို့ပါရနေသည်။

လူ့ဘဝမှာ အောက်ပိုင်းသေနေသော်လည်း ဝိညာဉ်ဘဝမှာ
ဆျောက်လှမ်းလို့ရနေသည့်အတွက် ပြောမပြတ်အောင် ဝမ်းသာ

သွားသည်။

သူ တစ်ဖက်သတ် စွဲလမ်းခဲ့ရသော နှင်းပန်းအိမ်မှာ ကားကိုမောင်းမထွက်သေးဘဲ . . ကားပေါ်တွင်ထိုင်ရင်း ဝမ်းနည်းစိတ်ကြောင့် ပါးပြင်မှ မျက်ရည်စတို့ လိမ့်ဆင်းကျလာနေသည်။ မင်းခန့် နှင်း၏ဘေးခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ကားမှာ လူတစ်ယောက် တတ်ထိုင်လိုက်သလို အိခန့် ဖြစ်သွားသည်။

ထို့နောက်မှာတော့ မင်းခန့်မှာ နှင်းပန်းအိမ်၏ ပါးပြင်လေးကို ခိုးနမ်းလိုက်တော့သည်။ ပါးပြင် နွေးခနဲ ဖြစ်သွားပြီး . . . အထိအတွေ့တစ်မျိုးကို သူမ ခံစားလိုက်ရ၍ တစ်ကိုယ်လုံးကြက်သီးများထသွားရသည်။ ပက်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေပြီး အမိုးပွင့်ကားလေးထဲ တစ်ယောက်တည်းမို့ ကြက်သီးတွေထလာသည်။

ထိုစဉ် ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် အထိအတွေ့များ ထပ်မံကျရောက်လာသဖြင့် နှင်းပန်းအိမ် လီဗာကိုတစ်ဆုံးနင်းကာ ကားကိုမောင်းထွက်လိုက်တော့သည်။

“ဝူး! . . . ဒုန်း! . . . ဝေါ! . . . ”

ဆိုင်ရှေ့ရပ်ထားသော ဆိုင်ကယ်ကိုပါ တိုက်မိသွားပြီး ဆိုင်ကယ်လဲကျကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကိုပင် နှင်းပန်းအိမ် မသိတော့ပေ။

မင်းခန့် နှင်းပန်းအိမ်နှင့် လိုက်မသွားတော့ဘဲ ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ နေခဲ့လိုက်သည်။ ထို့နောက် မင်းခန့် လမ်းလျှောက်ရင်း သူ့ကျိတ်ခိုက်ခဲ့ရသော တတ်သစ်စမင်းသမီးလေး အိပ်ပေါ့ချိုကို မျက်လုံးထဲပြေးမြင်ယောင်ပြီး မျက်လုံးမှိတ်ကာ သူမ ရှိနေမည့်နေရာကို

မိသားစုလိုက်သည်။

Sedona Hotel ၏အခန်းနံပါတ် (xxx) ရှေ့သို့ မင်းခန့် ချက်ချင်းရောက်သွား၏။ အခန်းနံရံကို ခေါင်းထိုးဖောက်ဝင်ကာ မင်းခန့် ကြည့်လိုက်သည်။

အခန်းထဲ မီးပိတ်ထား၍ မှောင်မဲနေပြီး အော်သံများဖြင့် ချည်နေလေသည်။

တီဥပွင့်ထားလားအထင်ဖြင့် အခန်းထဲဝေ့ကြည့်မိသည်။ တာတီဥမှ မဖွင့်. .

မကြာမီ အိပ်ရာပေါ်မှ . . ဒေါင်ကောင်းကောင်း လူတစ်ယောက် ထလာကာ ရေချိုးခန်းမီး ပွင့်သွား၏။ ထိုလူမှာ မြန်မာတော့တောက် ဘိုထီးကြီးဖြစ်၏။ ဘိုထီးကြီး ရေချိုးပြီး အဝတ်စားလဲကာ ခုတင်ဘေးခုံတွင် ဒေါ်လာများတင်၍ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။

ခေါင်းလေးသာ ဝင်ကြည့်နေသော မင်းခန့်မှာ အခန်းထဲသို့ တစ်ကိုယ်လုံးဝင်လိုက်တော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ မီးခလုတ်ဖွင့်သံနှင့်အတူ တစ်ခန်းလုံးလင်းထိန်သွား၏။ တဘက်ကလေးပက်ကာ ကပိုကရိုအလှဖြင့် ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သွားသူမှာ သူ့ကျိတ်ခိုက်နေရသော အိပ်ပေါ့ချို ပင်ဖြစ်နေတော့သည်။

“ဟင်း. . ပရိသတ်တွေ သိရင်တော့ ရင်ကျိုးတော့မှာပဲ. . . နာမည်ကို အလွဲသုံးစားလုပ်နေတာ၊ အင်း. . . ငါလဲ အလှူတန်းရ

တုန်း ကြည့်ရဦးမယ်. . ဟိဟိ”

မင်းခန့် ပါးစောင်ကြီးဖြကာ အတော်သဘောကျနေ၏။

အိပေါချိုမှာ ရေချိုးခန်းထဲတွင် ခေါင်းပါလျော်နေလေသည်။ ပဝါတဘက်ဖြင့်ဆံပင်ကိုသုတ်ရင်း ရေချိုးခန်းထဲမှထွက်လာသော သူမအား မင်းခန့် မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။ ခုံပေါ်ရှိ စွပ်ကျယ်သာသာ အင်္ကျီလေးနှင့် ဘောင်းဘီတို့ကို ဝတ်ဆင်နေသော အိပေါချို၏ အလှတရားအစုစုကို. . မင်းခန့် ပယ်ပယ်နယ်နယ်ကြီး ရှုစားခွင့် ရနေသည်။

မင်းခန့် တံတွေးတွေမျိုးချရင်း ရင်တွေပလောင်ဆူလာ၏။ သူမအနားကပ်ကာ ကိုယ်သင်းနဲ့လေးကို ရှုရှိုက်မိသေးသည်။

အိပေါချို မှန်တင်ခုံဆီသွားနေရာမှ နောက်သို့ ဇတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမစိတ်ထဲ နောက်က တစ်ယောက်ယောက် ပါလာသလို ခံစားရ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဪ. . . သူတို့တွေက ခံစားသိကြတော့ တော်တော်နိုး ကြားသားပဲ. . ဟင်း. . ဟင်း”

မင်းခန့် ထိုသို့ကောက်ချက်ချကာ ထိုနေရာတွင် မနေချင် တော့၍ ဟိုတယ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မင်းခန့်မှာလည်း ဖုန်စုပ်စက်နှင့် စုပ်ယူခံလိုက်ရသည့် အမှိုက်သရိုက် လို နောက်ပြန်မျောပါသွားတော့သည်။

ဘယ်လိုမှ ရုန်းထွက်လို့မရ. . ။

ခန္ဓာနှင့်ဝိညာဉ် ပြန်ပေါင်းထုပ်သွားသည့် အချိန်ကျမှ. .

မင်းခန့် ကယောင်ကတမ်းနှင့် အခေါင်းထဲမှ ထထိုင်လိုက်သည်။

အခေါင်းဘေး အိပ်ငိုက်နေသော ရဲမိုးနှင့် လူမော်လည်း သန့်နိုးလာကြပြီး မင်းခန့်အား တွဲထူ၍ တစ်ခါတည်း ဦးချဲ့ပေါ် တန်း ဆင်ပေးလိုက်၏။

“ငါ. . ငါလမ်းလျှောက်နိုင်ခဲ့တယ်ကွ”

မင်းခန့် ပြောနေရင်း စိတ်ဓာတ်ကျသလို ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျ သွား၏။

“တစ်ခါတလေကျတော့လည်း. . ငါက အိမ်မက်ထဲမှာပဲ လမ်းလျှောက်လို့ရတာ၊ အခုဟာက အရှင်းကြီးကွ. . ၊ ငါ လမ်းပြန် လျှောက်လို့ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲကွာ”

“စိတ်အားမငယ်စမ်းပါနဲ့ကွာ၊ တစ်ချိန်ချိန်တော့ ပြန်ကောင်း သာမှာပေါ့ မင်းခန့်ရာ”

ရဲမိုး အားပေးရင်း သူရေးထားသော စာရွက်ကို သတိရသွား ၍. .

“မင်းခန့်. . . ဒါဆိုစာရွက်ပေါ်မှာ ဘာရေးထားလဲဆိုတာ ဖတ်ပြီးရောပေါ့”

“ဘာစာရွက်လဲကွ”

မင်းခန့်က မသိသလိုပုံစံမျိုးနှင့် ပြောတော့ ရဲမိုးဒေါသထွက် သွားပြီး. .

“မင်းလမ်းလျှောက်ခဲ့တယ်ဆိုတော့ ခုံပေါ်ကစာကို ဖတ်ခဲ့ဖို့ ငါတို့မှာလိုက်တယ်လေ”

ဒီတော့မှ မင်းခန့် နဖူးကို လက်ဝါးဖြင့်ရိုက်ရင်း..

“အေးကွာ.. ငါမေ့သွားတယ်”

မင်းခန့်ပြုံးစိစိဖြင့် ရဲမိုးကိုကြည့်ကာ..

“နှင်းပန်းအိမ် လာခေါ်တာ၊ မင်း.. ဘာလို့လိုက်မသွားတာလဲ ရဲမိုး.. ၊ နှင်းပန်းအိမ် ကားထဲမှာငိုနေတာကော မင်းမသိဘူး မဟုတ်လား.. တော်တော်အသုံးမကျတဲ့ ကောင်ပဲ၊ နေရာချင်း လဲလိုက်ချင်တယ်”

ရဲမိုးအံ့အားသင့်သွားပြီး မင်းခန့် ဦးချဲနားလျှောက်လာလိုက်သည်။

“ဒါဆို.. စောစောက မင်းအပြင်ရောက်နေတာပေါ့”

မင်းခန့် ပြန်မဖြေပဲ တဟားဟားရယ်နေ၏။

“ခွေးသား.. ငါတို့ပြောနေတာတွေ ခိုးနားထောင်တယ်ပေါ့”

ပြောပြီး မင်းခန့် လက်မောင်းကို ထိုးချလိုက်သည်။

“ဟား.. ဟား.. နေဦး၊ ဟေ့.. လူမော် မင်းဒီကို ဘာနဲ့လာတာလဲ”

“ငါ့ဦးလေးဆိုင်ကယ် ယူလာတယ်လေ၊ ဆိုင်ရှေ့မှာရပ်ထားတယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းဦးလေး ဆိုင်ကယ်ဆိုရင်တော့ သွားကြည့်သင့်တာပေါ့ကွာ.. ၊ အခုဆို နှင်းပန်းအိမ် ကားနဲ့တိုက်သွားလို့ လဲနေလောက်ပြီဟား.. ဟား”

“ဟာကွာ..”

လူမော် ဆိုင်အပြင်သို့ ပြေးထွက်သွား၏။

ထိုစဉ်.. မင်းခန့်မှာ ဦးချဲပေါ်ထိုင်နေရာမှထ၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ အောက်ပိုင်းအကြောသေနေသည်မို့ မင်းခန့် ဘိုင်းခနဲ လဲကျသွားတော့သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင်လည်း တကယ်ပင် လမ်းလျှောက်နိုင်ပြီဟု ထင်နေသေး၏။

“ဟာ!.. မင်းခန့် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ကြမ်းပြင်ပေါ် စန့်စန့်ကြီးဖြစ်နေသော မင်းခန့်အား ပြန်ဝင်လာသော လူမော်ပါတွဲထူ၍ ဦးချဲပေါ်သို့ အသေအချာ ပြန်တင်ပေးလိုက်ရသည်။ မင်းခန့် သူ့ခြေထောက်များကို မယုံနိုင်သလို သေချာငုံ့ကြည့်နေ၏။

“ရဲမိုး မင်းတွေ့လိုက်လား၊ ငါ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်တာကို ငါ့ခြေထောက်တွေကို ခံစားလိုရလာပြီကွ”

ရဲမိုးလည်းတွေဝေသွားပြီး..

“အင်း.. ဒါဆို.. ဝမ်းသာစရာပဲကွ”

သူတို့၏ ဝိညာဉ်ခေါင်းတလားတွင် အစွမ်းသတ္တိထူးများ ခွံနေပြီး.. ထိုအစွမ်းများနှင့် သူတို့ အထူးအဆန်းတွေ လုပ်နိုင်တော့မည်ဆိုတာ သေချာနေ၍ အားလုံးဝမ်းသာနေတော့၏။

BURMESE
CLASSIC

အပေါင်ဆိုင်ထဲမှ မင်းခန့် ဦးချဲ့ကိုလိုမ့်၍ ထွက်လာသည်။
ယခုနောက်ပိုင်း အသစ်ပြုလုပ်ထားသော ပလက်ဖောင်းများတွင်
ခသန်စွမ်းသူများအတွက် ဦးချဲ့လမ်းကြောင်း ပါလာသဖြင့် သွားရလာ
ချ အဆင်ပြေနေသည်။

ဦးချဲ့နှင့် ခရီးဆက်လာရင်း လူရှင်းရာအရောက်တွင် . .
အောင်ဒင့်ထံ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ နေရာကိုပြော၍ ချိန်းဆိုပြီး . .
ငါးသောင်းဖိုး ဆေးမှာသည်။ တစ်ဖက်မှ နာရီဝက်အတွင်း ရောက်

မည်ဟု အကြောင်းပြန်သည်။

မင်းခန့် ဂျာနယ်တစ်စောင်ဝယ်ပြီး အပင်ရိပ်တွင် နေရာယူ၍ စာဖတ်ရင်းစောင့်နေလိုက်သည်။ ဂျာနယ်တစ်စောင်လုံးမှ ခေါင်းစဉ်များ ကုန်အောင်ဖတ်ပြီး စိတ်ကြိုက်သတင်းတစ်ပုဒ်အား အစအဆုံး ဖတ်နေစဉ် ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှင့် သဲမောင်ရောက်လာ၏။

သဲမောင်က မင်းခန့် ဦးချဲ့ကိုတွန်း၍ လူပြတ်ရာသို့ ခေါ်သွား၏။ လုံခြုံစိတ်ချရသည့်နေရာရောက်မှ .

“ဆေးဖိုးလက်ကျန်ငွေကော တစ်ခါတည်း ပေးလိုက်မှာလား”

“အကြွေးတော့ မဆပ်နိုင်သေးဘူးဗျာ၊ လောလောဆယ်ဆေးလိုလို့ပါ . . ဖုန်းနဲ့ ပြောထားပြီးပြီပဲ”

“အကြွေးသမားတွေကို တို့အဖွဲ့ ဘယ်လိုဆုံးမတယ်ဆိုတာ မင်းသိပြီးသားပါ၊ နှစ်ထပ်ကွမ်းဒုက္ခိတ မဖြစ်ချင်စမ်းပါနဲ့”

“ဆပ်မယ်ဆို ပြီးရောပေါ့ဗျာ”

မင်းခန့် ပိုက်ဆံထုတ်ပေးလိုက်မှ ဆေးထည့်ထားသော စာအိတ်ညှိတစ်အိတ် ပြန်ရသည်။ မင်းခန့် စာအိတ်ဖွင့်စစ်ဆေးလိုက်ပြီး ကျေနပ်သွားဟန်နှင့် ဘီးကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တွန်းဖို့ဟန်ပြင်စဉ် .

“ခဏနေဦး မင်းခန့် ကိုအောင်ဒင်က မှာလိုက်သေးတယ်”

“ဘာတဲ့လဲ . . ”

“ခွပ်! . . ”

“အောင်မလေးဗျာ . . ”

ပြင်းထန်လှသော ထိုးချက်ကို မင်းခန့် မချီမဆန့် ခံစားလိုက်ရသည်။ နာကျင်လွန်းလှသည့် နှုတ်ခမ်းကို လက်နှင့်ပွတ်သပ် ကြည့်မှ လက်တွင်သွေးများပေနေတာ တွေ့၏။ သဲမောင်ကို မင်းခန့် ဒေါသတကြီး ကြည့်ရုံမှလွဲ၍ ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့ . . .

“ဘာမှတွေ့မနေနဲ့ ဘယ်သူမပြုမိမိမူပဲ . . ကိုအောင်ဒင်က ကြွေးငုနစ်သိန်းအတွက် သတိပေးခဲ့ဆိုလို့၊ ကဲ . . သွားဦးမယ်”

သဲမောင်က ရိသဲ့သဲ့ပြောဆိုရင်း ထွက်သွားသည်။ မင်းခန့် တောက်ခေါက်လိုက်ပြီး . . သွေးများကို အင်္ကျီအောက်နားနှင့် သုတ်လိုက်သည်။ လူမြင်ကောင်းအောင် ပြင်ဆင်ပြီးမှ တပင်တပန်း ဦးချဲ့ကိုတွန်းကာ တရွေ့ရွေ့နှင့်ပြန်လာခဲ့ရ၏။

ရဲမိုးဆီပြန်ရောက်တော့ . .

“မင်းခန့် မင်းမျက်နှာက ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

မျက်နှာအညိုအမည်းစွဲပြီး နှုတ်ခမ်းတွင် သွေးစသွေးနုများ ပေကျဲနေသော မင်းခန့်ကိုကြည့်၍ ရဲမိုး စိုးရိမ်တကြီးနှင့် မေးလိုက်သည်။ မင်းခန့်က ပြောချင်ပုံမရ . .

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ . . ပြောစမ်းပါအုံး မင်းခန့်ရာ”

“သဲမောင် ငါ့ကိုထိုးသွားတာ”

“ဟာကွာ မင်းလိုလူကိုတောင် ဒီလိုဆက်ဆံတယ် ဟုတ်လား၊ မိုက်ရိုင်းလိုက်တဲ့ကောင်တွေကွာ”

ဒုက္ခိတသူငယ်ချင်းကို နှိပ်စက်သော အောင်ဒင်တို့အဖွဲ့အား

ရဲမိုး အတော်ဒေါပွသွားသည်။

သို့သော်... မင်းခန့်ပြဿနာကလည်းမလွယ်၊ ကြွေးဆပ် နိုင်သည်ထားဦး၊ ဆေးစွဲနေပြီမို့ ထိုဆေးစရိတ်ကို ဘယ်လိုရှာမလဲ ဆိုတာ နောက်ထပ်ခေါင်းစားရမည့် အချက်တစ်ချက်ဖြစ်နေ၏။

နောက်ဆုံးတွင်... ဆေးသမားပါတနာဖြစ်နေသော သူပါ မီးပွားပျက်မည့်ကိန်း ဆိုက်နေသည်။ ဘာတွေဘယ်လိုလုပ်ရမယ်မှန်း မသိလောက်အောင် ရဲမိုး စိတ်ရှုပ်ထွေးလာ၏။

ထိုအချိန်တွင် မင်းခန့်မှာလည်း ဆေးရုံကာ ကျိုးသွားပြီဖြစ် ရာ... ပျင်းပျင်းနှင့် သူ နှင်းပန်းအိမ်ဆီ ဖုန်းဆက်မိသည်။ မိုးကုတ် ခဏပြန်ဦးမည်ပြော၍ ရဲမိုး ပိုစိတ်ညစ်သွားရသည်။

ထိုအခါမှ ခေါင်းတလားကြီး ကိုသတိရသွားပြီး စိတ်ညစ် တာတွေပြေအောင် ဝိညာဉ်လွှင့်ရင် ကောင်းမလားဟု အကြံရသွား ၏။ အခန်းထဲအရောက် ခေါင်းတလားကြီးအား အကြောင်းမဲ့ ငေး ကြည့်နေမိသေးသည်။ ပြီးမှ အခေါင်းထဲဝင်အိပ်ကာ သံပတ်အား ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်လှည့်ပြီး ပေးလိုက်၏။

သံပတ်မှ တစ်ချက်ချက်မြည်သံအား နားစွင့်ရင်းနှင့်ပင် ရဲမိုး အသက်ထွက်သွားသည်။

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် လူသေကောင်လိုဖြစ်နေသော ရဲမိုးကိုယ်ထဲမှ ဝိညာဉ်ထိုးထွက်လာသည်။ လွပ်လပ်ပေါ့ပါးမှုကို ခံစား ရတော့မည်မို့ ရဲမိုး စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ရှေ့မှ အတားအဆီး မှန်သမျှကို ဖြတ်သန်းဖောက်ထွက်ပြီး အိမ်အပြင်သို့ ရောက်လာခဲ့

သည်။ ရဲမိုးစိတ်ထဲ သွားချင်သောနေရာတစ်ခုကို အာရုံပြုလိုက် သည်။ မြို့ထဲမှ တရုတ်တန်းဆီသို့ ဖြစ်သည်။

မျက်လုံးပြန်ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် သူရောက်နေသောနေရာက တရုတ်တန်းမှ နာမည်ကြီးရွှေဆိုင်ကြီးတစ်ခုရှေ့တွင် ဖြစ်နေသည်။ ဆိုင်က ပိတ်နေပြီဖြစ်၍ ဝယ်သူတစ်ယောက်မျှမရှိတော့။ ဆိုင်ထဲ တွင် ဝန်ထမ်းကောင်မလေးများ ပိုက်ဆံရေတွက်နေ၏။

ပိုက်ဆံတွေ အပုံလိုက်အထပ်လိုက် မြင်ရတော့ ရဲမိုးအတွေး တွေ ပြောင်းလဲသွားသည်။ ဆိုင်ရှင်ဟုထင်ရသော တရုတ်ကြီးလုပ်သ မှုကို သေချာစောင့်ကြည့်ရင်း ရဲမိုး သားရည်ကျနေမိ၏။

ဆိုင်ရှင်က မီးခံသေတ္တာ၏ လျှို့ဝှက်ဂဏန်းများကို ရွှေ၍ ဖွင့်လိုက်သည်။ ထိုဂဏန်းများကို ရဲမိုး အသေအချာ မှတ်ထားလိုက် ၏။ ပိုက်ဆံတွေထည့်ပြီး မီးခံသေတ္တာတံခါး ပြန်ပိတ်တော့ တရုတ် ကြီးမှာ စိတ်ချသွားပြီပုံစံနှင့် ပြုံးလေ၏။

ဆိုင်ပိတ်တော့လည်း ဆိုင်တံခါးမှ သော့ခလောက်တိုင်း... လျှို့ဝှက်ဂဏန်းလေးများဖြင့် ဖွင့်ပိတ်လုပ်ရသော သော့များဖြစ်နေ ပြန်သည်။ ရဲမိုးအတွက် ကံကောင်းခြင်းပဲလား မပြောတတ်...။

ဂဏန်းများကို အလွတ်ရအောင် မှတ်နေစဉ်မှာပင် ဝေါခနဲ အသံမြည်အောင်ပင် တစ်စုံတစ်ရာ၏ ဆွဲယူမှုကို ရဲမိုး ခံလိုက်ရ သည်။ အသိစိတ်တို့ ပြန်လည်စုစည်းမှု ရသွားသောအခါ ခေါင်းတ လားထဲ သူပြန်ရောက်နေတာ သိတော့သည်။

ထို့နောက်... နံပါတ်တွေ အာရုံထဲပျောက်မသွားခင် ချက်

ချင်းထ၍ စာရွက်ပေါ် ရေးမှတ်လိုက်၏။

မိုးချုပ်သည်နှင့် ခေါင်းစွပ်ပါသော ဂျာကင်အနက်တစ်ထည်
တို့ ကောက်စွပ်ပြီး ရဲမိုး ဆိုင်အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

အပြင်ရောက်သည်နှင့် ခေါင်းစွပ်ကို မျက်နှာမမြင်အောင်
အုပ်ကာ (Taxi) ငှားပြီး တရုတ်တန်းသို့ တန်းထွက်လာခဲ့သည်။

သူသွားခဲ့သော ရွှေဆိုင်ရှေ့ရောက်သည်နှင့် အပြင်သော့မှ
ဂဏန်းလေးလုံးကို ရွှေ၍ဖွင့်လိုက်၏။

“ဂျောက်! . .”

သော့ပွင့်သွားသည်နှင့် ဘေးဘီကို ဝှေ့ဝဲအကဲခတ်ပြီးမှ ရွှေ
ဆိုင်တံခါးကို စိတ်ချလက်ချ ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် . . ဖုန်းအ
လင်းရောင်လေးဖြင့် မီးခံသေတ္တာရှိရာသို့ စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် သွားရှာရ
သည်။ မီးခံသေတ္တာရှေ့ရောက်တော့ ခလုတ်ကိုရွှေ့၍ ဖွင့်ကြည့်
သည်။ အလွယ်တကူ ပွင့်သွား၏။

ပိုက်ဆံအပုံလိုက် တွေ့ရသော်လည်း မင်ခန့်၏ဆေးဖိုးအ
ကြွေးက ခုနစ်သိန်းပဲမို့ . . ကြွေးဆပ်ဖို့ ငွေပဲယူကာ မီးခံသေတ္တာတို့
ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ဆိုင်တံခါး ပြန်ပိတ်ပေးခဲ့ပြီး . . အားလုံး ခြေရာ
လက်ရာမပျက်ပြန်ထားကာ ထိုနေရာမှ ခပ်သွက်သွက်ထွက်လာခဲ့၏။

သက်ပြင်းမောတို့ကိုတော့ ရွှေဆိုင်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်
လာမှ ရဲမိုး ချနိုင်တော့သည်။

၆. ၆. ၆. ၆

မနက်စောစော မင်းခန့်နှင့်ရဲမိုး ဆိုင်ထဲမှာပင် တစ်စုံတစ်
ယောက်ကို စောင့်နေကြသည်။ ရဲမိုးက မင်းခန့်လက်ထဲသို့ ငွေခုနစ်
သိန်း ထည့်ပေးထား၏။ သူ ရွှေဆိုင်မှခိုးလာသော ပိုက်ဆံအား . .
နှင်းပန်းအိမ် ပိုက်ဆံဟု ခေါင်းစဉ်တပ်၍ မင်းခန့်အကြွေး ဆပ်လို့ရ
အောင် ကူညီပေးခြင်းလည်းဖြစ်သည်။

“နှင်းပန်းအိမ်ကော မိုးကုတ်က ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲ”

“မသိပါဘူးကွာ . . သူ့မိဘတွေဆီ သွားတာဆိုတော့၊ ငါ
ထည်းဖုန်းမဆက်ဖြစ်ဘူး”

သူတို့ စကားပြောနေစဉ် ဆိုင်ရှေ့သို့ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးလာ
ရင်၏။ သဲမောင် ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှဆင်းပြီး မထီလေးစား အမှုအရာ
နှင့် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။

၇၈ ဒေဝတာ

“ဘယ်လိုလဲ ကြွေးဆပ်မလို့ဆို”

“ရော့. .”

မင်းခန့် လက်ထဲမှ ပိုက်ဆံထုပ်ကို ပစ်ပေးလိုက်သည်။

သဲမောင်က ပြန်ခါနီး အောင်နိုင်သူလေသံဖြင့်. .

“နောက်ဆုံးတော့လည်း မင်းတို့ပေးရတာပဲ မဟုတ်လား”

မင်းခန့် ဒေါသထွက်ကာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် လက်သီးဆုပ်ထားမိသည်။ သဲမောင် ပြန်သွားတော့မှ ရဲမီးကားသော့ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး. .

“ငါမြို့ထဲ တက်လိုက်ဦးမယ်. .”

မင်းခန့်လည်း ဆိုင်တံခါးပိတ်ပြီး လှည်းကို တရွေ့ရွေ့တွန်းရင်း ခေါင်းတလားထားရာအခန်းသို့ ရောက်သွားလေသည်။

ခေါင်းတလားဘေးတွင် ဂွီးချဲ့ကိုရပ်လိုက်ပြီး ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ အခေါင်းထဲသို့ သူ့ကိုယ်ကို လှိမ့်ချလိုက်သည်။ အခေါင်းထဲ နေသားတကျရောက်သည်နှင့် မင်းခန့် လက်နောက်ပြန်ကာ. . သံပတ်ပေးလိုက်၏။

စိတ်ထဲမှလည်း နှင်းပန်းအိမ် ရှိမည့်နေရာသို့သွားရန် စိတ်ကူးလိုက်သည်။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် မင်းခန့်၏ဝိညာဉ်က. .

ရန်ကုန်-မန္တလေး အမြန်လမ်းမကြီးပေါ် ရောက်သွားတော့သည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် တောတောင်ရေမြေတွေကို စိတ်အစဉ်ဖြင့် ဖြတ်သန်းကာ နောက်ဆုံး. . မိုးကုတ်မြို့သို့ ရောက်သွား၏။ မြို့၏တောင်ဘက်ကျသောနေရာသို့. . သူ၏စိတ်အစဉ်မှာ လွင့်ပါသွား

ဝိညာဉ် ခေါင်းတလား ၇၉

သည်။ ခြံကျယ်ကြီးတစ်ခုထဲသို့ သူဝင်သွားပြီး နှစ်ထပ်တိုက်ကြီး တစ်လုံးရှေ့သို့ မင်းခန့် ရောက်သွားသည်။

မင်းခန့် တံခါးခေါက်စရာမလို၊ အိမ်ရှင်တို့ဟု အသံပေးစရာမလိုဘဲ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာလိုက်သည်။ နှင်းပန်းအိမ်၏ မိဘနှစ်ပါးကတော့ ထမင်းစားပွဲဝိုင်းတွင် စကားပြောနေကြ၏။ နှင်းပန်းအိမ်ကို တော့မတွေ့. . ။

သူမရှိမည့်နေရာသို့ စိတ်ထဲကတွေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ အိမ်ပေါ်ထပ်ရှိ အခန်းတစ်ခုရှေ့ မင်းခန့် ရောက်သွားသည်။ တံခါးပေါက်ကိုဖြတ်ဝင်ပြီး အခန်းထဲဝင်သွားလိုက်သည်။ အခန်းက ပန်းရောင်လိုက်ကာများဖြင့် နှစ်လိုဖွယ်ဖြစ်နေ၏။

မှန်တင်ခုံပေါ်တွင် ဓာတ်ပုံမှန်ဘောင်လေး တစ်ခုကိုတွေ့၍ မင်းခန့် အမှတ်တမဲ့ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ရဲမီးနှင့် တွဲရိုက်ထားသော ခုံလေးဖြစ်သည်။ မနာလိုစိတ်တွေက သူ့လက်ကိုလှုပ်ရှားဖို့ တိုက်တွန်းလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဓာတ်ပုံကို ကောက်ကိုင်၍ မှန်တင်ခုံပေါ် မှောက်ထားလိုက်သည်။

ခုံတင်ပေါ်တွင်တော့ အိပ်ရာမှမထသေးသော နှင်းပန်းအိမ်မှာ ညဝတ်အင်္ကျီလေးဖြင့် ကပို့ကရို လှလို့နေသည်။ အိပ်နေပုံလေးကလည်း မင်းခန့်အတွက် တပ်မက်စိတ်တွေထကြွဖွယ် ဖြစ်လို့နေသည်။

ခုံတင်ဘေးတွင်ရပ်ပြီး နှင်းပန်းအိမ်အား တစ်မိမိမိမိ ကြည့်နေသည်။ မြို့မှတ်ဝင်းဝါသော ပေါင်တံများကို မြင်နေရသဖြင့် မင်းခန့်

ဧည့်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

မင်းခန့် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ပဲ နှင်းပန်းအိမ်၏ ခုတင်ပေါ်သို့ တက်လိုက်၏။ မေ့ရာမှာ အိမ်ခန့်ဖြစ်သွားသောကြောင့် နှင်းပန်းအိမ် အိပ်နေရာမှ လူးလွန်သွားသည်။

သူမ နှုတ်ခမ်းလေးအား အပေါ်မှ မိုးပြီး နှမ်းလိုက်ပြန်သည်။

နှုတ်ခမ်းပေါ်သို့ . . နွေးထွေးသော အထိအတွေ့တစ်ခု ကျ ရောက်လာ၍ နှင်းပန်းအိမ် လန့်ပြီးနိုးသွား၏။

ထိုအချိန်တွင် မင်းခန့်တစ်ကိုယ်လုံး မြောက်တက်သွားကာ လာလမ်းအတိုင်း နောက်ပြန်ကြီး မျောလွင့်ပါသွားလေသည်။ လေထဲ ပျံသန်းကာ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် မျောလွင့်နေ၏။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ခေါင်းတလားထဲမှ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ တလိမ့်ခေါက်ကွေး ပြုတ်ကျသွားတော့သည်။ ရုပ်နှင့်နာမ် ပြန်လည် တွဲစပ်သွားပြီး စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် မင်းခန့် အသက်ပြန်ဝင်လာ သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး မောဟိုက်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပြီး ညောင်းညာနေတာကို သတိပြုမိသည်။

“တောက်ကွာ . . ကောင်းခန်းရောက်မှ . . ”

အခေါင်းထဲ ထထိုင်မိသည့်အချိန်တွင် ခြေထောက်များလှုပ်ရှားလို့မရသည့် ဒုက္ခိတလူ့ဘဝကို ပြန်ရောက်နေပြီမို့ မင်းခန့် ဘာမှတတ်နိုင်တော့ဘဲ အနာခံ၍ အခေါင်းထဲမှ လှိမ့်ချလိုက်ရသည်။

“ဗုန်း!”

“အား! . . အောင်မလေး”

နာကျင်မှုဝေဒနာကို ကြိတ်မှိတ်ခံစားရင်း တံတောင်နှစ်ဖက်ကို အားပြုကာ မိချောင်းတွားပုံစံနှင့် သူ့ဦးချဲ့ပေါ် ပြန်တက်ရသည်။ သို့သော်လည်း မင်းခန့် မရယူသော အတွေ့အကြုံများနှင့် ပျော်မဆုံး ဖြစ်နေ၏။

ဝိညာဉ် ခေါင်းတလား ၈၇

ဒီနေ့တော့ လူမော်ရောက်လာ၍ သုံးယောက်သား ဝိုင်းဖွဲ့ကာ စကားပြောဖြစ်ကြသည်။

“ဒါနဲ့ မင်းတို့ကော ဘာထူးခြားမှုတွေ ဖြစ်သေးလဲ”
လူမော်မေးခွန်းကြောင့် ရဲမိုးနှင့်မင်းခန့် တစ်ယောက်တို့ အော်ယောက် ကြည့်မိကြသည်။ ရဲမိုးက ခေါင်းညိတ်ပြီး...

“အားလုံးကောင်းပါတယ်ကွ”

“မင်းတို့ ဒီအခေါင်းထဲကို ဝင်အိပ်တဲ့ညကစပြီး ဘာမှမဖြစ်

ကြဘူးလား. . ဥပမာ. . နှာခေါင်းသွေးယိုတာတို့၊ ညဘက်အိပ်မက် ဆိုး မက်တာမျိုးတို့ပေါ့”

“မရှိပါဘူး. . ”

ရဲမိုးပြောလိုက်၍ လူမော် မင်းခန့်ဘက်လှည့်သွားသည်။

“မင်းခြေထောက် အခြေအနေကော. . ”

“ဘာမှမထူးခြားပါဘူး”

“ငါတော့ထူးခြားတယ်ကွ. . နှာခေါင်းသွေးတွေ ခဏခဏ ထွက်တယ်”

“ကဲ. . ကဲ. . အဲဒီအကြောင်း နောက်မှပြောကြ၊ ငါ့ဝိညာဉ် ခရီးထွက်လိုက်ဦးမယ်. . မင်းတို့ စောင့်ကြည့်ပေးထားဦး”

ရဲမိုးသံပတ်ပေးပြီး အခေါင်းထဲ ဝင်အိပ်လိုက်သည်နှင့် သူ့ ဝိညာဉ်ကတော့ ရွက်လွင့်သွားပြီဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်ထဲ အောင်ဒင်တို့ အုပ်စုကို သွားပြေးမြင်သည်။ ရဲမိုး မကြာခဏ ဆေးသွားဝယ်သော ရေကျော်ပန်းခြံဘေးသို့ ခဏအတွင်း ရောက်သွား၏။

ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ကြည့်နေစဉ် သဲမောင်ကို တွေ့လိုက်သည်။

အရောင်းအဝယ်လုပ်ပြီး ပြန်လာဟန်တူသည်။

သဲမောင် သွားရာနောက်သို့ ရဲမိုး လိုက်သွား၏။ အောင်ဒင် အိမ်ထဲဝင်သွားသဖြင့်. . ရဲမိုး ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာလိုက်သည်။

ဒီကောင်တွေ အရေးအကြောင်းဆို ပြေးရလွှားရလွယ် အောင် လမ်းဆုံလမ်းခွဲအနီးမှအိမ်ကို ရွေးချယ်ထားကြောင်း တွေ့ရ သည်။ ရဲမိုး နံရံကိုဖောက်ကာ အောင်ဒင်တို့အိမ်ထဲ ဝင်လာလိုက်

သည်။

အထဲ၌ သဲမောင်က အောင်ဒင်အား ရောင်းရငွေများအပ် နှံနေသည်။ သဲမောင်ပြန်သွား၍ အခန်းထဲ လူမရှိတော့မှ အောင်ဒင် ဗီရိုကိုဖွင့်ပြီး အဝတ်ပုံကြားထဲ ပိုက်ဆံတွေသိမ်းလိုက်၏။

ထို့နောက် ကြမ်းခင်းပျဉ်နှစ်ချပ်ကို ခွာ၍ သိမ်းဆည်းထား သောဆေးများကို စစ်ဆေးနေသည်။ ကျေနပ်မှ နေသားတကျဖြစ် အောင် အားလုံးပြန်ထားလိုက်သည်။ ရဲမိုး အနေအထားအားလုံးကို မှတ်ထားကာ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုစဉ် သူ့ဝိညာဉ်သည်လည်း လွင့်မျောပါသွားပြီး အခေါင်းထဲသို့ ပြန်ရောက်သွား၏။

မိုးချုပ်မှ. . . ရဲမိုးက အောင်ဒင်အိမ်မှ ဆေးနှင့် ပိုက်ဆံများ အကြောင်း မင်းခန့်ကိုရှင်းပြပြီး သူ့အကြံအစည်ကို ပြောပြလိုက်၏။

“ကောင်းတယ်. . နောက်ဆို မင်းလည်း ငါ့အတွက် ဆေး သွားဝယ်စရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့ကွာ”

အောင်ဒင်ကို ပညာပြန်ပေးလိုပြီဖြစ်၍ မင်းခန့်မျက်နှာ တွင် အပြုံးပန်းတွေ ဝေသွားတော့သည်။

ထို့နောက်. . မင်းခန့်အား ဝိညာဉ်လွင့်နိုင်ရန် စီစဉ်ပေးခဲ့ပြီး ခုန့် အောင်ဒင်အိမ်ရှိရာ လမ်းဆုံသို့ ကားနှင့်ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ အောင်ဒင်အိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းလောက်တွင် ကားရပ်ပြီး အိမ်တံခါး များကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေလိုက်သည်။

မကြာခင်အချိန်မှာပင် မင်းခန့်၏ ဝိညာဉ်က အောင်ဒင်အိမ် ထဲ ရောက်လာပြီဖြစ်သည်။ အထဲတွင် အောင်ဒင်တစ်ယောက်တည်း

၈၆ ဇေဝတာ

တိဗ္ဗိထိုင်ကြည့်နေ၏။ မင်းခန့်က အခြေအနေကြည့်ပြီး ခြောက်လှန့်ဖို့ လုပ်ဆောင်တော့သည်။

ပထမဆုံး စားပွဲခုံပေါ်မှ အလှတင်ပန်းအိုးလေးအား တွန်း ချလိုက်သည်။

“ခွမ်း! . .”

အောင်ဒင် သူ့မျက်စိရှေ့မှာတင် အရှင်းကြီးဖြစ်နေ၍ ဇေဝ ဇဝါ ဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက်. . နံရံတွင်ချိတ်ထားသော ဓာတ်ပုံ နှစ်ပေါင်တစ်ခုကို မင်းခန့် ဖြုတ်ချလိုက်သည်။

“ဒုတ်! . .”

ဒီတစ်ခါတော့ အောင်ဒင် မျက်လုံးပြူးကာ တအံ့တဩဖြင့် ထရပ်လိုက်၏။ မင်းခန့်က အနားမပေးဘဲ. . စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကောက်ယူ၍ ပစ်ပေါက်လိုက်ရာ အောင်ဒင်မျက်နှာကို တိုက်ရိုက် ထိမှန်သွားလေသည်။

“ဘုတ်! . .”

“အား! . . သေပါပြီ”

စာအုပ်အနှောင့်နှင့် မိတ်ဆက်သွား၍ နှာခေါင်းမှ သွေးများ စီးကျလာပြီး အောင်ဒင် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်သွားသည်။ ထပ်မံ ပွဲကြမ်းမှရမည်ဟု သုံးသပ်ပြီး အောင်ဒင် အနားကပ်၍ ဂျပန်ပါးရိုက် နည်းနှင့် ဘယ်ပြန်ညာပြန် ရိုက်လိုက်တော့သည်။

“ဖြန်း! . . ဖြန်း! . . ဖြန်း! . . ဖြန်း! . .”

“အမလေးဗျ. . သရဲ. . သရဲ”

ဝိညာဉ် ခေါ်ဝေါ်စာလား ၈၇

အိမ်ထဲမှ အော်သံများကို ရဲမိုးအတိုင်းသား ကြားနေရ သည်။

“အခုမှ သရဲမှန်းသိရလားကွ”

အောင်ဒင် အနားကပ်ပြောလိုက်သော်လည်း သူကတော့ ကြားပုံမပေါ်. . .

အောင်ဒင်ထွက်မပြေးသေးဘဲ သတ္တိကောင်းနေ၍ မင်းခန့် အိမ်ထဲလှည့်ပတ်ကာ လက်နက်ရှာရသည်။ ရေချိုးခန်းအတွင်းမှ သံပိုက်လုံး အနေတော်တစ်ချောင်းတွေ့၍. . ဆွဲယူပြီး အိမ်ရှေ့ပြန် ထွက်လာခဲ့သည်။ အောင်ဒင်မှာ မိမြင်ရသောသရဲကို ပြုစုပြီးပြန်လှည့် လိုက်ရှာနေသည်။

သရဲကိုရှာနေစဉ် တွေ့လိုက်ရသည်က သံပိုက်လုံးကြီး လေ ထဲလွင့်တက်လာတာပဲဖြစ်သည်။ ပုန်းရှောင်ဖို့ ကြိုးစားကာမှ အောင် ဒင် က်ဆိုးသွား၏။ မင်းခန့်က အောင်ဒင်၏ခေါင်းကို အားကုန်လွှဲ ခြိုက်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒုတ်!”

“အင့်! . .”

အသံပင် ကျယ်ကျယ်မထွက်နိုင်တော့ဘဲ အောင်ဒင် သတိ သစ်လဲကျ သွားတော့သည်။ အောင်ဒင်တစ်ယောက် လောကကြီး နှင့် ခဏတာကင်းကွာသွားလေ၏။

မင်းခန့် အချိန်မဆွဲဘဲ အိမ်တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ရဲမိုး ကားထဲက ထွက်လာတာမြင်မှ မင်းခန့် စိတ်အေးသွား

၈၈ ဇေဝတာ

၏။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ရဲမိုးအိမ်ထဲရောက်လာ၏။ အချိန်မဖြုန်းတော့ဘဲ ဗီစိုက်ခါးဖွင့်ကာ အဝတ်ပုံကြားမှ သူတို့ပေးထားသော ပိုက်ဆံကို ပြန်ယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကြမ်းခင်းပျဉ်နှစ်ချပ်ကိုခွာ၍ ဂှက်ထားသော ဆေးမျိုးစုံထဲမှ မော်ဖိန်းနှင့် ဒိုင်ယာစီပင်ကို ရှာသည်။

ထိုစဉ် . . ဆောင့်တွန်းတာခံလိုက်ရပြီး ရဲမိုး လဲကျသွား၏။
“အ! . .”

ကျန်ကျောင်းအိတ်ရှည်ကြီး မျောလွင့်လာကာ ကြမ်းပေါက်ထဲမှ ဆေးတွေအကုန် အိတ်ထဲဝင်သွားတာ တွေ့ရသည်။ ဒါ မင်းခန့်လက်ချက်မှန်း ရဲမိုးသိလိုက်သည်။

ငွေနှင့်ဆေးအားလုံး သိမ်းပြီး ရဲမိုး ကားရှိရာသို့ပြေးခဲ့၏။

မင်းခန့် ပါ၊မပါဆိုတာ မမြင်ရ၍ မသိ. . ။

သူ့လုပ်စရာရှိတာကိုသာ ခပ်သွက်သွက်လုပ်နေလိုက်၏။

ကားပေါ်သို့ ပစ္စည်းများတင်ပြီးသည်နှင့် . . ရဲမိုး တရကြမ်း

မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ သက်ပြင်းမချနိုင်သေးသော်လည်း လူနှင့် ဝိညာဉ် ပူးပေါင်းစစ်ဆင်မှု အောင်မြင်ခြင်းအတွက် ဂုဏ်ယူကျေနပ်နေမိ၏။

ဆိုင်သို့ နာရီဝက်အတွင်း ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ ဆိုင်ဝမှ မင်းခန့်ကြိုနေတာတွေ့၍ စိတ်အေးသွားရသည်။ ပစ္စည်းတွေ ဆိုင်ထဲသယ်ပြီး အမောဖြေကြ၏။

“မင်း. . အောင်ဒင့်ကို ခြောက်လိုက်တာလား၊ သမလိုက်

တာလား၊ ကြည့်လည်းလုပ်ဦးနော် ရှောသွားဦးမယ်”

“စိတ်ချပါကွာ ငါ့လက်ဆ ငါအာမခံပါတယ်”

“ဒါနဲ့ ဆေးတွေအားလုံး ဘာလို့ မလာတာလဲ”

“ဟ. . မော်ဖိန်းနဲ့ ဒိုင်ယာစီပင်ပဲ ရွေးယူရင် ငါတို့လက်ချက်မှန်း သိသွားမှာပေါ့”

“အင်း. . ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ”

ထို့နောက် သူတို့ပါလာသော ဆေးထုတ်ထဲမှ မော်ဖိန်းနှင့် ဒိုင်ယာစီပင်ကိုသာ ရွေးယူပြီး ကျန်ဆေးများကို အိမ်သာထဲသွန်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှပဲ နှစ်ယောက်လုံး စိတ်အေးလက်အေး ဖြစ်သွားတော့သည်။

သို့နှင့် ရဲမိုးလည်း နွမ်းနယ်နေတာတွေ ပြေသွားအောင် ရေချိုးလိုက်သည်။ ရေချိုးခန်းကြမ်းပြင်ပေါ် သွေးစက်များကျနေတာတွေမှ သူ့နှာခေါင်းကို လက်နှင့်စမ်းသပ်ကြည့်မိသည်။ နှာခေါင်းသွေးလျှံနေတာကိုတွေ့၍ လူမော်ပြောတာကို သတိရသွား၏။

ရေချိုးနေခြင်းကို လက်စသတ်ကာ နှာဝထဲသို့ ဂွမ်းကိုလိပ်ပြီး ထည့်ထားလိုက်သည်။ ထိုစဉ် . . ဖုန်းမြည်လာ၏။ နှင်းပန်းအိမ်ထဲမှဖြစ်သည်။ ပြန်ရောက်နေပြီ တွေ့ချင်သည်ဆို၍ ချက်ချင်းလာခဲ့မည်ဟု ရဲမိုးပြောလိုက်ပြီး ကမန်းကတန်း ပြင်ဆင်ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်း ချော်တွင်းကုန်းအလွန်မှ (Cozy) ဆေးသောက်ဆိုင်သို့ နာရီဝက်နှင့် ရောက်လာခဲ့၏။ နှင်းပန်းအိမ်ဟာ

ရောက်နှင့်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ဘာမှမမှာရသေး၍ . . သူရောက်လာမှ ကော်ဖီအေးနှင့် ဒိုမီနိုတစ်ခွက်သာ မှာလိုက်သည်။

“နှင်း. . ကိုမိုးကို စိတ်ကောက်နေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖေဖေနဲ့မေမေကို သတိရလို့ပြန်တာပါ. . ၊

နှင်းတို့အကြောင်းကို ဖွင့်ပြောလိုက်ပြီလေ”

ရဲမိုး ရင်အခုန်မြန်ကာ စိုးရိမ်သွား၏။

“ဘာပြောလဲ. . နှင်း”

“ဆင်းရဲတာ၊ ချမ်းသာတာ အဓိကမဟုတ်ပါဘူးတဲ့၊ သမီး ချစ်တယ်ဆို ပြီးတာပဲတဲ့”

“ဟာ. . အခုမှ အလုံးကြီးကျသွားတော့တယ် နှင်းရယ်”

နှင်းပန်းအိမ် ရဲမိုး ပခုံးလေးကို မှီကာ. .

“အင်း. . နောက်ပြီးတော့. . မေမေက မေးနေသေးတယ်”

“ဘာတဲ့လဲ နှင်း”

“သမီးတို့ ဘယ်တော့ယူကြမှာလဲတဲ့”

ဒီတစ်ခါတော့ ရဲမိုးစဉ်းစားသွားရပြီ. . ၊ သူ့ဘက်က ဖြစ်ဖြစ် မြောက်မြောက် ဘာမှမလုပ်ပြနိုင်၍ ဖြစ်သည်။ နှင်းနဲ့ လက်ထပ်ပြီး ရင်တောင် နှင်းအိမ်မှာလိုက်နေရမည့်ဘဝ ဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ် ဆိုင်နံရံကိုဖောက်ထွက်ပြီး မင်းခန့်ဝင်လာ၏။ ဆိုင်ထဲ လိုက်ရှာတော့ ရဲမိုးရင်ခွင်ထဲ မှေးစက်ခိုဝင်ကာ ပျော်နေသော နှင်း ပန်းအိမ်ကိုတွေ့၍. . မင်းခန့်ရင်ထဲ ပြောင်းဆန်အောင် ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲသွားတော့သည်။ သူ့ကို လူတွေ မမြင်ကြသော်လည်း သူက

အားလုံးကို မြင်နေရသည်။

မနာလိုစိတ်၊ အနွဲ့သမား အသည်းကွဲဝေဒနာတို့ ပေါင်းစပ် ပြီး ခံစားချက်တွေ ရင်ထဲပေါက်ကွဲသွားတော့သည်။

မခံစားနိုင်သည့်အဆုံး နှင်းပန်းအိမ်လက်ထဲမှ သောက် လက်စ ဒိုမီနိုဖန်ခွက်ကို ရိုက်ချလိုက်တော့သည်။ ဖန်ခွက်လေး ပြတ် ကျသွားသည်။

“ခွမ်း! . . ”

“ဟယ်! . . ပေကုန်ပြီ”

ကြည်နူးနေတာတွေအားလုံး ပျောက်ပျက်ကုန်၏။ ကြင်နာ ယုယမဆုံး အဖြစ်သည်းနေကြသော ရဲမိုးနှင့် နှင်းပန်းအိမ်တို့ကို မြင်နေရတာကိုက မင်းခန့်အတွက် ခါးသီးလွန်းနေ၍ ဆိုင်ထဲမှ ပြေး ထွက်သွားတော့သည်။ သူ့ဖြတ်သွားရာလမ်းတစ်လျှောက်မှ မီးလုံး များ၊ အလှဆင်ပန်းအိုးများ လှုပ်ရှားကာ ကျန်ခဲ့၏။

လူအများကတော့ ဆိုင်ထဲ လေပွေရိုင်းဝင်မွေ့သွားသည်ဟု သာ ထင်ကြတော့သည်။

စိတ်နောက်ကျသွားသော သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ထိုအ ဖြစ်ကို လုံးဝသတိမပြုမိလိုက်ကြ. . ။ ထိုညက သူတို့နှစ်ယောက် အလည်လွန်သွားကြပြီး. . ရဲမိုး ဆိုင်ပြန်ရောက်တော့ ညဆယ့်တစ် နာရီပင် ထိုးနေလေပြီဖြစ်သည်။

“ဟာ.. မအိပ်သေးဘူးလား မင်းခန့်”

“အေးကွာ.. အိပ်လို့မရဘူး ဖြစ်နေတယ်”

ရဲမိုး သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားချိန်တွင် ဆိုင်ရှေ့ခန်းထဲ၌ မင်းခန့် တစ်ယောက်တည်း အဖော်မဲ့စွာ ကြေကွဲနေသည်။ မင်းခန့် ခေါင်းခြောက်နေပြီး စဉ်းစားစရာတွေ အများကြီးဖြစ်နေ၏။ ဦးချဲ့ကိုတွန်း၍ ခေါင်းတလားထားရာ အနောက်ဘက်အခန်းဆီ လာခဲ့လိုက်သည်။

ခေါင်းတလားကြီးက သူ့ကို အေးစက်စက်ဆီးကြိုနေရာ.. အခေါင်းထဲဝင်အိပ်လိုက်ပြီး.. ဝိညာဉ်လွှင့်ဖို့သာ ရှိတော့သည်။

သံစဉ်လေးနှင့်အတူ နှင်းပန်းအိမ်ကိုတွေးကာ မြင်ယောင်ရင်း မျက်စိစုံမှိတ်လိုက်သည်။ ခေါင်းတလားအတွင်း လျှပ်ကူးမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်လာသည်ကိုသာ မင်းခန့် နောက်ဆုံးသိလိုက်ရသည်။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် မင်းခန့် မောလွင့်ထွက်ခွာသွား၏။ စိတ်အလျင်နှင့် သိပ်မကွာဘဲ နှင်းပန်းအိမ်၏ အင်းလျားလမ်းနေအိမ်သို့ ခဏအတွင်း ရောက်သွားသည်။

မင်းခန့် အပေါ်ထပ်အိပ်ခန်းသို့ တက်လာခဲ့လိုက်သည်။ နှင်းပန်းအိမ်က အိပ်ရာဝင်ဖို့ ပြင်ဆင်နေပြီဖြစ်သည်။ ခါးလေးကော့ကာ အညောင်းဆန့်နေသော နှင်းပန်းအိမ်အား စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ နောက်မှသိုင်းဖက်လိုက်၏။ နွေးထွေးသော ခံစားမှုနှင့်အတူ.. မွေ့ရာပေါ်သို့ နှင်းပန်းအိမ် ပစ်လဲကျသွားတော့သည်။

သို့သော်.. နှင်းပန်းအိမ်က ဘာမှသတိမထားမိဘဲ အိပ်ရာထက်တွင် အလိုက်သင့်လေးလံလျောင်းကာ စောင်ခြုံအိပ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေလေပြီ။

မလုံမလဲခြုံစောင်အောက်မှ ပေါ်လွင်နေသော အသားစိုင့် ဖွေးဖွေးလေးကိုမြင်တော့ မင်းခန့် ရင်တွေ့ခန့်ပြီး စိတ်တွေ့ကယောက်တယက်ဖြစ်သွား၏။ ခုတင်နားတိုးကာ တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကန့်၍ အလှကြည့်နေလိုက်သည်။

သူမ၏ အလှတရားက ပေါ်လွင်ထင်ရှားရုံမျှမက အပြစ်ပြောစရာမရှိအောင် ပြီးပြည့်စုံနေသည်။ သူမ အချစ်ကိုရနေသော ခန့်အပေါ် မနာလိုဖြစ်မိပြန်သည်။ မင်းခန့် စိတ်နှင့် ပြစ်မှားနေစဉ် နှင်းပန်းအိမ်မှာလည်း အိပ်ရာထက်တွင် လူးလွန့်နေ၏။

မင်းခန့် ခုတင်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်လိုက်၏။

ထိုစဉ်..

၉၄ ဒေဝတာ

“တီလတီ. . . တီလတီ. . .”

ဖုန်းမြည်လာ၍ နှင်းပန်းအိမ် ကပိုကရီလေးထကာ ဖုန်း
တိုင်လိုက်သည်။ မင်းခန့် ခုတင်ပေါ်မှ အမြန်ခုန်ဆင်းလိုက်ရသည်။

“ဟလို. . .”

“နှင်းကို သတိရလို့ လှမ်းဆက်လိုက်တာ၊ နှင်း မအိပ်သေး
ဘူးလား။”

တစ်ဖက်က ရဲမိုးအသံ ဖြစ်နေသည်။

“အခုပဲ အိပ်တော့မလို့ ကိုမိုးရဲ့”

“.....”

“ဟွန်း မရခင်တော့ ဒီလိုပဲအပြောကောင်း. . အဟင်း”

“.....”

“အဟင်းဟင်း. . အဲဒါကြောင့် ကိုမိုးကို ချစ်မဝတာ. .”

မင်းခန့် ကြည့်မရဖြစ်လာ၏။ ဖုန်းပြောတာ မပြီးသေးသဖြင့်
မင်းခန့် ခုံပေါ်တင်ထားသော ပန်းအိုးထဲမှ. . နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်ကို
ကောက်ယူကာ နမ်းလိုက်သည်။

ဆယ်မိနစ်လောက် ဖုန်းပြောနေပြီးမှ သူတို့ ကိစ္စဝိစ္စတွေ
ပြီးစီးသွားဟန်နှင့် ဖုန်းကိုပစ်ချရင်း နှင်းပန်းအိမ် အိပ်ရာပေါ်ပြန်
လှဲချလိုက်သည်။ ကြည်နူးပီတိ အပြုံးများနှင့် နှင်းပန်းအိမ် မျက်နှာ
ကြက်ကို မော့ကြည့်နေ၏။ ဒီနေ့ ရဲမိုးရဲ့ အနမ်းတွေကို ပြန်တွေ့ပြီး
ရင်ဖိုကြည်နူးနေပုံရသည်။

မင်းခန့် တောက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်၏။

ဝိညာဉ် ခေါင်းတလား ၉၅

နှင်းပန်းအိမ် ကြားသွားသည်လား. . . တိုက်ဆိုင်သွားတာ
လားတော့မပြောတတ်. . . မင်းခန့် ရှိနေသည့်နေရာသို့ လှမ်းကြည့်
နေသည်။

“အား!. . .”

နှင်းပန်းအိမ် ကြည့်နေရင်း အလန့်တကြားထအော်တော့
သည်။ မင်းခန့်လည်း သူ့ကိုမြင်၍ အော်သည်ထင်ပြီး ဝမ်းသာသွား
သည်။ နှင်းပန်းအိမ် သူ့ကို လက်ညှိုးကြီးထိုးကာ. . .

“ပန်း. . ပန်း. . နှင်းဆီပန်းကြီး လေထဲမြောက်နေတယ်၊
ဒေါ်ထားရေး. . လာ. . လာပါဦး. . ဒီမှာသရဲ. . သရဲ”

အော်သံအပြည့်အစုံကြားတော့မှ သူ့ကိုင်ထားသည့်ပန်း
ကြောင့် လန့်အော်တာဖြစ်ကြောင်း သိသွားသည်။

မင်းခန့်လည်း ယောင်ယမ်းပြီး ပန်းကိုလွှတ်ချလိုက်သည်။

“ဟင်. . အောက်. . အောက်ကျသွားပြန်ပြီ. . ဒေါ်ထား
ရေး. . .”

ထိုအချိန်တွင် အခန်းထဲသို့ ဒေါ်ထား အပြေးအလွှားရောက်
လာ၏။

“ဘာ. . ဘာဖြစ်တာလဲ နှင်းပန်း. . အလန့်တကြားနဲ့. .”

နှင်းပန်းအိမ်က ကြမ်းပေါ်မှ နှင်းဆီပန်းလေးကို ညွှန်ပြလိုက်
သည်။

“ဪ. . ပန်းပြုတ်ကျတာများ. . နှင်းပန်းရယ်”

“မဟုတ်. . မဟုတ်ဘူး ဒေါ်ထား”

သူလက်ဆော့လိုက်သည့် ပန်းတစ်ပွင့်ကြောင့်. . ပြဿနာ
တွေတက်နေသဖြင့် မင်းခန့်လည်း အယောင်ယောင်အမှားမှားဖြင့်
ပန်းကိုပြန်ကောက်ပြီး ပန်းအိုးထဲပြန်ထည့်လိုက်သည်။

နှင်းပန်းအိမ်နှင့် ဒေါ်ထားတို့အမြင်မှာတော့ ပန်းက ကြမ်း
ပြင်ပေါ်မှ ငေါက်ခနဲထကာ လေထဲဝဲရင်း ပန်းအိုးထဲပြန်ဝင်သွားတာ
တို့ပဲ ဖြစ်သည်။

“တွေ့. . တွေ့လား. . ဒေါ်ထား”

“အေး. . အဲဒါမှ. . . သ. . သရဲ. . သရဲအစစ်. . ”

နှင်းပန်းအိမ်နှင့် ဒေါ်ထား အခန်းထဲမှ အလုအယက် ထွက်
ပြေးကြတော့သည်။ မင်းခန့်လည်း ဘယ်လိုမှ ရှင်းပြလို့မရသဖြင့်
ဖင်ကုတ်ခေါင်းကုတ်နှင့်ပင် အိမ်ထဲမှ ပြန်ထွက်လာရတော့သည်။

ဒီညအဖို့ နှင်းပန်းအိမ်အခန်းထဲပြန်ဝင်လာဖို့ ဖြစ်နိုင်စရာအ
ကြောင်းမရှိသည့်အတွက် မင်းခန့် စိတ်လျှော့ပြီး ပြန်လာခဲ့ရသည်။
လမ်းတစ်လျှောက်လုံး မင်းခန့် ပေါက်ကွဲနေတော့သည်။ အမှိုက်ပုံး
တွေလျှင် အမှိုက်ပုံးဆောင့်ကန်ပစ်၏။ ရပ်ထားသည့်ကားတွေလျှင်
ကားတံခါးကို ပိတ်ကန်ပစ်၏။ သူဖြတ်ခဲ့သောလမ်းတစ်လျှောက်
ခွေးတွေ တဝုတ်ဝုတ် ထိုးဟောင်ပြီး ကျန်ခဲ့တော့သည်။

ခွေးတွေကတော့ သူ့ကိုမြင်နိုင်သည်လား မသိ။ နေရာတိုင်း
မှာ ခွေးဟောင်သံတွေ ဆူညံသွား၏။ ထိုအချိန်မှာပဲ မင်းခန့် လေထဲ
တရွတ်တိုက်ပါသွားတော့သည်။ အချိန်စေ့ပြီ ထင်သည်။

များမကြာခင် အချိန်အတွင်းမှာပင် မင်းခန့်အခေါင်းထဲပြန်

ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

မင်းခန့် စိတ်ဆန္ဒပြင်းထန်နေ၍ အခေါင်းထဲမှ ရုတ်တရက်
ထရပ်လိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှ. . . မင်းခန့် သူ့ခြေထောက်ပေါ်
သူရပ်နေတာကို သတိပြုမိ၏။ ရုတ်တရက်တော့ မယုံနိုင်ဖြစ်နေမိ
သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေချာငုံကြည့်သည်။ သူ့ခြေထောက်တွေ
တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော်လည်း မတ်မတ်ရပ်နေတာကို အမှန်တ
ကယ် တွေ့နေရ၏။

မယုံသင်္ကာနှင့် အခေါင်းထဲမှထွက်ကာ တစ်လှမ်းချင်း စမ်း
လျှောက်ကြည့်သည်။ တရွေ့ရွေ့ ခရီးရောက်ခဲ့သည်က အတိအကျ။
မင်းခန့် ခြေစုံရပ်ပြီး ခြေထောက်တစ်ဖက်ချင်း မြှောက်ကြည့်ပြန်
သည်။ ကောင်းကောင်းမြှောက်လို့ရ၏။

“ဟား. . ငါလမ်းလျှောက်နိုင်ပြီကွ”

နှင်းပန်းအိမ်ဆီ စိတ်က ချက်ချင်းရောက်သွားသည်။ မိန်းမ
ဆိုတာ လက်မထပ်ရသေးလျှင် လူပျိုအားလုံးနှင့် သက်ဆိုင်သည်။

သူ နှင်းပန်းအိမ်ကို မရရအောင်ကြံစည်မည်ဟု စိတ်ပိုင်း
ဖြတ်လိုက်တော့သည်။

သူ့ခြေထောက်တွေ ပြန်ကောင်းလာတာကိုတော့. . လိုရ
မယ်ရ လျှို့ဝှက်ထားလိုက်ဦးမည်လေ. . ။

ဆိုင်

တံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် တံခါးကြားတွင် စန့်စန့်ကြီး
သေနေသော ကြောင်ဝါကြီးကိုတွေ့ပြီး ရဲမိုးလန့်ဖျပ်သွားသည်။ သေ
ချာကြည့်တော့ ကြောင်ဝါကြီးတွင် ဘာဒဏ်ရာမှမရှိ။ သူ့ကို အခေါင်း
ထဲထည့်ပြီး စမ်းသပ်ခဲ့လို့များ သေသွားတာလားဟု ရဲမိုး တွေးပြီး
ကြောက်သွားမိသည်။

ရဲမိုး လက်အိတ်စွပ်ပြီး ကြောင်သေကို ပိန့်အိတ်ထဲထည့်

ကာ အမှိုက်ပုံသို့သွားပစ်ရန် ထွက်လာသည်။

“ဟေ့. . ရဲမိုး လက်ထဲက ဘာထုပ်ကြီးလဲကွ”

နောက်မှအသံကြား၍ လှည့်ကြည့်တော့ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှင့် လူမော်ဖြစ်နေ၏။ ထူးခြားနေသည်က လူမော် မျက်မှန်တပ်မထားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ကြောင်သေပါကွာ. . ငါတို့စမ်းသပ်ခဲ့တဲ့ကြောင် သေသွားလို့. . အမှိုက်ပုံ သွားပစ်မလို့. . ဒါနဲ့ နေပါအုံး မင်းမျက်မှန်ကော. . ” လူမော်က လက်မထောင်ပြရင်း. .

“မလိုတော့ဘူးလေကွာ. . အဝေးမှန်ရော၊ အနီးမှန်ပါ အားလုံးမြင်သွားပြီ. . နှာခေါင်းသွေးလျှံတာက လွဲလို့ပေါ့ကွာ၊ ဒါလည်း လက်ကိုင်ပဝါ ဆောင်ထားရင် အဆင်ပြေပါတယ်. . ဟားဟား. . ငါသွားဦးမယ် ရဲမိုး”

လူမော် သူ့ဘာသာပြောလို့ဝသည်နှင့် ရဲမိုးကို နှုတ်ဆက်ကာ မောင်းထွက်သွားလေသည်။ အရာအားလုံးကတော့ ထူးဆန်းမှုတွေ ရှိနေလေပြီ. . ။

သူပြန်လာတော့ မင်းခန့်က အိပ်ကောင်းဆဲ. . ။ ရဲမိုး တစ်ကိုယ်လုံး ကြောင်သိုးနဲ့တွေ စွဲထင်နေသဖြင့် ရေချိုးခန်းဆီ တန်းလာလိုက်သည်။ ရေချိုးဆပ်ပြာတိုက်ရင်း လက်ထဲက ဆပ်ပြာမြှုပ်တွေ အနီရောင်သမ်းနေတာတွေ့၍ ဘေစင်ပေါ်မှ ကြည့်မှန်ကိုအကြည့် နှာခေါင်းသွေးလျှံနေတာကို တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

“ဒါဟာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တော့ မဟုတ်တော့ဘူး”

သူတို့ ဝင်ရောက်စမ်းသပ်ခဲ့သော ဝိညာဉ်ခေါင်တလားကြီးကြောင့် ဖြစ်မည်ထင်သည်။

ထို့ကြောင့်. . မင်းခန့်ကိုနှိုးပြီး ဆိုင်စောင့်ခိုင်းကာ သန်လျင်ဘက်သို့ ထွက်လာလိုက်သည်။ အခေါင်းလာယူတုန်းက ရောက်ဖူးထားသည်မို့ ထိုနေရာသို့ တန်း၍မောင်းချလာလိုက်သည်။

အရင်လာခဲ့သည့် လမ်းလေးအတိုင်း မောင်းဝင်လာခဲ့ရာ လမ်းဆုံးရောက်သည်အထိ အိမ်တစ်လုံးမှမတွေ့ဘဲ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများဖြင့် မြေကွက်လပ်ကြီးကိုသာ တွေ့နေရသည်။

ရဲမိုး ထူပူသွားပြီး ကားပေါ်မှဆင်းကာ အဘွားကြီးအိမ်ကို ရှာနေမိသည်။ ဘာမှမတွေ့သဖြင့် ရှေ့မှ နွားများကျောင်းလာသော နွားကျောင်းသားလေးအား. . .

“ဟေ့. . ညီလေး၊ အရင်က ဒီနေရာမှာ ခြံကြီးတစ်ခြံ ရှိတယ် မဟုတ်လား. . ”

နွားကျောင်းသားလေးက ရဲမိုးလက်ညှိုးညွှန်ရာကို လှမ်းကြည့်ပြီး. .

“မရှိပါဘူးဗျ. . ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး. . . အစ်ကို ဒီကိုတစ်ခေါက်ရောက်ဖူးတယ်၊ ဟိုရှေ့နားက နေရာလောက်ပဲ”

“ကျွန်တော်ဒီမှာနေတာ ကြာပါပြီ. . ”

နွားကျောင်းသားလေး ပြောပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်နေသော သူ့နွားများနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွား၏။

ရဲမိုး အပြန်လမ်းတွင် စိတ်ရှုပ်ထွေးနေ၏။

အဘွားကြီးမှာခဲ့သည့်အတိုင်း အခေါင်းကို ဖျက်ဆီးပစ်ရမည်လား..။

ဆိုင်ပြန်ရောက်တော့ မင်းခန့်နှင့် တိုင်ပင်သည်။

ခြေထောက်ကောင်းနေသော်လည်း ဂိုးချဲ့နှင့်သာ မင်းခန့်ဟန်လုပ်နေ၏။

ဆေးများပိုလျှံနေ၍ အချိန်ရှိတိုင်း ဆေးချနေသော မင်းခန့်အား ရဲမိုး အကြောင်းစုံကိုရှင်းပြရင်း ညနေစောင်းသွား၏။

“ငါတို့ ဒီအခေါင်းကြီးကို ဖျက်ဆီးပစ်ရတော့မယ် ထင်တယ်ကွာ”

“ဒီလောက်လည်း မကြောက်စမ်းပါနဲ့ ရဲမိုးရာ”

“ကြောက်လို့မဟုတ်ဘူးကွ၊ ကိုယ့်အတွက်လည်း အန္တရာယ်ကြီးပြီး.. ရှုပ်ထွေးလာမယ့် ကိစ္စတွေ ဆက်မလုပ်ချင်တော့ဘူး၊ နှင်းနဲ့လက်ထပ်ပြီး မိသားစုဘဝလေးနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး နေချင်ပြီကွာ”

မင်းခန့် ခဏတော့ငြိမ်သွား၏။ ပြီးမှ..

“မင်းတို့ တကယ်ယူတော့မှာလား”

“နှင်းက သူ့မိဘတွေ ဖွင့်ပြောပြီးပြီလေ..”

မင်းခန့်ရင်ထဲ မီးတောင်ကြီးတစ်လုံး ပေါက်ကွဲသွား၏။

ဒီတစ်ခါတော့ နှင်းပန်းအိမ်ကို သူတကယ်လက်လွှတ်လိုက်ရတော့မည်ထင်သည်။

မင်းခန့် အတန်ကြာစဉ်းစားနေ၏။

“မင်း ဖျက်ဆီးတော့မယ်ဆိုလဲ.. နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ငါတို့ ဝိညာဉ်လွင့်ကြတာပေါ့ကွာ.. ငါမရောက်ဖူးသေးတဲ့ နေရာတွေလည်း သွားကြည့်ချင်သေးတယ်ကွာ”

“အင်း.. ကောင်းသားပဲ၊ ဒါဆို.. ငါအရင်သွားမယ်ကွာ၊ အချိန်များများလေး လှည့်လိုက်..”

ရဲမိုးထိုသို့ ပြောလာ၍ မင်းခန့် မချီပြုံးလေး ပြုံးမိသည်။

ရဲမိုး အခေါင်းထဲ ဝင်အိပ်လိုက်သည်နှင့် မင်းခန့်သံပတ်ကို အဆုံးအထိ လှည့်ပေးလိုက်သည်။ သာယာသောဂီတသံနှင့်အတူ အခေါင်းထဲ ရောင်စဉ်များ လင်းလက်ဖြာထွက်လာသည်။

ရဲမိုး ဇက်လည်ကျသွားတော့မှ နှလုံးခုန်ခြင်း၊ အသက်ရှူခြင်း ရှိမရှိ သေချာစမ်းကြည့်သည်။

စိတ်ချရပြီဆိုမှ မင်းခန့်မတ်တတ်ရပ်ပြီး ဂိုးချဲ့အားကန်ထုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့လျက်ရှိသော ရဲမိုး၏ခန္ဓာကိုယ်အား အခေါင်းထဲမှ မထုတ်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ချထားလိုက်သည်။

ပြီးလျှင်.. အခေါင်းထဲမှ အနီရောင်အခင်းကို ဆွဲလှန်ပစ်လိုက်သည်။ တိုင်ကပ်နာရီ၏ အတွင်းကလီစာများကဲ့သို့ တချပ်ချပ် မြည်ကာ လည်ပတ်နေသောစက်ယန္တရားတစ်ခု ပေါ်ထွက်လာ၏။ ထိုပင်နယ်များကို သေချာစွာလေ့လာ၍ အဓိကအကျဆုံး ပင်နယ်တစ်ခုအား ဝက်အူလှည့်နှင့် လှည့်၍ ဖြုတ်ယူလိုက်သည်။

ထိုပင်နယ် ဖြုတ်သွားသည်နှင့် အခေါင်းအတွင်း လည်ပတ်

နေသော စက်ယန္တရားများလည်း ရပ်တန့်သွားတော့သည်။

မင်းခန့် ကျေနပ်သွားဟန်နှင့် ပြုံးလိုက်၏။

“ကဲ. . မင်း လူ့ဘဝပြန်လာလို့ မရတော့ဘူး၊ ဝိညာဉ်ဘဝ နဲ့ပဲ အေးအေးဆေးဆေးနေတော့ပေါ့ ရဲမိုးရေ. .”

အခေါင်းကို အခန်းထောင့်သို့ကပ်၍ တာလပတ်စဖြင့် အုပ်ထားလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ရဲမိုးတစ်ယောက် ခါကာဘိုရာဇီ တောင်ထိပ်သို့ပင် ရောက်ပြီးခဲ့လေပြီ. .။

သူ မရောက်ဖူးသေးသော မြန်မာပြည်အနှံ့သို့ စိတ်ကူးရင်း လျှောက်သွားနေ၏။

အင်းလေးကန်ဆီ အာရုံပြုခိုက် လေထဲလွင့်ပါသွားခဲ့ပြီး. . သူ့ဝိညာဉ်က လှည်းတန်းမီးပွိုင့်သို့ ရောက်သွား၏။

“ဟင်! . . ငါပဲ အတွေးမှားတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် စက်ချို့ယွင်း သွားတာများလား”

တွေးမရ ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် နောက်က အသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟေ့ကောင် မင်းဘာဖြစ်လို့ ငါ့နယ်မြေထဲ ကျူးကျော်လာရတာလဲ”

မောက်မာသော လေသံ. . ကြမ်းတမ်းသော ကိုယ်ဟန်နှင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ရဲမိုးအား အော်ပြောရင်း ရှေ့တိုးလာ၏။

“ဗျာ. . ကျွန်တော်. . ကျွန်တော် လူပါဗျာ၊ ဝိညာဉ်လောက

ကို အလည်လာတာပါ. .”

“ဘာကွ. . ဝိညာဉ်လောကဆိုတာ အလည်လာလို့ ရမလား၊ မင်းက အခုမှ ပူပူနွေးနွေးသေတဲ့ကောင်နဲ့ တူတယ်၊ ဝိညာဉ်ဘဝရောက်ပြီဆိုရင် အမှီအတွယ် နေရာတစ်ခုကိုရှာရတယ်၊ ဒီမီးပွိုင့် နေရာက ငါ့နယ်မြေပဲ. . အခုချက်ချင်းထွက်သွားတော့ ကောင်လေးရေ. .”

ကြောက်စရာကောင်းအောင် သွားဖြူနေလေသည်။

နဂိုတည်းက ကြည့်ရဆိုးသောကြောင့် ရဲမိုးမှာ မခြောက်ခင်ကပင် လန့်နေလေရာ ချက်ချင်းပြေးထွက်လာခဲ့၏။

အချိန်က ညဘက်ရောက်နေလေပြီ။ ခေါင်းတလားကြီး အချိန်မစေ့သေးဘူးအထင်ဖြင့် ချစ်သူဆီသွားရန် စိတ်ကူးလိုက်သော်လည်း ယခင်လို ရောက်မသွားတော့သဖြင့် လမ်းလျှောက်လာခဲ့လိုက်သည်။ နှင်း အိမ်ရောက်တော့ သူမက ကွန်ပျူတာတစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေ၏။

ထိုစဉ် တီးလုံးသံလေးဖြင့် ဖုန်းမြည်လာတော့ နှင်းပန်းအိမ်ကောက်ယူ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်. . ကိုမိုး ဆီကပါလား”

နှင်းပန်းအိမ် ပြုံးပျော်သွားသော်လည်း ဘေး၌ရပ်နေသော ရဲမိုးမှာ အံ့အားသင့်သွားရသည်။

ထို့ကြောင့် ရဲမိုးလည်း ဖုန်းနားကပ်၍ နားထောင်နေလိုက်သည်။

“ကိုမိုး.. ပြော ဘာကိတ်”

“နှင်းလား.. ငါ မင်းခန့်ပါ။ ရဲမိုး ဘာဖြစ်သွားလဲ မသိဘူး၊
ဆိုင်ကိုအမြန်လာခဲ့ပါဦး၊ ငါကလည်း ဦးချဲ့နဲ့ဆိုတော့ ဘာမှလုပ်ပေး
လို့ မရဘူး”

“အင်း.. အင်း.. နှင်း အခုချက်ချင်း ထွက်လာပြီ”

တစ်ဖက်မှ သတင်းပေးသူက မင်းခန့်ဖြစ်နေပြီး ကြားနေရ
သည်က သူ့အကြောင်းဖြစ်နေသည်။

“ဟာ.. ဟိုမှာ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ဘာများဖြစ်နေပြီလဲ”

ရဲမိုး.. ဖုန်းနှင့် ကားသေ့ကောက်ယူပြီး စိတ်ပူသွားကာ
ပြေးထွက်သွားသော ချစ်သူနောက် လိုက်သွား၏။ နှင်းပန်းအိမ် ကား
ပေါ်တက်တော့ သူလည်းလိုက်တက်သည်။

ကားမောင်းနေသော နှင်းအနားကပ်၍ ရဲမိုးပြောလိုက်
သေးသည်။

“ကိုမိုး ဘေးမှာရှိနေတာ နှင်းသိလားဟင်”

သူပြောတာကို နှင်းပန်းအိမ် ဘယ်လိုမှ မကြားသဖြင့် ရဲမိုး
စိတ်ပျက်သွား၏။ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် မောင်းလာပြီးနောက် ရဲမိုး
ဆိုင်ရှေ့သို့ နှင်းကားလေးထိုးဆိုက်လာသည်။

တစ်ဆိုင်လုံး မီးလင်းနေ၏။ ပူပန်နေသော အမူအရာနှင့်
မင်းခန့် တံခါးဝမှ ဦးချဲ့နှင့် သူမကိုကြိုနေသည်။

“ကိုမိုး.. ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါလည်း မသိဘူး နှင်းရဲ့၊ နောက်ဘက် အခန်းထဲက အသံ

ကြားလို့ သွားကြည့်တော့ ရဲမိုးသတိလစ်ပြီး လဲကျနေတာ တွေ့ရတာ
ပဲ.. ဒါကြောင့် နှင်းဆီဖုန်းလှမ်းခေါ်လိုက်တာ”

နှင်းပန်းအိမ် နောက်ဘက်အခန်းဆီ ပြေးလေသည်။ ရဲမိုး၏
ဝိညာဉ်က ထိုအခန်းထဲသို့ပင် ရောက်နေလေပြီ။

ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ခွေခွေလေးလဲကျနေသော သူ့ ခန္ဓာကိုယ်
အားကြည့်ပြီး ရဲမိုးအံ့အားသင့်သွားသည်။ အခန်းထောင့်တွင် တာ
လပတ်စကြီးအုပ်ထားသော အခေါင်းကိုတွေ့၍ မင်းခန့် ရွှေ့ထား
မှန်းသိလိုက်သည်။

သူ သတိပြန်မရတော့၍ အခေါင်းထဲမှထုတ်ပြီး အခန်း
ထောင့်သို့ ရွှေ့ထားသည်ဟု ရဲမိုး ရိုးရိုးပဲတွေးလိုက်သည်။

မင်းခန့် သူ့ကို လုပ်ကြံလိုက်သည်ကိုတော့ ရဲမိုး အခုချိန်
အထိ မရိပ်မိသေး..။

မင်းခန့်က ခေါင်းတလားအကြောင်းမပါအောင် ပြောရင်း
သူအိပ်ပျော်နေစဉ် ဖြစ်သွားသည်ဟု တမင်ပြောလိုက်၏။

ရဲမိုးလည်း လဲကျနေသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ တိုးဝင်ကြည့်
နေသည်။ ဘယ်လိုမှဝင်မရ၍ ရဲမိုး ခြေကုန်လက်ပန်း ကျသွားတော့
သည်။

ထိုအချိန်တွင် နှင်းပန်းအိမ်လည်း ဆောက်တည်ရာမရ
အောင် ပူဆွေးသောကတွေ ဖြစ်နေ၏။

“ကိုမိုး သတိလစ်နေတာနဲ့ တူတယ်၊ ဆေးရုံအမြန်ပို့ကြရ
အောင်..”

နှင်းပန်းအိမ်ပြောတော့မှ မင်းခန့်သတိရသွားဟန်ဖြင့် . .

“အင်း. . အင်း. . ဟုတ်တယ်. . ပို့ကြတာပေါ့”

ဦးချဲ့ကိုတွန်းရင်း မင်းခန့်မှာ စိတ်မကောင်းသောပုံစံဖြင့်ပြောသည်။ ထို့နောက် အနီးအနားဂိတ်မှ ဆိုက်ကားသမားများကို အပြေးအလွှားသွားခေါ်ရသည်။ ဒါတွေကိုမြင်တော့. . ဝိညာဉ်ဘဝနှင့်ပင် ရဲမိုး မျက်ရည်ကျရတော့သည်။

“ငါ့ကို ဆေးရုံမြန်မြန် ပို့ပေးကြပါကွာ”

မင်းခန့်အား ရဲမိုး အော်ဟစ်ပြောဆိုနေသော်လည်း ကြားဟန်မပေါ်ပေ. . ။ ရဲမိုးကိုယ်ကြီးကို ဆိုက်ကားသမားများ ဝိုင်းကူတင်ပေးပြီးသည်နှင့်. . နှင်းပန်းအိမ် ကားကို ခပ်သွက်သွက်မောင်းထွက်သွားတော့သည်။ ရဲမိုးလည်း နှင်းပန်းအိမ် ကားပေါ်လိုက်ပါသွား၏။

ချစ်သူနှင့်သူငယ်ချင်းက သူ့ကိုကယ်တင်ဖို့ ကြိုးစားနေသည်ကိုကြည့်ပြီး ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။

ရဲမိုး ကားပေါ်တွင် ခန္ဓာကိုယ်ထဲပြန်ဝင်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်သေးသည်။ မရတော့သဖြင့်. . သူသေရမှာကို ကြောက်လာခဲ့သည်။ တစ်ခါမှ အမှားအယွင်း မဖြစ်ခဲ့ဘူးသော ဝိညာဉ်ခေါင်းတလားကြီးက သူ့ဝိညာဉ်ကို ပြန်ပြီးလက်မခံတာပဲလား. . . .

ဖြစ်နိုင်ခြေများကို ရဲမိုးစဉ်းစားရင်း စိတ်ကယောက်ကယက်ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် အထူးကုဆေးရုံရှေ့သို့ နှင်းပန်းအိမ်ကားလေး ဆိုက်ရောက်သွားသည်။

ဝန်ထမ်းများ တွန်းလှည်းဖြင့်ပြေးထွက်လာကြပြီး ရဲမိုးကိုယ်ကြီးအား သယ်ယူသွားကြသည်။

ရဲမိုးလည်း ထိုလူတွေနဲ့အတူ လိုက်ပါသွားပြီး အရေပေါ်ကုသဆောင်သို့အရောက်တွင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်အား ရှော့(ခ)ရိုက်၍ နှလုံးပြန်နှိုးနေတာကိုပါ မြင်နေရသည်။

စိုးရိမ်ပူပန်မှုကြောင့် မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသော နှင်းကို ကြည့်ပြီး ရဲမိုး ထွေးပွေ့နှစ်သိမ့်ပေးချင်နေမိသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် တာဝန်ကျဆရာဝန်က ရှော့(ခ)ရိုက်တာတိုရပ်တန့်လိုက်ပြီး ခေါင်းခါပြလေ၏။

“လူနာ ဆုံးသွားပါပြီ. . ”

“ရှင်! . . ကိုမိုး နှင်းကိုထားသွားပြီလား. . ကိုမိုး. . ”

နှင်းပန်းအိမ် ရဲမိုးဆုံးသွားပြီဆို၍ ဒူးညှစ်ခွေကျသွားသဖြင့် ရဲမိုးအလောင်းတင်ထားသော ခုတင်အား မှီတွယ်ထားလိုက်ရသည်။

သူမ ဝမ်းနည်းကာငိုကြွေးနေခိုက် ဆရာဝန်က သေစာရင်းစာရွက် လာပေး၏။ မျက်ရည်တွေသုတ်ပြီး ဖတ်ကြည့်တော့. . . ရုတ်တရက် နှလုံးခုန်ရပ် သေဆုံးခြင်းဟု ရေးထား၏။

ထိုအဖြစ်အပျက်များအားလုံးကို ဝိညာဉ်ဘဝရောက်နေသောရဲမိုး အကုန်မြင်တွေ့နေရသည်။

ဆရာဝန် ခေါင်းယမ်းလိုက်ကတည်းက သူ့ခန္ဓာကိုယ်က အကြိမ်ကြိမ်ခုန်ဝင်နေမိတော့သည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း အော်ခေါ်လို့

မရတော့သဖြင့် မျက်နှာကိုလက်ဝါးအုပ်၍ တသိမ့်သိမ့်ရှိုက်ငိုနေမိတော့၏။

ထိုအခိုက် သူ့ပခုံးကို လာထိသော အထိအတွေ့တစ်ခုအား ခံစားလိုက်ရသည်။ အလန်တကြားဖြင့် နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ. . . သူ့လို ဖြူဖျော့ဖျော့အသားအရည်နှင့် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

“စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတာလား. . . မောင်ရင်”

ဝိညာဉ်ဖြစ်ဟန်တူသော အဘိုးကြီးက အားပေးစကားဆို၏။

“အချိန်တန်ရင်တော့ ခွဲခွာကြစမြဲပဲလေ၊ ဒါပေမယ့် မောင်ရင်က အချိန်မတန်သေးဘဲ လူ့လောကက ထွက်ခွာခဲ့ရတာပေါ့. . . ဒါကလည်း မောင်ရင်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီဆေးရုံမှာ ဒီနေ့သေတာ မောင်ရင်နဲ့ပါဆို ငါးယောက်ရှိသွားပြီလေ”

“ကျွန်တော် မသေသေးဘူး. . . ကျွန်တော် မသေချင်သေးဘူး. . .”

အဘိုးကြီးက ရဲမိုးအား စာနာမျက်ဝန်းတို့ဖြင့် အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်ပြီးမှ. . .

“အဘ နားလည်ပေးလို့ ရပါတယ်ကွာ၊ အဘလည်း ဒီလိုပဲ ချက်ချင်းတော့ လက်ခံလို့မရဘူးပေါ့၊ လူတိုင်းဟာ ဖြစ်ပြီးရင် ပျက်မှာပဲ. . . ဒီအမှန်တရားကို လက်မခံလို့မှမရဘဲ မောင်ရင်ရယ်”

ထိုစကားကိုကြားတော့ ရဲမိုးပိုပြီးစိုးရိမ်ကာ အားငယ်သွား

တော့သည်။

“ကျွန်တော် သေလို့မဖြစ်သေးဘူး. . . ကျွန်တော့ ချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်တော့မှာ. . . ကျွန်တော့်ချစ်သူကို စိတ်မချဘူး”

“အင်း. . . မောင်ရင်လည်း သနားစရာပဲ၊ သေမင်းကတော့ လူမှုရေးတွေ၊ နားလည်မှုတွေ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူက အားမနာဘူး မျက်နှာမလိုက်ဘူးကွ”

ထိုစဉ်. . . လူမော် အပြေးအလွှားဝင်လာတာကို တွေ့၍. . . အဘိုးကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

“မင်းခန့်ဖုန်းဆက်လို့ နှင်းရဲ့၊ ရဲမိုး ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကိုမိုး. . . ဆုံးပြီ. . . အဟီး. . . အဟီး”

နှင်းပန်းအိမ် ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် ပြေးလာသော လူမော် အမောဆိုသွား၏။ သို့နှင့်. . . လူမော် ကူညီလုပ်တိုင်မေး၍ အလောင်းကို ရေဝေးအအေးတိုက်သို့ ပို့နိုင်ခဲ့သည်။ ရဲမိုးမှာလည်း သူတို့နောက်မှ တောက်လျှောက်လိုက်ပါနေသည်။

လူမော်နှင့် နှင်းတို့ ပြန်သွားတော့ ရေဝေးသုသာန်ထဲတွင် ရဲမိုးတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တော့သည်။

နောက်ဆုံးအနေဖြင့်. . . တောင့်တင်းကာ အသားအရည် ပြာနှမ်းနေပြီ ဖြစ်သော သူ့ရုပ်ခန္ဓာကြီးအား ကြည့်နေမိသည်။

ထို့နောက်. . . အအေးတိုက်ထဲမှ ရဲမိုး ထွက်လာ၏။

ကောင်းကင်မော့ကြည့်တော့ မှောင်မည်းနေလေပြီ။

သုသာန်ထဲ သံချောင်းခေါက်သံကြားမှ နှစ်ချက်တီး ခိုပြီဆို

တာ ရဲမိုးသိလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် သုသာန်ထဲ၌ ညည်းညူနေသံများ၊ ညည်းတွားအော်ဟစ်နေသံများကို ရဲမိုး အတိုင်းသားကြားနေရ၏။ ထိုအသံများက အော်ဂလီဆန်ချင်စရာ ကောင်းလို့နေသည်။

သုသာန်ထဲ မြင်နေရသော အရာတွေကလည်း ထိတ်လန့်ချောက်ချားစရာ ကောင်းနေ၏။

ရဲမိုး ဆက်လျှောက်လာရင်း သုသာန်ထဲ အချိန်မတော်ကြီး လျှောက်သွားနေသော လူများကိုလည်း တွေ့နေရသည်။

သေချာကြည့်မှ ဝိညာဉ်တချို့က လူလိုပုံစံမျိုးဖြင့် လျှောက်သွားနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

မည်းမည်းအကောင်ကြီးများ သုသာန်ထဲတွင် လျှောက်သွားနေကြသည်။

တချို့က ခေါင်းတစ်ခုထဲသာ မြင်နေရပြီး ကိုယ်ကိုမတွေ့ရ၊ တချို့ကတော့ ခေါင်းမပါဘဲ ကိုယ်ကိုသာ မြင်တွေ့နေရသည်။

အဝတ်မပါ ကိုယ်လုံးတည်း မိန်းမ၊ ယောက်ျားများကိုလည်း တွေ့နေရသေးသည်။

ချိုပါသော သတ္တဝါတွေကိုလည်း တွေ့ရ၏။

တချို့သောအကောင်များ၏ မျက်လုံးများက . . စကောလောက်ကြီး၏။ တချို့သော အကောင်တွေ၏ ပါးစပ်တွေက ဆယ်ပြားစီ သာသာ၊သာရှိသည်။

ရဲမိုးမှာ သုသာန်ထဲတွင် မမြင်ဖူးတာတွေ မြင်နေရ၏။

ထိုအချိန်တွင် အုတ်ဂူကြီးတစ်လုံး လှုပ်လာပြီး မည်းမည်းအကောင်ကြီးတစ်ကောင် ထွက်လာသည်။ သူ့အနားရောက်လာတာ ရဲမိုးကို သေချာစွာစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ အုတ်ဂူထဲသို့ ပြန်ဝင်သွား၏။

တစ်နေရာအရောက် အခေါင်းကြီးထမ်းလာသော လူနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။ ရဲမိုးဘေးနားအရောက်တွင် . .

“ဘယ်လိုလဲ . . လိုက်ချင်လား . . ကူးတို့ခ ပေးရမယ်နော်”

ရဲမိုး လက်ခါပြကာ ရှုပ်ထွေးလွန်းလှသော ရေဝေးသုသာန်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ဝိညာဉ် ခေါင်းတလား

နှင်း

ပန်းအိမ် ခုတင်ပေါ်၌ခွေရင်း ပူဆွေးကြေကွဲနေရှာသည်။ သူမအဖြစ်ကိုကြည့်ရင်း.. ရဲရဲရဲ ရင်ထုမနာ ဖြစ်နေရသည်။ ချစ်သူကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတော့မည့်ဆဲဆဲ ဝိညာဉ်လွှင့်ရင်း တမလွန်ကို တကယ်ရောက်ခဲ့ပြီမို့ သူ့လောက်အဖြစ်ဆိုသူ မရှိဟု ထင်မိသည်။
ကြေကွဲနေသောချစ်သူအား နှစ်သိမ့်ပေးချင်နေမိသည်။
ခဏနေတော့ သူမ ထလာကာ ခုတင်ဘေးစားပွဲပေါ်မှ အယ်ဘမ်ကို

ယူပြီး ရဲမိုးနှင့် အမှတ်တရတွဲရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံများကို အလွမ်း ပြေ ကြည့်နေရှာလေသည်။

“နှင်းရင်ထဲမှာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး၊ ကိုမိုးကို အရမ်း သတိရတာပဲ၊ နှင်း မေ့လို့မရဘူး. . . မျက်ရည်တွေနဲ့ အချိန်တိုင်း ငိုဖို့ပဲရှိတော့တယ် ကိုမိုးရယ်”

နှင်းပန်းအိမ် တစ်ယောက်တည်း စကားတွေပြောရင်း မျက် ရည်တွေကျကာ ငိုနေတော့သည်။

“ကိုမိုး နှင်းဘေးမှာရှိနေတယ်လေ၊ ကိုမိုးပြောတာ ကြားရ လား. . . ဟင်”

“ကိုမိုး. . . ကိုမိုး အခုဘယ်ဘဝရောက်နေပြီလဲ. . . ဟင့်”

နှင်းပန်းအိမ် ထိုသို့ပြောရင်း ထပ်ငိုပြန်သည်။

ထိုအဖြစ်ကို ရဲမိုး ဆက်ကြည့်နိုင်စွမ်း မရှိတော့သဖြင့် နှင်း၏ အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

အိမ်ခေါင်မိုးစွန်းတွင် တက်ထိုင်ပြီး အဝေးသို့လှမ်းမျှော် ကြည့်ရင်း ရင်အပူကို ဖြေသိမ့်နေလိုက်တော့သည်။

❖ ❖ ❖ ❖

မစည်ကားအပ်သော နေရာတစ်ခုဖြစ်သည့်. . . ရေဝေး သုသာန်ဝင်းအတွင်း ကားရပ်စရာမရှိအောင် လူစည်ကားနေ၏။ ရဲမိုးဆုံးတာ သုံးရက်မြောက်နေ့ဖြစ်သလို သူ၏ကြွင်းကျန်ရစ်သော ရုပ်ခန္ဓာအား မီးသဂြိုဟ်မည့်ရက်လည်း ဖြစ်သည်။

ရဲမိုး၏ နောက်ဆုံးခရီးမှာ မျက်နှာငယ်ကာ ခြောက်ကပ်နေ ၏။ ငှားထားသော အသုဘရှုခန်းမထဲတွင် အိမ်နီးနားချင်းများနှင့် လူဆယ်ယောက်ခန့်သာ ရှိသည်။ မင်းခန့်တစ်ယောက်တည်း ဟန် ဆောင်မျက်ရည်များကျကာ ရင်ထဲက ကျိတ်ပျော်နေသည်။

ရဲမိုးမှာတော့ သူ့အလောင်းကို မီးရှို့မပစ်ခင် ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ပြန်ဝင်လို့ရအောင် အသည်းအသန်ကြိုးစားနေ၏။ နောက်ဆုံးတော့ သည်း မျှော်လင့်ချက်မဲ့ကာ အရပ်ကြိုးပြတ် ဖြစ်သွားတော့သည်။

အကူအညီ ရလိုရငြား အသုဘရှုခန်းမထဲ ဝေဝဲကာကြည့်မိသည်။ ထိုအခါမှ ခန်းမထဲတွင် သူ့လိုဝိညာဉ်တွေ အများကြီးရှိနေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

ခန်းမထဲ အသုဘလာပို့သူ လူအရေအတွက်ထက် များနေတာ တွေ့ရလေသည်။

ထိုစဉ် သူ့အခေါင်းကို သုသာန်မှဝန်ထမ်းများနှင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဝိုင်းမနေတာတွေ့၍ ရဲမိုး ပျာလောင်ခတ်သွားပြီး နောက်ဆုံးအနေနှင့် အခေါင်းထဲ သူ တိုးဝင်သော်လည်း မရပေ. .။

ရဲမိုးလည်း သူ့အခေါင်းသယ်သွားရာနောက်သို့ လိုက်သွားသည်။ ခန်းမအပြင်သို့ အရောက်တွင် နှင်းပန်းအိမ်က သူ့ကိုင်လာသော ရေအိုးကို ခွဲလိုက်၏။

“ခွမ်း!..”

ရေအိုးကဲ့သို့ ကြားလိုက်ရသည်က သူတို့နှစ်ယောက် အိုးစားကွဲကြပြီဟု သတိပေးလိုက်သလိုမို့ ရဲမိုးမခံစားနိုင်အောင် ဖြစ်သွားတော့သည်။

ထို့နောက်တွင်တော့ ဘယ်လိုမှပြန်ဝင်လို့မရတော့အောင် သူ့ခန္ဓာကြီးအား မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ကြတော့သည်။

“အား!.. သွားပါပြီကွာ.. . ငါ့ဘဝတော့.. . ဟီးဟီး”

မီးခိုးခေါင်းတိုင်မှ တလိပ်လိပ် လွင့်တက်လာသော မီးခိုးများကိုကြည့်ရင်း ရဲမိုး ယူကျုံးမရဖြစ်မိသည်။

ကိစ္စအားလုံးပြီးတော့ အားလုံးလမ်းခွဲလိုက်ကြသည်။

နှင်းက အိမ်ပြန်သလို မင်းခန့်နှင့် လူမော်မှာလည်း ဆိုင်သို့ ပြန်သွား၏။ ဘီယာများ ဝင်ဝယ်ကာ ကြွေကွဲမှုခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး ခန်းနည်းမှုကို သေရည်နှင့်ဆေးကြော၍ အားပျော့ပျက်ပြယ်သွားအောင် လူမော် ကြိုးစားနေသော်လည်း မင်းခန့်က ဟန်ဆောင်ကောင်းဆဲ။

“ငါတော့ ယုံတောင်မယုံဘူး၊ ရဲမိုးမှာ နှလုံးရောဂါအခဲ ရှိတယ်လို့လည်း မကြားမိပါဘူး၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲကွာ”

လူမော်အမေးကို မင်းခန့် တွေးတွေးဆဆစဉ်းစားရင်း..

“ငါတော့ ဒီအခေါင်းကြောင့်လို့ပဲ ထင်တယ်”

“တိုက်ဆိုင်တာလည်း ဖြစ်မှာပါကွာ၊ ငါတို့တောင် ဘာမှမဖြစ်သေးတာ၊ နေပါဦး.. ဒီရက်တွေမှာကော ရဲမိုးအခေါင်းထဲဝင်ပြီး ဝိညာဉ်လွင့်သေးလို့လား”

မင်းခန့် မျက်နှာပျက်သွားကာ လူမော်မရိပ်မိအောင် ဘီယာကို ကမန်းကတန်း မော့သောက်လိုက်ရ၏။

ပြီးမှ..

“မတွေ့မိဘူးကွာ..”

ထိုအချိန်တွင် တွယ်ရာမဲ့ဝိညာဉ်ဘဝ ရောက်နေသော ရဲမိုးမှာ ရေဝေးရပ်ကွက်တွင် နားခိုစရာ လုံးဝမရသည့်အတွက် သူ့အိမ်သူရာဖြစ်သော ရှေးဟောင်းပစ္စည်းဆိုင်သို့ ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

ဆိုင်ပြန်ရောက်တော့.. အိပ်ခန်းထဲတွင် မင်းခန့် လမ်းလျှောက်နေတာမြင်၍ ရဲမိုး အံ့သြသွား၏။

မင်းခန့် ဘာတွေလျှို့ဝှက်ထားတာလဲ.. .။

၁၂၀ ဒေဝတာ

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ လမ်းလျှောက်နိုင်တာတွေ့တော့ ဝမ်းသာ
မိသော်လည်း ရဲမိုး ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ်တွေ့ပြီး ဝမ်းနည်းလာမိသည်။
အတွေးမဆုံးသည့် အမေးပုစ္ဆာများကို ဆက်မစဉ်းစားချင်တော့၍
ရဲမိုးဆိုင်ထဲမှ ပြန်ထွက်လာပြီး ခြေဦးတည်ရာ လျှောက်သွားနေမိ
တော့သည်။

ပိညာဉ် ခေါင်းတလား ၁၂၁

နံ နက်ခင်း နေခြည်နုက ပြတင်းလိုက်ကာကြားမှ တိုးဝင်
လာသည်။ နှင်း အိပ်ရာမှနှိုးသည်နှင့် သတိရမိသူက ရဲမိုးဖြစ်၏။
ဒေါ်ထားပြင်ဆင်ပေးသောမနက်စာကို နှင်းပန်းအိမ် တို့ကနန်းဆိတ်
ကနန်းပဲစားသည်။ ရဲမိုးက ထမင်းစားပွဲခုံထိပ်တည့်တည့်တွင် ထိုင်ပြီး
နှင်းကိုကြည့်နေ၏။

ထိုစဉ် ခြံစောင့်မာလီ ပြေးလာပြီး..

သေးတယ်”

နှင်းပန်းအိမ်က စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ၍ ဘာမှပြန်မပြောသော်လည်း မင်းခန့် ဒီစကားမျိုးမပြောသင့်ဟု ရဲမိုးစိတ်ဆိုးမိသည်။ နှင်းအပေါ် မင်းခန့် မရိုးသားစိတ်မွေးနေပြီဆိုတာ သိရ၍ ကြိတ်မနိုင် ခဲမရဖြစ်မိတော့၏။

သူ့ဘာလုပ်ရမည်နည်း. . . ။ ထူးဆန်းသော အခေါင်းကြီးဖြင့် သူ့ အသက်ပျောက်ခဲ့ရပြီ။ သူ ဘာကြောင့်သေတာလဲ. . . ဘယ်လို သေတာလဲ သိရဖို့အရေးကြီးသည်။

ထို့ကြောင့်. . . အခေါင်းကြီး လက်ဆောင်ပေးလိုက်သော သန်လျင်မှအတွားဆီ ထပ်သွားရန် စိတ်ကူးလိုက်သည်။

ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားသော အိမ်ကြီးနှင့် အတွားကို ဝိညာဉ်ဘဝဖြင့် ထပ်ရှာရန် ရဲမိုးထွက်လာခဲ့သည်။ ရဲမိုး ရောက်သွားတော့ ပထမတစ်ခေါက် အခေါင်းလာယူစဉ်က အိမ်ကြီးကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

ဝမ်းသာအားရ ခြံထဲဝင်လာပြီး အိမ်ကြီးရှေ့အရောက်. . .

“အင်း. . . အခေါင်းဖျက်ဆီးဖို့ မှာလိုက်တဲ့အတိုင်း မလုပ်တော့. . . မောင်ရင်ပဲ တမလွန်ရောက်ရတာပေါ့”

နောက်ဘက်မှအသံကြား၍ လှည့်ကြည့်တော့. . . အခေါင်းပေးလိုက်သော အတွားဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်တော် ဘာကြောင့်သေခဲ့ရသလဲဆိုတာ သိချင်လို့ပါ အတွား၊ အတွားသိရင် ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပေးပါလား”

“မမလေး. . . ကိုမင်းခန့်ဆိုတာ ရောက်နေတယ်၊ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရမှာလား”

သူမ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မှ ခြံစောင့်လည်းပြန်ထွက်သွားသည်။ ခဏနေတော့ ထမင်းစားခန်းထဲဝင်လာသော မင်းခန့်ကို ကြည့်ပြီး. . .

“ဟင်. . . ကိုမင်းခန့်. . . ဘယ်. . . ဘယ်လို. . . ”

“ဟုတ်တယ် နှင်းရေ၊ ငါ လမ်းပြန်လျှောက်နိုင်ပြီ၊ လျှောက်လို့ရတာတော့ ကြာပြီလားမသိဘူး၊ ဒီနေ့ စမ်းပြီး ထရပ်ကြည့်တာ ရနေတယ်ဟ၊ အဲဒါနဲ့ ဖြည်းဖြည်းချင်း စမ်းလျှောက်ကြည့်တာ အခုတော့ ကောင်းကောင်းကြီး လျှောက်လို့ရသွားပြီ နှင်းရေ”

မင်းခန့် အမူအရာ၊ အပြောအဆိုတွေ နည်းနည်းဆန်းနေသည်ကို ရဲမိုး မြင်နေရသည်။ ပြီးတော့ နှင်းကိုကြည့်သော အကြည့်တွေကို သူမကြိုက်. . .

“ရဲမိုး ရက်လည်ကျရင် ဘယ်လိုစီစဉ်ကြမလဲ၊ မုန့်ဟင်းခါးအော်ဒါမှာဖို့တို့၊ ဘုန်းကြီးပင့်ဖို့တွေ ရှိတယ်လေ”

ရှင်ကျန်ရစ်သူတွေက သူ့ကိုအပြီးတိုင် နှုတ်ဆက်နေပြီဆိုတော့ ရဲမိုး တအားပင်ကြေကွဲသွားရသည်။

“ရဲမိုးကို သတိရစိတ်နဲ့ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် နှိမ်စက်မနေပါနဲ့၊ ကြာတော့လည်း ဖြေလို့ရသွားမှာပါ”

မင်းခန့်က သူ့ကိုမေ့ပျောက်ဖို့ တိုက်တွန်းနေပြီ။

“ရဲမိုးမရှိတော့ပေမယ့် နင့်အနားမှာ ငါတစ်ယောက်လုံးရှိပါ”

“မောင်ရင်ရဲ့အနီးကပ်ဆုံးလူက မောင်ရင်ကို သတ်ခဲ့တာလေ။ သူက မင်း ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သမျှ အရာအားလုံးကို သိမ်းပိုက်ဖို့ကြိုးစားနေပြီ”

“သူဆိုတာ ဘယ်သူလဲအဘွား”

“မောင်ရင်လည်း ရိပ်စားမိတဲ့သူပါ။ ခေါင်းတလားကြောင့် ခြေထောက်ပြန်ကောင်းသွားတဲ့ မောင်ရင်အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းလေ”

“ဗျာ! . . ဒါ. . ဒါဆို မင်းခန့် ကျွန်တော့်ကို သတ်ခဲ့တာပေါ့။ မဖြစ်နိုင်ဘူး. . မင်းခန့် ကျွန်တော့်ကို အဲဒီလိုလုပ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ယုံတာမယုံတာ မင်းအပိုင်းပဲ မောင်ရင်”

အဘွားမှာ မျက်စိရှေ့မှာတင် ဝေဝါးပျောက်ကွယ်သွား၏။
ချွတ်ချွတ်ကျနေသော စိတ်တို့ဖြင့် ရဲမိုး အိမ်ကြီးထဲမှ ပြန်ထွက်လာလိုက်သည်။ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းက သူ့ကိုလုပ်ကြံလိုက်သည်တဲ့. .

ဆိုင်ပြန်ရောက်တော့ ပျော်မြူးကာ သီချင်းတွေအော်ဆိုနေသော မင်းခန့်ကိုတွေ့၍ ရဲမိုး ရင်ထဲဆိုသွားရသည်။

သီချင်းဆိုတာ ရပ်သွားတော့ ခုံတွင်ထိုင်ရင်း အကြံထုတ်နေပြန်လေ၏။

“အင်း. . ရဲမိုးတော့မရှိတော့ဘူး၊ နှင်းကို အမြန်သိမ်းပိုက်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားရတော့မယ်”

ထိုစကားကြားသွားသော ရဲမိုးတစ်ယောက် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ မင်းခန့်ကို ခုန်အုပ်လိုက်၏။

သို့သော်. . မင်းခန့်အား ထိလို့ကိုင်လို့မရ ဖြစ်နေသည်။

ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ. . . ခေါင်းတလား အစွမ်းနဲ့ ဝိညာဉ်လွှင့်စဉ်က အရာရာကိုထိကိုင်၍ ရခဲ့သော်လည်း. . ထိုအစွမ်းသတ္တိတွေ ယခုမရှိတော့. . ။

သို့နှင့် ရဲမိုးလည်း ဆိုင်ထဲမှ ပြန်ထွက်လာလိုက်တော့သည်။
ခြေလှမ်းတွေက ခြေဦးတည့်ရာဆီ. . .

သွားရင်းနှင့် ရွှေတိဂုံဘုရားခြေရင်းသို့ ရောက်လာ၏။

အကြားအမြင်၊ ဗေဒင်ဟောသည်ဟု ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ဆွဲထားသော ဟောခန်းများကိုတွေ့ရသည်။ ဆရာကြီး(XXX)၏ လက်ရင်းတပည့် ဒေါ်သူဇာခင်ဟု ဆိုင်းဘုတ်ပြုပြီးပြီးကြီး နေထားသော ဟောခန်းထဲသို့ ရဲမိုးဝင်လာလိုက်သည်။ စိတ်ထဲကတော့. . ဒါတွေကိုမယုံ ပျင်းပျင်းနှင့် ဝင်ကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဟောခန်းထဲအရောက် ဘုရားစင်၊ နတ်စင်၊ ကန်တော့ပွဲများနှင့် အသက်ခပ်ကြီးကြီး မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့သည်။ ထိုမိန်းမကြီးရှေ့တွင်တော့. . အသက်ခပ်လတ်လတ်အရွယ် အကြားအမြင် ဗေဒင်ဆရာမ ဒေါ်သူဇာခင် ဖြစ်ဟန်တူ၏။

“ဘာမေးချင်သလဲ၊ ပြောပါ အန်တီ”

ဟောမည့်သူက တောင်းဆိုနေ၍. . မေးမည့်သူက မေးရတော့သည်။

“ဒါ. . အန်တီအမျိုးသားရဲ့ ဓာတ်ပုံပါ။ ဒီနေ့က သူဆုံးတာတစ်ပတ်ပြည့်ပြီလေ။ သူ့ဘယ်ရောက်နေလဲဆိုတာ သိချင်လို့ပါ”

“ရပါတယ်၊ သူ့ဝိညာဉ်ကို ကျွန်မခေါ်ပြီး မေးကြည့်ပေးမယ်”

ဝိညာဉ်ကမ္ဘာနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး ခေါ်မေးရမှာဆိုတော့ ကျွန်မအတွက် နည်းနည်းတော့ ခက်ခဲလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ . . . ဉာဏ်ပူဇော်ခ တစ်သောင်းကျပါတယ်”

“ရပါတယ်. . . ရပါတယ်”

အမျိုးသမီးကြီးမှာ ငါးထောင်တန်နှစ်ရွက်ထုတ်၍ သူမရှေ့ရှိ ဖလားထဲသို့ ထည့်လိုက်လေသည်။ ဒေါ်သူဇာခင်မှာ ဓာတ်ပုံကို သေချာစွာကြည့်ပြီးလျှင် . . . ခုံပေါ်တင်ကာ လက်နှင့်ထောက်၍ အာရုံပြုလေသည်။

ခဏနေတော့ . . . အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ဟောခန်းထဲ ဝင်လာလေသည်။ ထိုအဘိုးကြီးက ပေဒင်ဆရာမဘေးတွင် သွားရပ်ပြီး ခဲမိုးကိုလှည့်ကြည့်၏။

“သူရောက်နေပြီ”

“ဘယ်. . . ဘယ်မှာလဲ. . . ဆရာမ”

“သူ ဒီအခန်းထဲမှာ ရောက်နေပြီ၊ အန်တီမေးချင်တာ မေးလို့ရပါပြီ”

အမျိုးသမီးကြီး မျက်ရည်တွေဝဲလာကာ အခန်းထဲလှည့်ပတ်ကြည့်နေသည်။ ကျလာသော မျက်ရည်တို့ကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်လိုက်ရင်း. . .

“ကိုမောင် အခုဘယ်ဘုံဘဝကို ရောက်နေပြီလဲ၊ နေရောကောင်းရဲ့လား”

“ဟုတ်ပြီ. . . ရှင့်မိန်းမ မေးနေတယ်၊ ကျယ်ကျယ်လေးပြန်

ဖြေပေးပါ”

“.....”

ထိုစဉ်. . . အဘိုးကြီးပါးစပ်မှ တိုးညှင်းသော အသံတစ်ခု ထွက်လာကာ ဒေါ်သူဇာခင်၏နား၊နားကပ်၍ ဆက်တိုက်ပြောနေလေ၏။ သူမလည်း မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ လိုက်နားထောင်နေပြီးမှ. . .

“သူ နေစရာမရှိဘူးတဲ့၊ အန်တီက ဒေါ်ရည်မွန်လား. . . ရည်မွန်လို့ပြောနေတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်. . . ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်မနာမည် ရည်မွန်ပါ”

ငိုသံပါကြီးဖြင့် ပြောချလာသော ထိုမိန်းမကြီးကိုကြည့်ပြီး ခဲမိုးပင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရသည်။

“သိမ်ဆောက်ဖို့ ပြောနေတယ်. . . ၊ အလှူအတန်းမပျက်ဖို့လည်း မှာနေသေးတယ်၊ သူ လူ့ဘဝတုန်းက မေ့လျော့ပြီး ပေါ့ပေါ့ဆဆနေခဲ့မိလို့ အခုလိုဖြစ်နေတာတဲ့၊ အငယ်ဆုံးသမီးကို စိတ်မချဘူးတဲ့. . . လိမ်လိမ်မာမာနေဖို့ မှာနေတယ်၊ ဪ. . . ဪ. . . သိပ်မကြားရဘူး ကျယ်ကျယ်လေး အော်ပြောပါ. . .”

ဒေါ်သူဇာခင်မှာ ဝိညာဉ်ပြောသမျှကို ပြန်ပြောပြနေရ၏။

“သူ. . . သူ. . . ပြန်ရတော့မယ်တဲ့၊ ရည်မွန် ဘာပြောချင်သေးလဲ မေးနေတယ်”

ထိုအခါမှ မိန်းမကြီးလည်း ငိုကြီးချက်မနှင့်. . .

“ကိုမောင် ဖြစ်စေချင်တာတွေ အကုန်လုပ်ပေးမယ်လို့. . .

www.burmeseclassic.com

၁၂၈ စေတတာ

ရည်မွန်တို့မိသားစုကို စိတ်ချသွားပါ။ . နောက်ဆံမတင်းနဲ့လို့။ .
ရှေ့ဆက်သွားမယ့်ခရီးကိုသာ သွားပါတော့လို့”

မကြားမှာစိုး၍ ဒေါ်ရည်မွန် အော်ပြောနေသောကြောင့်
ဒေါ်သူဇာခင်မှာ။ .

“ကဲ။ . ကြားပြီလား ဦးမောင်”

ခဏကြာတော့မှ။ .

“သူပြန်သွားပါပြီ ဒေါ်ရည်မွန်”

ဒီတော့မှ ဒေါ်ရည်မွန်လည်း မျက်ရည်မဆည်နိုင်တော့
အောင် ငိုကြွေးရင်း ပြန်သွားလေ၏။ ဟောခန်းထဲ ဘယ်သူမှ မရှိမှ
ဒေါ်သူဇာခင်လည်း ရေသောက်ကာ အနားယူရတော့သည်။

ရဲမိုးလည်း အရဲစွန့်ကာ အကြားအမြင်ဆရာမနား ကပ်သွား
ပြီး။ .

“ကျွန်တော် ပြောတာကော ကြားရလား ဆရာမ”

“အမလေး!။ . လန့်လိုက်တာ၊ ဘယ်သူလဲ။ . ငါ့ ဟောခန်း
ထဲကို အခွင့်မရှိပဲ ဝင်လာတာ။ . ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော့်နာမည် ရဲမိုးပါ။ . ကျွန်တော်ပြောတာကို ကြား
ရတယ်လား ဆရာမ”

ဒေါ်သူဇာခင်မှာ အနည်းငယ်တော့ ကြောင်သွား၏။

နာမည်များကို တစ်ခုချင်းရေရွတ်ကာ စဉ်းစားပြီးမှ။ .

“နင့်ကိုမခေါ်ဘဲ ဘာလို့ရောက်လာရတာလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို ကူညီပါ ဆရာမရယ်၊ ကျွန်တော် သွေးဇွဲ

ပိညာဉ် ခေါင်းတလား ၁၂၉

သားရိုးသေခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် အသတ်ခံခဲ့ရတာပါ”
ရဲမိုးအသံက ငိုသံပါစွက်နေ၏။

“ချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်ခါနီးဆဲဆဲမှာ။ . သူငယ်ချင်းရဲ့ အ
ကောက်ကြံမှုကို ခံခဲ့ရတာပါ။ အခုသူက ကျွန်တော်ပိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေ
နဲ့ ကျွန်တော့်ချစ်သူကိုပါ သိမ်းပိုက်တော့မှာ၊ ကျွန်တော့်ချစ်သူကို
ဒီအကြောင်းတွေ အသိပေးစေချင်တယ်”

“အဲဒီတော့ ငါကဘာလုပ်ပေးရမှာတုန်း။ . . တခြားလူဆီ
သွားပြီး အကူအညီတောင်းပေါ့။ . လောလောဆယ် ငါ့ဟောခန်းထဲ
က ထွက်သွားပါတော့၊ ငါက အလုပ်လုပ်နေတာဟဲ့။ .”

“မသွားနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော်လိုချင်တာကို မရမချင်း ဒီအခန်း
ထဲက မထွက်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို ကူညီပေးပါဗျာ။ . ခင်ဗျားအ
တွက် အကျိုးမယုတ်စေရပါဘူးဗျာ။ . ကျွန်တော့်ချစ်သူနာမည်တ
နှင်းပန်းအိမ်တဲ့။ . သူ ဒုက္ခတွေ့မှာ အရမ်းစိုးရိမ်လို့ပါဗျာ”

သူမမှာ ခေါင်းကိုခါယမ်းရင်း စိတ်မရှည်တော့သည့် ဗိုစံ
ဖြင့်။ .

“မင်းကောင်မလေးကရော ငါပြောတာကို လက်ခံပါမလား
အို။ . ရှုပ်ပါတယ် မလုပ်ပေးနိုင်ဘူး။ . မင်းပြန်တော့။ .”

ရဲမိုးလည်းစိတ်ညစ်စွာဖြင့် ဟောခန်းအပြင် ထွက်ထိုင်နေ
လိုက်သည်။ ခဏနေတော့ ဟောခန်းထဲမှ ဒေါ်သူဇာခင်ထွက်လာ
သည်။ ဟောခန်းတံခါး ပိတ်ပြီးနောက်။ . ဘေးဘီကို တစ်ချက်ကြည့်
လိုက်သည်။ ပြီးမှ။ .

“ကဲ. . ရဲမိုးရေ မင်းကိုကူညီမယ်”

ဘာသံမှ ပြန်မကြားရ၍ ပြန်ရန်ခြေလှမ်းပြင်စဉ်မှာပင်. .

“ကျွန်တော်တို့ အင်းလျားလမ်းကို သွားရအောင် အဲဒီမှာ ကျွန်တော့် ချစ်သူရှိတယ်”

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

အိမ်ရာပေါ်လှဲကာ ရဲမိုးနှင့် တွဲရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံများ ကိုကြည့်ရင်း. . ကိုယ်လက်မအီမသာဖြစ်နေသော နှင်းတစ်ယောက် တီးလုံးသံလေးမြည်လာသဖြင့် မကိုင်ချင်ကိုင်ချင်ဖြင့် ဖုန်းကောက် ကိုင်လိုက်ရသည်။ နံပါတ်ကြည့်တော့ သူတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော နံပါတ်မှ ခေါ်ဆိုနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟလို. . ”

“နှင်းပန်းအိမ် နဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ”

“ပြောနေပါတယ်”

“ကျွန်မက အကြားအမြင်ဆရာမ ဒေါ်သူဇာခင်ပါ။ နှင်းပန်း အိမ်နဲ့ ပက်သက်နေတဲ့ သူတစ်ယောက်က အကူအညီတောင်းလို့ အဲဒါ ညီမနဲ့ စကားပြောလို့ရနိုင်မလား”

နှင်းပန်းအိမ် တွေဝေသွား၏။ သူ မသိသော မိန်းမတစ်ယောက်မှ သူမနှင့်ပတ်သက်သော လူအကြောင်းကို ပြောပြချင်သည်တဲ့..

“အစ်မ နှင်းပန်းအိမ်ရဲ့ ခြံရှေ့မှာ ရောက်နေပါပြီ.. ဖြစ်နိုင်ရင် ညီမနဲ့ တွေ့ချင်ပါတယ်”

“နှင်းနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူများလဲဟင်”

“ဝိညာဉ်ဘဝကိုရောက်နေတဲ့ မောင်ရဲမိုးပါ.. ဪ.. မဟုတ်ဘူး.. ကိုမိုးတဲ့၊ သူလည်း ဆရာမနဲ့အတူ ပါလာတယ်လေ”

တစ်ဖက်မှပြောနေသော မိန်းမက ဖုန်းသရဲလား၊ ရူးနှမ်းနေသော မိန်းမလား။ ဒါပေမယ့် သူမ အကြောင်းကို အကုန်သိနေပုံပေါ်၏။ လူလိမ်တွေ ပေါနေသောခေတ်တွင် နှင်းပန်းအိမ် မယုံချင်သော်လည်း ဖုန်းကိုဆက်နှာထောင်နေလိုက်သည်။

“အခု သူပေးတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကိုဆက်ပြီး သူပြောခိုင်းတဲ့အတိုင်း လိုက်ပြောနေရတာ ညီမရဲ့”

“အို မဖြစ်နိုင်တာရှင်.. ကိုမိုးကသေပြီပဲ၊ ရှင် ကျွန်မကို ဘာတွေလိမ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာလဲ”

“မဟုတ်.. မဟုတ်ဘူး ညီမ၊ ဖုန်းမချလိုက်ပါနဲ့.. အင်း.. အင်း.. ဟုတ်ပြီ.. သူကပြောတယ်.. နှင်းဘေးမှာ သူ တစ်ချိန်လုံး ရှိနေတယ်တဲ့.. သူနဲ့ တွဲရှိက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ ပြန်ကြည့်နေတာ သူတွေ့တယ်တဲ့.. နောက်ပြီး.. နှင်းရင်ထဲမှာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး၊ ကိုမိုးကို အရမ်းသတိရတာပဲ၊ နှင်းမေ့လို့မရဘူး.. မျက်ရည်

တွေနဲ့ အချိန်တိုင်းငိုဖို့ပဲ ရှိတော့တယ် ကိုမိုးရယ်လို့.. ဒီက ညီမပြောခဲ့တဲ့စကားသံကို သူတစ်ယောက်တည်း ကြားခဲ့တာပါတဲ့..”

“ဟင်!..”

မျက်ရည်မဆည်နိုင်သော မိန်းမတွေအဖို့.. မျက်ရည်များဝဲတက်လာပြီး တစ်ဖက်မှပြောနေသော စကားတို့ကြောင့် နှင်းပန်းအိမ် လက်ထဲကိုင်ထားသောဖုန်းပင် လွတ်ကျသွားတော့၏။

ထို့နောက်တွင်တော့ ရဲမိုး သေရွာမှပြန်လာသည့်အလား ခြံတံခါးရှိရာသို့ ချော်မလဲရုံတစ်မည် နှင်းပန်းအိမ် ပြေးလေတော့သည်။ ခြံစောင့်မာလီမှ ခြံတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်နှင့် သူမတွေ့လိုက်ရသည်က အကြားအမြင်ဆရာမ ဒေါ်သူဇာခင် တစ်ယောက်တည်းကိုသာ ဖြစ်၏။

ဒေါ်သူဇာခင်အား အိမ်ထဲခေါ်လာလိုက်၏။ ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်မိသည်နှင့် ဒေါ်သူဇာခင်က သူမ၏လိပ်စာကတ်လေးကို ထုတ်ပေးရင်း..

“အစ်မက ဒီက နှင်းပန်းအိမ်ကိုရော၊ မောင်ရဲမိုးကိုပါ မသိပါဘူး၊ မောင်ရဲမိုး အကူအညီတောင်းလို့သာ ညီမဆီလိုက်လာတာ”

နှင်းပန်းအိမ် ထိုလိပ်စာကတ်ပြားလေးကို စားပွဲခုံပေါ်တင်လိုက်ပြီး..

“ကိုမိုးရော ပါလာလား.. သူ ဘယ်မှာလဲဟင်”

နှင်းပန်းအိမ် သူမဘေးပတ်ပတ်လည်သို့ ကျိုးကန်းတောင်းခံချက် ရှာနေတော့သည်။

“ကဲ.. မောင်ရဲမိုး မင်းဘယ်နေရာမှာလဲတဲ့..”

ဆရာမ ဒေါ်သူဇာခင်လည်း ရဲမိုးပြောတာကို နားစွင့်နေပြီးမှ..

“သူ.. နှင်းကို ဖက်ထားတယ်တဲ့.. ဒါပေမယ့် လေဟာ နယ်ထဲမှာ ဖက်ထားရသလိုပဲတဲ့..”

နှင်းပန်းအိမ် ကြက်သီးများထသွားရပြီး.. သူမ ယုံကြည်ဖို့ မချင့်မရဲဖြစ်နေ၏။

“ကိုမိုးရှိနေတယ်ဆိုတာ နှင်းဘယ်လိုယုံရမှာလဲ.. ကိုမိုး တကယ်ရှိနေတယ်ဆိုရင် နှင်းကို တစ်ခုခုလုပ်ပြပါလားဟင်”

ဒေါ်သူဇာခင်ကတော့ မျက်လုံးမှိတ်ပြီး အာရုံပြုနေလေ၏။

“သူကပြောတယ်.. ဒါဆိုခဏစောင့်ပါတဲ့.. သူ သက်သေ ပြပါမယ်တဲ့၊ ကဲ ကျေနပ်ပြီလား ညီမရေ.. ခဏတော့စောင့်နော်”

ထိုစဉ် ဒေါ်ထားမှ ကော်ဖီခွက်လာချပေးသဖြင့် ပြောလက်စ စကား ရပ်သွား၏။ နှင်းပန်းအိမ်လည်း ဟုတ်မဟုတ်သိချင်၍ အသာ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

ဆရာမလည်း အိမ်ကြီး၏ခမ်းနားမှုကို မျက်စိကစားကြည့်ရင်း.. အားကျနေမိ၏။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင်.. ဒေါ်သူဇာခင် နားထဲသို့ စကားသံတစ်ချို့ ဝင်လာ၏။ ဆရာမလည်း ယားကိုကိုဖြစ် သွား၍ နားထဲလက်ညှိုးထည့်ကာ မွေလိုက်ရသေးသည်။

“နှင်းရဲ့ခုတင်ပေါ်မှာ ဓာတ်ပုံတွေပြန့်ကျဲနေတယ်တဲ့၊ သူနဲ့ တွဲရှိက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေချည်းပဲတဲ့၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ နှင်းရဲ့ဖုန်း

ပြုတ်ကျနေတယ်တဲ့၊ အင်း.. နောက်ပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ သူ့မွေးနေ့ လက်ဆောင်ဝယ်ပေးထားတဲ့ အနက်ရောင် ဘရာစီယာတစ်ထည်နဲ့ အနီရောင် အတွင်းခံဘောင်းဘီလေးတစ်ထည်ကို တွေ့တယ်တဲ့”

နှင်း အံ့သြသွားသလို ဝမ်းလည်းသာသွား၏။

“ဟုတ်တယ်အစ်မ.. နှင်း ကိုမိုးကို သတိရလို့ ဓာတ်ပုံတွေ နဲ့ နှင်းမွေးနေ့တုန်းက ကိုမိုးပေးထားတဲ့ လက်ဆောင်တွေကို ထုတ် ကြည့်နေတုန်း အိပ်ပျော်သွားတာ အစ်မရဲ့၊ ဒါဆို.. ကိုမိုးတကယ် ပြန်လာတာပေါ့..”

နှင်းဘေးမှာ ကိုမိုး တစ်ချိန်လုံးရှိနေတာကို နှင်းနားမလည် နိုင်အောင်ဖြစ်မိတယ်၊ သူ နှင်းကိုစိတ်မချလို့ မကျွတ်ဘဲ ဖြစ်နေတာ လား အစ်မရယ်”

ဒေါ်သူဇာခင်လည်း ပြုံးကာ စားပွဲခုံပေါ်မှ ကော်ဖီခွက်ကို လှမ်းယူလိုက်ရင်း..

“ဟုတ်တယ်.. သူက ညီမကို စိတ်မချဖြစ်နေတာလေ.. နတ်ပြည်လည်းမရောက်.. ငရဲလည်းမကျဘဲ ညီမအနားကို ရောက် နေတာပေါ့”

ထိုသို့ပြောအပြီး ဒေါ်သူဇာခင် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားတာ အာရုံစူးစိုက် နားထောင်နေ၏။

“ဪ.. အင်း.. အင်း.. နှင်း အန္တရာယ်ကြုံမှာမို့လို့ သူရောက်လာတာတဲ့၊ ကိုမိုး ရိုးရိုးသေတာမဟုတ်ဘူး အသတ်ခံနာတာ တဲ့၊ ကိုမိုးကို မင်းခန့်လုပ်ကြံခဲ့တာတဲ့၊ နှင်းကို အပိုင်ကြံချင်လို့ သူ

ဒီလိုလုပ်ခဲ့တာတဲ့. . ရဲတိုင်ပါတဲ့”

“ဟုတ်ပါ့မလား အစ်မရယ်၊ ဆရာဝန်တွေက နှလုံးခုန်ရန်ပြီး သေတာလို့ပဲ ပြောကြတာ၊ ခြေထောက်မသန်တဲ့သူက သတ်တယ် ဆိုတာကော ယုံကြပါ့မလား”

ထိုစဉ် သူတို့နှာသို့ အိမ်ဖော်ဒေါ်ထား ရောက်လာပြီး. .

“နှင်းလေးရေ. . အိမ်ရှေ့မှာ နှင်းနဲ့တွေ့ချင်လို့တဲ့ မင်းခန့် ရောက်နေတယ်”

“ဟင်!”

ဒေါ်သူဇာခင်လည်း လန့်ဖျပ်သွားကာ. .

“ဟာ. . ဒါဆို အစ်မပြန်တော့မယ်”

ဒေါ်သူဇာခင် နှင်းပန်းအိမ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီးထအထွက်. . ရဲမိုးက ဘေးမှတတွတ်တွတ် လိုက်ပြောနေသဖြင့်. .

“တော်ပြီ. . တော်ပြီ. . မင်းတို့ကိစ္စထဲ ဝင်မပါချင်တော့ဘူး၊ ငါက မင်းဖြစ်စေချင်တာကို လုပ်ပေးပြီးသွားပြီပဲ၊ ဒီထက်ပိုပြီး ဆက် မလုပ်ပေးပါရစေနဲ့တော့”

ဒေါ်သူဇာခင်အထွက်နှင့် ဝင်လာသော မင်းခန့်တို့ အကြည့် ချင်းဆုံသွားကြသည်။ မင်းခန့်တစ်ယောက် နှင်း အိမ်သို့ အကြောင်း မရှိအကြောင်းရှာကာ ချောင်းပေါက်မတတ် ရောက်လာနေသည်။ အခုလည်း ဘာကိစ္စအတွက်ရောက်လာသည်မသိ. . ပြုံးပျော်မြူးနေ သောပုံစံဖြင့်. . .

“နှင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ နေမကောင်းဘူးလား”

အရင်အခေါက်တွေကနှင့် မတူဘဲ. . နှင်း၏မျက်ဝန်းတွေ က အေးစက်မာကျောနေသည်ဟု မင်းခန့် ခံစားလိုက်ရသည်။

“နှင်းရယ် ဘာလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒုက္ခပေးနေရတာလဲ၊ ရဲမိုးက ပြန်ရှင်လာမှာမှ မဟုတ်တော့တာ”

ထိုစကားကြားလိုက်၍ မင်းခန့်အပေါ် သံသယတို့ ပိုမိုစွန်း ထင်းသွားရသည်။ မင်းခန့် လက်နောက်ပစ်ကာ ဝှက်ယူလာခဲ့သော ပန်းစည်းအား ထုတ်ပေးရင်း. . .

“ဒါ. . နှင်းအတွက်”

“ကျွန်မ မလိုချင်ဘူး၊ ကိုမင်းခန့် ပြန်ယူသွားလိုက်ပါ၊ နောက် ဆိုလည်း ကျွန်မအိမ်ကို လာစရာမလိုတော့ပါဘူး. . ရှင်ပြန်ပါတော့”

ခက်ထန်သောအမူအရာနှင့် ပြောဆိုလိုက်သော နှင်းပန်း အိမ်စကားကြောင့် မင်းခန့် ပန်းစည်းကြီးကိုင်ရင်း ကြောင်အသွား၏။

“မပြန်နိုင်သေးဘူး. . နှင်း၊ ကိုခန့် ဘာအမှားလုပ်မိလို့လဲ ပြောပါဦး နှင်းရယ်”

မင်းခန့် နှင်းပန်းအိမ်၏ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဖမ်းကိုင် လိုက်ပြီး. .

“နှင်းကို ကိုယ်ချစ်တာပါ၊ ကျောင်းမှာကတည်းက ဖွင့်ပြောမ လို့၊ နှင်းကို ရဲမိုးလုယူသွားလို့ ဖွင့်မပြောဘဲ မျိုသိပ်ခဲ့တာ အခုချိန်ထိ ပါပဲ နှင်းရယ်”

“ရှင် ကျွန်မကိုလွှတ်. . အခုလွှတ်”

နှင်း အတင်းရုန်ဖယ်လိုက်၍ မင်းခန့်လက်မှလွတ်သွား၏။

မင်းခန့်၏လုပ်ရပ်ကို မြင်သည်နှင့် ရဲမိုး စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ . . အနားပြေးသွားပြီး လက်သီးဖြင့် အားရပါးရ ဆက်တိုက်ထိုးချလိုက်တော့၏။ ထင်မှတ်မထားသောထိုးချက်တို့ . . မင်းခန့် မျက်နှာပေါ် ကျရောက်လာသည်။

“ခွပ်!. . ခွပ်!. . ခွပ်!. . ”

“အား!. . . ”

“အလကားကောင် . . မင်း ဘာလို့ဒီလိုလုပ်တာလဲ၊ မင်းအပေါ် ငါကောင်းခဲ့တာတွေ အလကားပဲ၊ ငါ့ဘဝနဲ့ရင်းလိုက်ရလို့ . . မင်းကိုမကျေနပ်ဘူးကွ”

ရဲမိုးလည်း သူ့ကိုယ်သူ အံ့အားသင့်သွားသလို . . မင်းခန့်မှာလည်း ဘယ်သူထိုးမှန်းမသိသော ထိုးချက်များကို အလူးအလဲခံနေရသည်။ ပေါက်ကွဲထွက်လာသော ပြင်းထန်လှသည့် စိတ်စွမ်းအားတို့ကြောင့် အရာဝတ္ထုများအား ရဲမိုး ပြန်လည်ထိတွေ့ကိုင်တွယ်နိုင်စွမ်း ရှိသွားခြင်းဖြစ်ပေမည်။ နှင်းပန်းအိမ်လည်း အဖြစ်အပျက်တို့ကိုကြည့်ရင်း ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေသည်။

မင်းခန့်လည်း ထိုးချက်များကို ကာကွယ်ရင်း ခြံအပြင်ထွက်ပြေးလေ၏။ အင်းလျားလမ်းတစ်လျှောက် ပြေးလေတော့၏။

လမ်းပေါ်တက်ပြေးနေသော မင်းခန့်အား . . နောက်မှ ရဲမိုး အဆက်မပြတ် လိုက်ထိုးနေတော့သည်။ လမ်းဆုံအရောက်တွင် အရှိန်ဖြင့်မောင်းလာသော ကားတစ်စီးက လမ်းမအလယ်အော်ဟစ်ရင်း ပြေးလွှားနေသော မင်းခန့်ကို ဖြတ်တိုက်သွားလေတော့သည်။

“ဒုန်း!. . . အား!. . . ”

ထိုနေရာသို့ လူများဝိုင်းအုံလာကြသည်။

လူအုပ်ထဲမှ မင်းခန့် ထိုးထွက်လာ၏။ ပလက်မောင်းပေါ်တွင် ရဲမိုး ရပ်နေသည်ကို မြင်သွားပြီး . . .

“ဟင်!. . . ရဲ. . . ရဲမိုး. . မင်း. . မင်းမသေသေးဘူး”

လက်ညှိုးကြီးထိုးကာ ပြောနေသော မင်းခန့်ကိုကြည့်ပြီး . . ရဲမိုးပြုံးမိသည်။

“မင်းသေသွားပြီ မင်းခန့်၊ နောက်ကမင်းအလောင်းကို ပြန်ကြည့်လိုက်ပါဦး”

မင်းခန့် လန့်ဖျပ်ပြီး လူအုပ်ကြားထဲတိုးဝင်ကာ ကြည့်လိုက်တော့ . . သွေးအိုင်ထဲ လဲကျသေဆုံးနေသော သူ့အလောင်းကိုတွေ့သွားမှ သူ့ကိုယ်သူ သေမှန်း သိသွားတော့သည်။

“ရဲမိုး ငါ့ကိုကယ်ပါဦး. . ငါသေသွားပြီ”

“သေတာ မဆန်းပါဘူး မင်းခန့်ရယ်၊ လူတိုင်းတစ်နေ့ သေမှာပဲ၊ စောစောသေတာနဲ့ နောက်ကျသေတာပဲ ကွာတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းနဲ့ငါနဲ့ကတော့ သွားရမယ့်လမ်း မတူဘူးထင်တယ်”

တစ်ယောက်တည်း ငိုကြွေးနေသော မင်းခန့်ကို ထားခဲ့ပြီး ရဲမိုး ထိုနေရာမှ ထွက်လာလိုက်တော့သည်။

BURMESE
CLASSIC

ဒေါ်သူဇာခင် လာသွားကတည်းက သူမဘေးနား ရဲမိုး ပြန်ရောက်နေသလို ခံစားနေရသည်။ နိုးနိုးချင်း သူမခေါင်းအုံးတော်တွင် တွေ့လိုက်ရသော လိပ်စာကတ်လေးကြောင့် . . နှင်းပန်းအိမ်တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည်။ စိတ်ထဲမှာ ရဲမိုးနှင့် တွေ့ချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွား ပေါ်လာ၍ . . အိပ်ရာပေါ်မှ လူးလဲထကာ မျက်နှာသစ် အဝတ်အစားလဲပြီး ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

နှင်းပန်းအိမ် ကားလေးဦးတည်နေသည်က ရဲမိုးနှင့် တဘား

ပြောခွင့်ရအောင် ဖန်တီးပေးခဲ့သော ဒေါ်သူဇာခင်ဟောခန်းသို့ပင်
ဖြစ်သည်။

သူမ,ရောက်တော့ ဆိုင်ခန်းအပြင်တွင် အမွှေးတိုင်ထွန်း
တာ ဆုတောင်းနေသော ဒေါ်သူဇာခင်ကိုတွေ့၏။

ကားပေါ်မှ ဆင်းလာချိန်အထိ ဒေါ်သူဇာခင်မှာ ဆုတောင်း
လို့ မပြီးသေး၍ သူမ ဘေးမှရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။ ကိစ္စအားလုံး
ပြီး၍ လှည့်ကြည့်တော့ သူမကိုတွေ့သွားပြီး. . .

“အော်. . . ညီမပဲ၊ စိတ်ထဲက လာမယ်လို့တော့ ထင်သား”

“ဟုတ်တယ်အစ်မရေ. . . ကိုမိုးကို အရမ်းသတိရနေလို့”

အထဲရှိ ဟောခန်းစားပွဲတွင် ထိုင်မိကြသည်နှင့် ဒေါ်သူဇာ
ခင်က စာအုပ်ကြားထဲညှပ်ထားသော ကတ်ပြားလေးတစ်ခုအား
ထုတ်၍ နှင်းပန်းအိမ်အား လှမ်းပေးလေ၏။

ရဲမိုးအား သူမပေးထားသော MasterCard ငွေထုတ်ကတ်
လေး ဖြစ်နေ၏။

“ဟင်! . . ဒါ ဘယ်သူပေးတာလဲ အစ်မ”

“မောင်ရဲမိုးပေးခဲ့တာ၊ ညီမကိုပေးဖို့ မှာသွားသေးတယ်”
ဒါကိုကြားတော့ နှင်းပန်းအိမ်ပါးပြင်မှာ မျက်ရည်တို့ မထိန်း
နိုင်တော့ဘဲ စီးကျလာ၏။

“ကိုမိုးကိုတွေ့ချင်တယ်. . . ကိုမိုးကောဟင်”

ဒေါ်သူဇာခင် မျက်လုံးမှိတ်ကာ အတန်ငယ်တိတ်ဆိတ်နေ
ပြီးမှ. . . မျက်နှာတွင် ပြုံးယောင်သန်းလာ၏။ ထို့နောက် မျက်လုံးအစုံ

ပွင့်လာပြီး. . .

“သူတစ်ချိန်လုံး နှင်းဘေးမှာရှိတယ်တဲ့၊ သူ ဝိညာဉ်ဘဝမှာ
မနေရတော့ဘူးတဲ့၊ ဝိညာဉ်ဘဝထက် မြင့်တဲ့ဘုံဌာနတစ်ခုကို တူး
ပြောင်းရတော့မယ်တဲ့၊ သူ နှင်းကို အရမ်းချစ်တယ်လို့ ပြောပေးပါတဲ့”

“နှင်းလည်း ကိုမိုးကို အရမ်းချစ်ပါတယ်. . . ကိုမိုးအခု ဘယ်
နေရာမှာလဲဟင်”

မျက်ရည်တွေကိုသုတ်ရင်း နှင်းပန်းအိမ်မေးလိုက်၏။

“နှင်းဘေးမှာ ရပ်နေတယ်တဲ့. . .”

“နှင်းကို တစ်ကိုယ်လုံးပေါ်အောင် ပြပါလားဟင်၊ နှင်း ကိုမိုး
ကို တွေ့ချင်. . . ထိချင်. . . မြင်ချင်လို့ပါ”

“သူ့မှာ အဲဒီလောက် အစွမ်းမရှိဘူးတဲ့. . . အခု နှင်းရဲ့ပါးကို
သူနမ်းပြမယ်တဲ့. . . ခံစားလို့ရလားတဲ့. . .”

နွေးထွေးသော အထိအတွေ့တစ်ခု. . . ပါးပြင်ပေါ်သို့ ကျ
ရောက်လာကာ ရဲမိုး၏အနမ်းလေးအား နှင်းရင်ထဲ ခံစားလိုက်ရ
သည်။

“နှင်းခံစားလို့ရတယ် ကိုမိုး”

စိတ်ထဲမှ မသွားပါနဲ့လားဟု ပြောလိုက်ချင်သော်လည်း. . .
ချစ်သူကို ဒီလိုအဖြစ်မျိုးနှင့် မနေစေလို၍ နှင်းပန်းအိမ် နှုတ်ဆိတ်နေ
ရသည်။

“နှင်းလည်း ကိုမိုးကို နောက်ဆုံးအနမ်းလေးနဲ့ နှုတ်ဆက်ချင်
တယ်. . . ကိုမိုးကြတော့ လုပ်လို့ရပြီး နှင်းကျတော့ ဘာလို့မရတာလဲ

ဟင့်. . အဟင့်. . ”

ငိုယိုကာ ပြောနေရှာသော နှင်းပန်းအိမ်ကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်သူဇာခင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ၏။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်သူဇာခင် ဟောခန်း ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း မျက်လုံးမှိတ်ကာ အာရုံပြုလိုက်၏။ ခဏကြာတော့ မျက်လုံးမှိတ်ထားသော ဒေါ်သူဇာခင်ပါးစပ်မှ ထူးဆန်းသောစကားသံတစ်ချို့ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကဲ. . ကဲ. . မောင်ရဲမိုး အန်တီကိုယ်ထဲ ဝင်ကြည့်လိုက်” ပြောပြီးသိပ်မကြာလိုက် ဒေါ်သူဇာခင် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားသည်။

မျက်လုံးဖွင့်လာသော ဒေါ်သူဇာခင်မှာ မျက်ရည်များ ရွှဲနှစ်နေပြီး နှင်းပန်းအိမ်ကို ပြေးဖက်တော့သည်။

“နှင်း. . . ”

မိန်းမတစ်ယောက်လာဖက်သော ခံစားချက်နှင့်မတူ. . ရဲမိုး အသက်ပြန်ရှင်လာပြီး သူမကို လာဖက်နေသလို ခံစားနေရသည်။

“ကိုယ်သွားရတော့မယ် နှင်း. . ၊ လူ့ဘဝတုန်းက ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ မယ်မယ်ရရ မလုပ်ခဲ့မိတာ သေတော့မှပဲ သိတော့တယ် နှင်းရယ်. . ၊ နောင်တဆိုတာ နောင်မှရလို့ မထူးတော့ပါဘူး နှင်းရယ်. . ၊

နှင်းရဲ့ ကျန်ရှိနေသေးတဲ့အချိန်တွေကို အကျိုးရှိအောင် အသုံးချဖို့ ကိုမိုး မှာချင်တယ်၊ လူတွေက သူလိုကိုယ်လိုတွေ ပေါ်နေတော့ လူ့ဘဝကို လွယ်လွယ်ကူကူရနေတယ်လို့ ထင်နေကြတာ. .

ရခဲတယ်လို့ မထင်ကြဘူး၊ တန်ဖိုးရှိတယ်လို့ မထင်ကြဘူး။

ကိုယ့်ဘဝကိုယ် တန်ဖိုးရှိမှန်း မသိကြ၊ မထင်ကြတော့. . အချိန်တွေဖြုန်းပြီး မေ့မေ့လျော့လျော့ ပေါ့ပေါ့တန်တန် နေကြဘယ်၊ သေတဲ့အခါ အဖေကယ်ပါ၊ အမေကယ်ပါ၊ သားကယ်ပါ၊ သမီးကယ်ပါနဲ့. . ဘယ်သူမှ မကယ်နိုင်ကြဘူးလေ။

ကိုယ်လုပ်ထားတဲ့ ကုသိုလ်. . ကိုယ်လုပ်ထားတဲ့ တရားကမ္မကယ်နိုင်တာ၊ အကြောင်းမလှရင်. . ပြောနေကြတဲ့ ‘နောက်ဘဝမှာ လူပြန်ဖြစ်ရင်’ ဆိုတဲ့စပ်ကြားမှာ. . အခြားခြားသော ဘဝပေါင်းများစွာ၊ ဘုံဌာနပေါင်းများစွာ၊ နေရာပေါင်းများစွာကို ဖြတ်သန်းရလိမ့်ဦးမယ်. . နှင်း”

ပြောရင်း နှင်းပန်းအိမ်၏ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို နောက်ဆုံး အနေဖြင့် မျက်ရည်များကြားထဲ စုပ်နမ်းလိုက်တော့သည်။

အနမ်းတို့က ရဲမိုးခြွေနေကျ အနမ်းတို့အနက် အချိန်နှင့် အလတ်ဆတ်ဆုံးဖြစ်နေ၏။

ရှည်လျားလှသော အနမ်းတို့အပြီး ကိုယ်ချင်းကပ်ထားတာကို ခွာလိုက်ကြသည်။

“ကိုမိုး ဒီတစ်ခါတော့ အပြီးသွားတော့မယ်နော်”

“အဟီ. . ဟီး. . . ”

နှင်းပန်းအိမ် ချုံးပွဲချင်ကြွေးတော့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဒေါ်သူဇာခင် ဓာတ်လိုက်သလို တုန်တက်သွားပြီး လဲကျသွားတော့သည်။

သတိပြန်ဝင်လာ၍ ထကြည့်တော့ သူမပါးစပ်တွင်...
သားရည်တွေနှင့် ဖြစ်နေ၏။ နှင်းပန်းအိမ်ကို အားနာသောကြောင့်
ထွေးမထုတ်ဘဲ ဒေါ်သူဇာခင် မျိုချလိုက်ရတော့သည်။

၁၁ ၁၁ ၁၁ ၁၁

BURMESE
CLASSIC

တစ်ချိန်တည်းမှာပင်... တံခါးပွင့်နေသော ရွေးဟောင်း
ပစ္စည်းဆိုင်ထဲသို့ လူတစ်ယောက်ဝင်သွားလေ၏။ ထိုလူမှာ လူမော်
ဖြစ်ပြီး... မင်းခန့်ပျောက်နေ၍ လိုက်ရှာနေခြင်းဖြစ်သည်။

မတွေ့။ နောက်ဆုံး ခေါင်းတလားထားသော အခန်းထဲသို့
ဝင်ကြည့်သည်။ ဘယ်သူမှမရှိ၍ ပြန်ထွက်မည်အပြု အခန်းထောင့်
ရှိ တာလပတ်စအုပ်ထားသော ခေါင်းတလားကြီးဆီမှ သံစဉ်များ
ထွက်ပေါ်လာသည်ကို လူမော် ကြားလိုက်ရလေတော့သတည်း။

